

Giới thiệu Đáng Yêu Bao Nhiêu Tiền Một Cân

Editor: Linh Linh.

Beta: Diệp Huân.

Thể loại: Hiện đại, thanh xuân vườn trường.

Độ dài: 91 chương.

Convert: Tangthuvien

Lục Gia Hành sống hai mươi năm qua luôn có quan niệm rằng mọi chuyện đều có thể dùng tiền để giải quyết, nếu như không thể giải quyết được thì rõ ràng là do tiền chưa đủ nhiều.

Nhưng mãi đến khi anh gặp Sơ Chi.

Chàng trai trở nên vui vẻ, đôi mắt đào hoa cong như quạt nan, ánh mắt mập mờ, đưa cho cô một tấm thẻ, ám chỉ hết sức rõ ràng.

Sơ Chi cẩn thận nhận lấy.

Cô thật sự cảm động, từ khi bắt đầu hiểu chuyện đến giờ, đây là lần đầu tiên có người cho cô tiền, cô nghĩ mình cũng nên đáp lễ: “Nhà tôi mới chuyển vào trung tâm thành phố, hay là để cho anh một phòng nhé?”

Lục Gia Hành không đáp lời.

Sơ Chi cho rằng anh thẹn thùng, mềm giọng nói tiếp: “Không sao, anh đừng ngại, nhà tôi còn rất nhiều phòng trống.”

Lục Gia Hành: “...”

*

Tiểu mỹ nhân dịu dàng x tài phiệt đời thứ 2 cận bã.

Nữ chính dịu dàng, nữ chính ngọt ngào, nữ chính kiên định dũng cảm, cô chấp lại hiền lành, hơn nữa nữ chính cực kỳ ngọt.

Nam chính sao? Hình như cũng không quá cận bã.

Tài phiệt đời thứ hai không biết yêu, thích dùng tiền để giải quyết vấn đề gặp được em gái không kiếm đủ tiền để tiêu, sau đó lãng tử quay đầu quý hơn vàng, cuối cùng cũng hiểu được cái gì gọi là tình yêu!

Bên trên là câu chuyện nhỏ đơn giản, tươi mát, rung động lòng người.

<< Đã nói tiền là vạn năng, tại sao khi gặp cô thì không còn dùng được nữa >>

◇

◇

Lục thiếu gia: Con mẹ nó, quá đáng yêu rồi, lại đây cho ông đây ôm một cái nào

Bạn đang đọc truyện *Đáng Yêu Bao Nhiêu Tiền Một Cân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1-1

Tiếng sửa chữa ồn ào của lầu trên khiến Sơ Chi không ngủ được.

Từ tờ mờ sáng, âm thanh lạch cạch đã bắt đầu vang lên không ngừng, im lặng được một lúc khiến người ta thả lỏng, mơ màng chìm vào giấc ngủ lại đột ngột vang lên, dọa cho người trong mộng giật mình.

Chẳng biết bị hành hạ như thế trong bao lâu, cuối cùng Sơ Chi không chịu được nữa, bực bội gào lên một tiếng, kéo cái chăn trùm qua đầu xuống, ngồi

bật dậy.

Mí mắt thâm quầng, mái tóc dài tán loạn, khuôn mặt buồn ngủ đầy bực bội.

Cô ngán người, nhìn chằm chằm bốn trụ giường, nghĩ xem có nên lên lầu trên gõ cửa nhắc nhở một chút hay không.

Hay là thôi đi, mấy người thợ sửa chữa cũng rất vất vả, từ sáng sớm đã phải làm việc rồi.

Sơ Chi buồn bực gỡ đầu, cầm dây thun bên gối lên, tùy tiện buộc tóc thành đuôi ngựa, cô giống như một con thú nhỏ, không tình nguyện lắm bấm hai tiếng rồi lại lần nữa vùi đầu vào gối.

Ngay sau đó, âm thanh gõ đĩnh bang bang trên đỉnh đầu lại truyền đến.

“...”

Cô cam chịu số phận, bò xuống giường.

Đại học A dành ra nhiều ngày cho sinh viên mới đến báo danh, Sơ Chi ở nhà ngủ nướng, lẽ mề đến tận ngày cuối cùng mới chịu đi. Bởi vì nhà gần, cô không mang theo nhiều đồ đạc, chỉ dùng một cái vali và một cái ba lô là đựng hết toàn bộ đồ đạc của cô rồi.

Khi Sơ Chi tới trường đã là gần giữa trưa, thời điểm mặt trời lên cao nhất. Cô xuống taxi ở cổng trường, mang theo hành lý đi đến chỗ đặt sơ đồ khuôn viên trường học thì dừng lại, một tay chậm rãi kéo vali về phía mình, tay còn lại nâng lên quai cặp đã bị tuột xuống khỏi vai, ghi nhớ cẩn thận khu báo danh và khu ký túc xá nữ.

Bên cạnh có một nữ sinh đi cùng gia đình, khi lướt ngang qua cô thì dừng lại mấy giây, ngạc nhiên lên tiếng: “Mẹ, mẹ nhìn này, tân sinh viên mà nhỏ con ghê, nhìn cứ như học sinh cấp ba ấy.”

“...”

Nhỏ con thì làm sao, bốn bỏ năm lên đủ một mét sáu là được rồi nha!

Sơ Chi không phục ngẩng đầu lên.

Cô gái và cha mẹ đã đi xa. Cô gái đó có dáng người cao gầy, mái tóc dài buông xõa, vừa đen vừa trắng, chiều cao như người mẫu, ít nhất cũng phải một mét bảy, còn cao hơn mét bảy bao nhiêu thì cô không biết.

Đối với cô mà nói, chiều cao đó là một điều thần bí khó lường, ngay cả chất lượng không khí trên đó cũng xa lạ đối với cô.

“...”

Được rồi.

Sơ Chi nhất thời im lặng như gà, nuốt toàn bộ tâm trạng không phục vào trong bụng, tiếp tục nghiên cứu sơ đồ khuôn viên trường học.

Cảm giác về phương hướng của cô không được tốt cho lắm, buổi tối hôm qua, phu nhân Đặng đã dành ba tiếng đồng hồ, gọi điện xuyên quốc gia cho cô chỉ để dặn dò đi dặn dò lại, cuối cùng vẫn không yên tâm, bắt lão Sơ đặt vé máy bay cho bà về nước.

Lão Sơ là nô lệ của con gái, ông cảm thấy con gái lên đại học là chuyện lớn cả đời, ông vừa nghĩ tới việc về nước thì đã nhận được mệnh lệnh mở máy tính ngay lập tức, cuối cùng ông bị Sơ Chi cự tuyệt bằng lý do “Bây giờ đặt vé máy bay cũng không kịp”, đồng thời, Sơ Chi cũng đảm bảo rằng mình tự lo liệu được.

Chỉ là lúc này, cô bắt đầu cảm thấy có một vấn đề nhỏ xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Đáng Yêu Bao Nhiêu Tiền Một Cân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1-2

Sơ Chi rũ vai, chun mũi, xoay người nhìn xung quanh một vòng.

Có hai đến ba sinh viên tình nguyện mặc quần áo màu vàng, đứng ở cái lều nhỏ dưới gốc cây phía đối diện, tân sinh viên đi qua hỏi đường bọn họ không ngừng.

Có một đàn anh đang ngồi ở bên ngoài cùng của băng ghế đang nói chuyện với người bên cạnh, nhìn qua thì anh ta là kẻ rảnh rỗi nhất, so với việc tới làm thanh niên tình nguyện thì trông anh ta càng giống kẻ đến tham gia nào nhiệt hơn.

Người kia hoàn toàn không thèm chú ý nghe bất cứ điều gì, lười biếng dựa vào mép bàn uống coca.

Anh không mặc quần áo tình nguyện mà mặc áo đen quần jean, nhìn cũng không giống tân sinh viên, khuôn mặt của anh bị lon coca che mất một nửa, chỉ chừa mỗi đôi mắt, tầm nhìn vừa vặn dừng lại trên người cô.

Trong một thoáng bốn mắt nhìn nhau.

Giây kế tiếp, một cô gái xinh đẹp, dáng người cao gầy đi tới bên cạnh anh, xấu hổ đưa điện thoại di động của mình ra và nói gì đó.

Anh rời tầm nhìn đi, rũ mắt, im lặng nghe cô gái kia nói chuyện rồi sau đó bật cười.

Lon coca bị bỏ xuống bàn, cuối cùng Sơ Chi cũng nhìn rõ khuôn mặt anh.

Xem ra không phải vô duyên vô cớ mà cô gái kia muốn xin số điện thoại.

Anh tựa vào bàn, tiện tay nhận lấy di động của cô gái, cúi đầu nhập số với dáng vẻ thờ ơ.

Nữ sinh kia cẩn thận tiến lại gần anh một chút, nói với anh điều gì đó nhưng anh không đáp lời mà chỉ trả lại điện thoại di động, cặp mắt đào hoa khẽ nhếch lên, môi mông vẽ ra một nụ cười nhạt đầy ngả ngớn.

Không tập trung, không để ý chút nào.

Lần đầu tiên Sơ Chi nhìn thấy có người có thể nở một nụ cười trông bạc tình như vậy, còn mang theo ý vị trêu chọc.

Cô chớp mắt vài cái, chưa kịp phản ứng thì đã thấy đàn anh vừa nói chuyện cùng chàng trai kia đi tới trước mặt mình, cả người mặc bộ quần áo tình nguyện màu vàng, trông cứ như một củ cà rốt di động vậy.

Sơ Chi thu mắt, ngàng đầu, hơi nghiêng đầu nhìn anh ta.

"Củ cà rốt" toét miệng cười một tiếng, vừa chói lóa vừa đẹp trai: "Đàn em cần giúp đỡ gì không?"

*

Đàn anh củ cà rốt có tình thương rất cao.

Nhất là khi nhìn thấy đàn em xinh đẹp, anh ta sẽ phát huy hết khả năng ăn nói lịch sự khéo, léo hài, hước của mình, ngôn ngữ cử chỉ rất đúng mực, khiến đối phương có cảm giác thỏa mái như tắm gió xuân.

Khi anh ta cùng Sơ Chi tìm đến khu báo danh và phòng ngủ đã là giữa trưa, hai người trao đổi họ tên, lớp học và chuyên ngành, thuận tiện cho nhau số điện thoại cá nhân.

Hôm nay là ngày báo danh cuối cùng, sinh viên đến cũng nhiều, khi Sơ Chi nhận quân phục và về tới phòng ngủ đã là đầu giờ chiều, phòng ngủ của cô nằm ở tầng hai, bốn người một phòng, có một nhà vệ sinh riêng và ban công nhỏ.

Ba người khác đã ở trong phòng, cô là người cuối cùng, thật trùng hợp, cô gái có mái tóc đen dài mà cô gặp ở cổng trường vào buổi sáng chính là bạn cùng phòng của cô.

Lúc đó Sơ Chi không nhìn thấy mặt cô ấy, đối phương là người nhận ra cô trước.

Khuôn mặt của cô ấy cũng đẹp như mái tóc cô ấy vậy, vẻ mặt đầy kinh ngạc, vui mừng nhìn Sơ Chi rồi tự giới thiệu bản thân: "Xin chào, tôi là Lâm Đồng, không nghĩ tới tôi và cậu lại là bạn cùng phòng nha, thật đúng là có duyên, việc buổi sáng không phải tôi chê cậu lùn đâu mà là khen chiều cao của cậu nhìn rất đáng yêu đó, ha ha."

"..."

Thà rằng cậu đừng giải thích còn hơn.

Sơ Chi giới thiệu tên, lại không nhận được, bổ sung thêm "Tôi cao 1m60," cô dừng lại một chút, hạ thấp giọng, nói nhỏ, "mang giày..."

Lần này không chỉ Lâm Đồng mà cả hai người còn lại cũng bật cười.

Sơ Chi buồn bực thở hắt ra một hơi.

Người lùn muốn bảo vệ danh dự của mình cũng không được sao! Người lùn có nội tâm rất yếu ớt đó!

Lâm Đồng là người Thành Đô, tính cách cởi mở vui vẻ, rất có sáng tạo đưa cho mỗi người một gói gia vị nấu lẩu làm lễ gia mật, nguyên liệu cay được đóng trong một cái túi trong suốt, màu sắc sặc sỡ khiến cảm giác thèm ăn của người xem tăng vọt, vì vậy bốn cô gái vỗ đùi, quyết định sẽ đi ăn lẩu sau giờ học buổi chiều, thuận tiện làm thân với nhau.

Thứ hai là ngày học quân sự đầu tiên, mọi người đều phải dậy từ sớm nên cũng không muốn đi xa, chọn một tiệm lẩu gần trường học.

Cửa hàng có hai tầng được trang trí theo phong cách cổ kính, bàn ghế làm bằng gỗ được chạm trổ hoa văn, trong không khí tràn ngập mùi lẩu cay nồng, đậm đà.

Người ăn phải tự lấy đồ chấm, ở giữa có một cái bàn hình chữ nhật, phía trên là từng tầng từng tầng bát thủy tinh đựng các loại gia vị, phía dưới là giá đỡ đồ đĩa, bên cạnh còn có trái cây và rau xà lách.

Gọi xong lẩu và đồ ăn, Sơ Chi ngồi yên nhìn chúng, chờ bạn cùng phòng trở lại sau khi chọn xong đồ chấm mới đứng dậy đi chọn.

Khi ăn lẩu, đặc biệt là với đồ chấm, có một sự khác biệt lớn giữa người miền Bắc và người miền Nam, Sơ Chi là người nửa Nam nửa Bắc, cô học tiểu học ở miền Nam, vậy nên lúc ăn lẩu sẽ chuẩn bị hai bát nước chấm.

Miền Bắc nổi tiếng với nước chấm “kiểu lão Tam”, một bát nước chấm gồm có dầu mè, rau hẹ và đậu phụ. Mùi của dầu mè, tỏi băm, rau thơm sáng xuyên qua bát trong suốt sáng lấp lánh như thủy tinh.

Sơ Chi lấy xong đồ chấm, mỗi tay bưng một cái chén nhỏ chuẩn bị trở về, kết quả không biết từ bao giờ mà bên cạnh cô đã có thêm một người.

Người kia đang cầm cái bát không, ngồi xỏm bên chân cô.

Im hơi lặng tiếng, không biết xuất hiện từ khi nào, Sơ Chi không nhìn thấy anh ta, vừa xoay người đã vấp chân một cái.

Cô hoảng sợ hét một tiếng, cả người lao đảo, không duy trì được thăng bằng, hành động không theo kịp suy nghĩ, theo bản năng, cô dơ tay muốn tóm lấy thứ gì đó để ổn định.

Bát dầu bên tay trái trực tiếp rơi xuống, bát nước dầu mè bên tay phải cũng rơi vãi hơn nửa.

Sơ Chi cúi đầu, cả người cứng lại.

Dường như chàng trai ngồi xỏm bên chân cô cũng không phản ứng kịp, cánh tay dài còn duỗi tới bên trong cái giá, bàn tay cầm cái bát trống không, còn bát nước chấm của Sơ Chi thì úp ngược lên đầu anh.

Trong khoảnh khắc giữa sự sống và cái chết như thế này, đầu óc Sơ Chi trống rỗng, cô cũng sờ nhìn anh, đột nhiên nhớ tới thịt dê nướng Tân Cương của cửa hàng đồ nướng, nhân viên xâu thịt dê mặc một bộ quần áo màu trắng, đội một cái mũ nhỏ, đứng ở bên đường vừa nướng vừa hét to.

Mãi cho đến khi cái bát rơi xuống nền gạch vang lên tiếng lách lách, ý thức cô mới trở lại.

“Nhân viên nướng thịt dê” bị rơi mất mũ liền ngẩng đầu lên nhìn cô, mặt không biểu cảm.

Mái tóc bóng loáng trộn lẫn với hành lá, tỏi và rau thơm nhìn rất sắc sỡ.

Sống mũi cao, bờ môi mỏng, cặp mắt đào hoa.

Sơ Chi nhận ra anh ta, ngo ngắc “A” một tiếng.

Chính là người uống coca được cô gái xinh đẹp xin số điện thoại vào buổi sáng.

Chỉ có điều, anh đã không còn đáng vẻ như lúc được cô gái xinh đẹp xin số nữa, mái tóc đen ướt nhẹp, mềm oặt rũ xuống, trên lông mi còn dính dầu, nhìn vô cùng chật vật.

Lúc này toàn bộ chỗ dầu bị đổ lên đầu anh ta đã chảy xuống theo sợi tóc, lướt qua lông mày, đi dọc theo khóe mắt, dừng lại tại quai hàm, từng giọt từng giọt tí tách rơi.

Những giọt nước chấm không ngừng chảy, trông cứ như hai hàng nước mắt trong suốt sáng bóng, chậm rãi lướt qua khuôn mặt không cảm xúc của anh vậy.

Bạn đang đọc truyện *Đáng Yêu Bao Nhiêu Tiền Một Cân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Editor + Beta: Diệp Huân

Trong quán lẩu huyền ảo, tiếng nước chảy không ngừng từ bồn rửa tay trong toilet không ngừng vang lên, "đĩa toilet, dầu thơm" khom người, để đầu dưới vòi nước, gội đầu.

Ai ra vào toilet cũng đều cảm thấy kỳ quặc, liếc nhìn rồi nhanh chóng rời tầm mắt đi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Sơ Chi trắng bệch, cô đứng bên cạnh, bất an nhìn người trước mắt.

Năm phút trước, khi gặp đại nạn, cô cho rằng trong ngày hôm nay cái mạng nhỏ của mình phải chấm dứt tại quán lẩu này, ai ngờ tính cách của chàng trai kia tốt hơn cô tưởng rất nhiều, cho dù cô đã đổ nguyên một bát dầu hạt cải lên đầu anh.

Sơ Chi nghĩ rằng anh sẽ ấn đầu cô vào bát dầu thơm gần đó, thậm chí cô còn chuẩn bị sẵn sàng để ảm ức.

Nhưng đối phương càng như vậy, cô càng thấy bất an, cảm giác áy náy cũng mãnh liệt hơn.

Ào ào ào, tiếng nước vang vọng, Sơ Chi đứng sau chàng trai, nhìn sống lưng cong thấp, nhỏ giọng nhắc nhở: "Bên trái còn có cọng rau thơm dính trên tóc."

"..."

Đối phương trầm mặc vài giây, nghiêng đầu để dòng nước sôi sạch tóc mai bên trái: "Cảm ơn em."

Sơ Chi rụt vai, cô thấy tiếng cảm ơn này của anh tuyệt đối không mang nghĩa cảm kích.

Độ cao của bồn rửa tay hơi thấp so với chàng trai, chắc chắn khi vùi đầu vào đó anh không thể thoải mái, Sơ Chi nhìn một lúc, luống cuống chân tay, do dự xem có nên giúp anh làm sạch hay không, một lần nữa lên tiếng: "Việc đó..."

Nghe thấy tiếng cô, chàng trai dừng lại, chống tay lên bệ, ngẩng đầu.

Nước chảy xuống thành một hàng từ mái tóc ẩm ướt, trên mặt và cổ đều có nước, cổ áo màu đen cũng ướt nhem.

Đôi mắt sâu thẳm, môi mỏng khê mỉm, anh không quay đầu lại mà nhìn cô qua tấm gương lớn, khuôn mặt không cảm xúc, chờ cô nói tiếp.

Về mặt đó của chàng trai thật sự không thể coi là thân thiện, khí tràng mạnh mẽ bị nén lại để không nổi nóng, dường như chỉ bằng một ánh mắt là có thể lột sạch lớp da của cô vậy, bị nhìn chằm chằm khiến cô căng thẳng đến mức da đầu tê dại.

Sơ Chi nuốt khan, tầm mắt rơi xuống chai nước rửa tay trên mặt đá cẩm thạch.

"Tôi cảm thấy vẫn không sạch lắm, anh có muốn dùng thêm chút nước rửa tay không?" Sơ Chi mở miệng thăm dò.

Chàng trai bị cô chọc tức đến mức bật cười: "Hay là em ra sau bếp lấy cho tôi chai nước rửa bát đi?"

Sơ Chi kinh ngạc nhìn anh: "Anh cần à?" Cô đứng lên, điệu bộ như thể lập tức sẽ đi lấy đồ cho anh vậy.

"..."

Anh không để ý đến cô nữa, mở lại vòi nước, cúi đầu xuống.

Hai người, một kẻ gội đầu trong nhà vệ sinh của quán lẩu, một kẻ nhìn đối phương gội đầu, thu hút vô số ánh mắt của người qua lại.

Chẳng ai nói chuyện, không khí có chút lúng túng.

Sơ Chi đột nhiên nhớ đến một bộ phim Nhật mà cô từng xem, nam chính trong phim là một hòa thượng, lần đầu tiên nam chính gặp nữ chính, nữ chính đã úp nguyên một bát tro vào đầu nam chính khi anh ta đang làm phép.

Kết quả, nam chính không những không giết cô ấy mà thậm chí còn vừa ý cô, ngày ngày vui vẻ chạy theo nữ chính như một con cún nhỏ.

Không biết sau đó nữ chính xin lỗi như thế nào, có giúp nam chính gội đầu ở lĩnh đường hay không.

Sơ Chi nghĩ vẫn vơ.

Cô dựa vào tường, trí tưởng tượng bay xa bay cao[1], tinh thần thoải mái, sau khi bình thường lại thì phát hiện chàng trai đã ngẩng đầu lên, nhìn cô qua gương.

[1] Thiên Mã Hành Không: một thành ngữ của Trung Quốc, có thể hiểu là: ý tưởng, suy nghĩ dồi dào phong phú, không bị gò ép.

Có lẽ anh cảm thấy hành thái, tôi bấm gì đó đã không còn, lại không ôm hy vọng có thể gội sạch đầu trên đầu nên vuron tay tắt vòi nước đi. Anh đột nhiên mở miệng: "Em muốn cái gì?"

Sơ Chi đứng phía sau, dựa vào tường nhìn anh.

Bộ quần áo màu đen mang logo của OFF-WHITE[2] trên người chàng trai đều đã bẩn hết, chỗ dính dầu nhìn đậm hơn xung quanh rất nhiều.

[2] công ty do Virgil Abloh sáng lập

Chẳng biết bây giờ có mua được bộ đồ giống bộ anh đang mặc không nữa.

Cô không chú ý nghe xem anh nói gì, ngo ngác lên tiếng: "Hả?"

Chàng trai vuron đôi chân dài, bước hai bước đến gần cô, cúi đầu, rũ mi nhìn cô, nhếch môi nói: "Em muốn gì có thể nói thẳng, không cần làm ra việc phiền phức như vậy."

Cho dù hiện tại trệt vật nhưng giá trị nhan sắc của anh chẳng giảm đi chút nào, làn da trắng trẻo vẫn không hề bị ánh đèn của quán lẩu nhuộm màu, mắt hẹp dài, đuôi mắt vênh lên, đầu mắt cong xuống, mí mắt rõ nét, khóe mắt thâm thụy.

Tựa mắt đào hoa, lại có chút giống mắt phượng.

Rõ ràng anh đang cười nhưng lại khiến người ta cảm giác không thân thiện, anh lạnh nhạt lại ngả ngón, mang theo chút thờ ơ mà vô lại.

Chẳng biết có phải do tâm lý hay không mà khi anh tới gần, Sơ Chi lại cảm thấy trong không khí phảng phất có thêm mùi tôi.

Đừng đùa, nguyên liệu chấm của quán lẩu này có mùi vị rất chuẩn đấy.

Cô mím môi, suy nghĩ một chút rồi lấy điện thoại di động ra, nhẹ giọng hỏi: "Có thể cho tôi biết cách để liên lạc với anh được không?"

Anh nhếch môi, chậm chậm ngân dài một tiếng "A", sau đó nói một dãy số điện thoại.

Sơ Chi nghiêm túc, cẩn thận ấn từng con số, gọi đi.

Tiếng chuông điện thoại trong túi quần của chàng trai vang lên.

Cô tắt cuộc gọi, ngẩng đầu, vừa định nói chuyện thì điện thoại trong tay lại vang lên, là Lâm Đồng gọi, hỏi xem cô đang ở nơi nào.

Trong một lúc không thể nói rõ ràng, Sơ Chi vừa giải thích đơn giản hai câu vừa nhìn chàng trai đang cúi đầu, anh đang cau mày quan sát quần áo của mình.

Cảm giác tội lỗi nhảy một cái, đạt đến giá trị cao nhất, Sơ Chi cúp điện thoại, về mặt đưa mắt nhìn bộ đồ màu đen loang lổ dầu mỡ của chàng trai, cô cắn cắn môi, ngẩng đầu lên, nghiêm túc giới thiệu: "Tôi là Sơ Chi, sinh viên năm nhất, lớp hai, khoa quảng cáo, trường đại học A."

Cô gái nhỏ nhìn anh, vừa trịnh trọng vừa nghiêm túc nói: "Rất xin lỗi anh vì sự việc ngày hôm nay, anh không cần lo lắng, tôi sẽ chịu trách nhiệm"

"..."

Sơ Chi nghĩ rất đơn giản, người ta vui vẻ đi ăn lẩu, vốn dĩ mọi chuyện đều rất tốt đẹp, lại đột nhiên bị kẻ khác phi một đĩa dầu vào đầu,

Biết đâu người ta tới đây là để hẹn hò với chị gái xinh đẹp - cô gái nói chuyện phiếm với người ta lúc sáng thì sao, mang một đầu dính tôi quay lại, quá mất mặt rồi.

Tai họa bất ngờ này xảy ra đều là lỗi của cô, Sơ Chi nghĩ mình cũng nên bồi thường một bộ quần áo mới cho người ta.

Vì để đối phương hoàn toàn yên tâm rằng mình không quỵt nợ, tên, số điện thoại,... cô đều nói ra hết.

Có điều, sinh viên năm nhất phải học quân sự từ ngày thứ hai, trong nửa tháng. Sơ Chi tạm thời không có thời gian nghĩ tới việc này, hàng ngày, từ sáng tới tối, cô mệt đến mức dù chỉ một ngón tay cũng không muốn nhúc nhích. Từ bây giờ sáng bắt đầu đứng dưới ánh mặt trời như cá phơi khô, phơi xong mặt A lại phơi mặt B.

Một tuần sau, Lục Gia Hành gần như quên sạch chuyện này, mãi đến tận ngày nọ, một đám đi thông đêm về, đúng lúc đi ngang qua bãi tập, nhìn thấy sinh viên năm nhất tập quân sự.

"Tập quân sự là lúc có thể nhìn ra độ chênh lệch tổ chất cơ thể giữa những người tập một cách rõ ràng nhất, đặc biệt là một tuần về sau, yêu ma quỷ quái nên hiện nguyên hình thì đều hiện nguyên hình, tiên nữ thì vẫn là tiên nữ." Trình Dật nói được một nửa thì ồ lên một tiếng, chỉ tay về phía cô gái có dáng người nóng bỏng, cực kỳ gọi cảm, mặc quân phục đứng trong hàng ngũ tập quân sự trên sân tập phía trước, quay đầu nhìn về phía Lục Gia Hành, "Đây

là cô gái xin WeChat của ông trong ngày khai giảng hả?"

Cả đêm hôm qua không được ngủ, lúc này đôi mắt Lục Gia Hành như bị bao vây bởi cổ sáp (một loại thuốc đông y có các vị thuốc có tác dụng thu liễm), liếc mắt qua một cái: "Hình như là vậy."

Lâm Bách Dương đứng bên cạnh cũng nhìn theo hướng Trình Dật chỉ, tỏ vẻ không đành lòng: "Con mẹ nó, Lục Gia Hành, ông quá phung phí của trời rồi."

Trình Dật làm bộ buồn bã: "Tôi muốn dùng mười năm sống trên giường để đổi lấy một lần được ấy ấy với em gái để ý A Hành."

Lâm Bách Dương: "ĐM nhà ông nhé Trình Dật."

Trình Dật vẫn còn chú ý sát sao phía bên kia, Lục Gia Hành lại nghe tai trái ra tai phải, trong lúc lơ đãng nhìn thoáng qua từng hàng, từng hàng màu xanh lục phía trước mặt, sau đó tầm mắt cố định tại một chỗ.

Thiếu nữ mặc quân phục đứng cuối hàng, ánh nắng buổi sáng khá gay gắt, một đám mây trôi qua, tất cả mọi người phía trước cô đều được đứng dưới bóng râm, chỉ thừa mình cô đắm chìm trong ánh mặt trời.

Lục Gia Hành nheo mắt, bước chân dừng lại.

Bị phơi nắng một tuần lễ mà cô cũng không hề đen đi, quân phục rộng lớn khiến cô trông có vẻ vừa nhỏ bé lại vừa yếu ớt, môi khẽ mím, đôi tai trắng muốt không được mũ che chắn bị phơi nắng thành màu hồng hồng.

Tay lộ ra bên ngoài, ngón tay tinh tế, hờ hững đặt bên đường chỉ quần, bị huấn luyện viên thấy, đập bốp một cái: "Nắm chặt lại! Chưa ăn cơm hả?"

Huấn Luyện ra tay không nặng không nhẹ, mu bàn tay trắng nõn của cô gái nhỏ đỏ lên một mảng.

Lục Gia Hành nhú mày.

Bỗng nhiên nhớ tới sau hôm ở quán lẩu đó, cô gái này không hề nhắn tin cho anh dù chỉ một dấu chấm câu.

Vất vả lắm mới có được phương thức liên lạc của anh, tại sao lại im lặng?

Việc này thật vô lý!

Anh nghiêng đầu, đi ra khỏi bóng râm dưới gốc cây, đứng bên cửa vào của sân tập dùng lưới sắt bao quanh, nhìn cô.

Trên sân tập, sinh viên mới và các sĩ quan đều mặc quân phục, Lục Gia Hành đứng ngay gần cửa, vô cùng dễ thấy, giáo viên đi ngang qua cũng như toàn bộ mấy hàng ngũ cạnh đó đều quay sang nhìn anh.

Dường như anh không cảm thấy gì, chỉ nhìn về phía cô gái đứng dưới ánh nắng mặt trời đang nghiêng người, tay chống vào đầu gối, anh muốn thấy rõ đôi mắt dưới cánh mũ của cô.

Có lẽ cô đang mất tập trung, qua một lúc lâu mới phát hiện, nhìn về phía anh.

Ánh mắt chạm nhau, cô ngẩn người, nháy mắt vài cái, lông mi dài chớp chớp dưới bóng của vành mũ khiến người xem cảm thấy ngứa ngáy trong lòng.

Lục Gia Hành nhếch môi, chờ xem cô phản ứng thế nào.

Một giây, hai giây, ba giây...

Thiếu nữ chun mũi một cái, dòi tầm mắt đi, cứ như không nhìn thấy anh vậy.

Lục Gia Hành:???

Anh nhú mày, không nhanh không chậm đứng thẳng dậy rồi lại một lần nữa dựa vào lưới sắt, bên môi là nụ cười lười biếng.

Thật giống như việc nhìn cô đứng không nhúc nhích trong hàng ngũ là một việc vô cùng ý nghĩa vậy.

Đầu tháng chín là lúc mặt trời gay gắt nhất, quần áo và tóc lộ ra bên ngoài đều nóng hầm hập, Sơ Chi bị phơi nắng đến mức mơ mơ màng màng, không có sức chú ý xem có ai nhìn mình chăm chăm hay không.

Một lát sau, rốt cuộc huấn luyện viên cũng hô lên hai tiếng, cho đội ngũ nghỉ ngơi dưới bóng cây.

Sơ Chi nhìn về phía cửa ra vào của sân tập.

"Đĩa tỏi, dầu thơm" vẫn còn ở đó, dưới ánh nắng, mái tóc đen của anh như bị làm mờ đi một lớp.

Hiện tại, Sơ Chi thật sự không muốn di chuyển mà chỉ muốn được ngồi nghỉ ngơi uống nước một lúc, có điều, cô còn thiếu người ta một bộ đồ trị giá bốn chữ số đó.

Cô cúi đầu, chậm chạp đi về phía anh, trông cô như một gốc cây nhỏ bị phơi héo đang di chuyển vậy.

Gốc cây nhỏ chỉ cao đến ngực anh, ngẩng đầu tha thiết nhìn anh.

Cô còn chưa biết tên anh là gì, mất một lúc lâu mới ngoan ngoãn lên tiếng: "Chào đàn anh."

Giọng nói hơi khàn, môi cũng hơi khô, lông mi vừa dài vừa cong, đôi mắt đen trong trẻo.

Tai trắng nõn bị phơi nắng đỏ cả lên, dường như có thể nhìn thấy tơ máu dưới lớp da tinh tế ấy.

Cứ như thể bị cô hạ cổ[2], Lục Gia Hành bắt giác giờ tay, ngón tay thon dài nhẹ nhàng chạm vào cái tai đỏ bừng của cô.

Cảm giác mỏng manh lại mềm mại, mang theo hơi nóng truyền đến đầu ngón tay lạnh lẽo của anh.

[2]Cổ hay cổ trùng là một loại côn trùng có độc tính cực mạnh, được nuôi bởi các vụ sư. Người xưa tạo "cổ trùng" bằng cách đem tất cả những loại côn trùng có độc, bỏ vào một cái vỏ, để cho chúng cắn xé lẫn nhau. Sau cùng sẽ chỉ còn lại một con sống sót thì lấy con còn trùng ấy làm "cổ".

Bạn đang đọc truyện *Đáng Yêu Bao Nhiêu Tiền Một Cân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 3

Nhiệt độ trên tai cô rất cao khác hẳn với nhiệt độ lạnh như băng trên đầu ngón tay anh, bị phơi nắng nên có màu hồng hồng, anh chạm nhẹ một cái cô liền rụt cổ lại, “A” một tiếng thật bé.

Lục Gia Hành thu tay về, người nghiêng về phía sau.

Cô gái này gương đôi mắt to tròn nhìn anh, dường như đang hỏi anh vừa làm trò gì vậy.

Dáng vẻ đơn thuần đầy tò mò, dường như cô không để ý đến việc anh chỉ gặp cô ba lần đã chạm vào tai cô, không tránh né, rất thân nhiên không hề phòng chừng trước mặt anh.

Không có một chút ý thức phòng chó sói nào cả.

Lục Gia Hành cúi xuống, tầm mắt đặt ngang với chiều cao của cô, nhìn cô rất chân thành rồi giải thích hành động vừa rồi của mình: “Tai cô bị cháy nắng nên mọc mụn nước rồi.”

Anh nói rõ ràng dễ hiểu, bởi vì thức suốt đêm nên giọng nói hơi khàn khàn.

Sơ Chi vốn chỉ cảm thấy tai mình bị phơi nóng một chút và còn hơi ngứa, nghe anh nói như thế mới hiểu, cô giờ tay định trực tiếp sờ, nhưng do không nhìn thấy lại sợ chỗ mụn nước bị vỡ sẽ rất đau DDLQD.

Vì vậy ngón tay nhỏ nhắn của cô kéo dãi tai trắng nõn xuống, nhưng không dám sờ lên trên, cứ như vậy cau mày buồn bực nhìn anh, a một tiếng mềm nhũn.

Lục Gia Hành nheo mắt.

Con mẹ nó quá đáng yêu rồi.

Anh liếm liếm môi đứng lên.

Chiều cao hai người chênh lệch khá lớn, lúc anh đứng lên, Sơ Chi bị chàng trai này nhìn từ trên cao nhìn xuống.

Cô hắng giọng một cái, bàn tay nắm dãi tai buông lỏng một chút, ngẩng mặt lên nhìn anh: “Sao anh lại ở đây?”

Hỏi xong, cô lại a một tiếng.

Tám mươi phần trăm là một tuần rồi không thấy tin tức gì của mình, chắc “Tòi đầu mè” cảm thấy mình sắp chạy mất.

Cô vừa định giải thích rằng dạo này cô phải học quân sự, chờ đợt huấn luyện này kết thúc cô sẽ bồi thường bộ quần áo cho anh, kết quả chưa kịp nói,

chàng trai đã mở miệng trước.

Câu trả lời rất đơn giản “Tắm nắng.”

Sơ Chi không nghi ngờ chút nào gật đầu một cái: “Bởi vì anh thích tắm nắng nên mới cao sao?”

Anh xấu xa trả lời: “Không phải, bởi vì tôi vốn đã rất cao rồi.”

Sơ Chi ủ rũ mong đợi, nhưng hi vọng trong nháy mắt đã tan vỡ.

Xem ra chiều cao là do trời sinh, quả dưa xanh không ngọt, giống như đồ không phải của mình có cầu xin cũng không được.

Cô buồn bã thở dài, lấy mũ xuống, cẩn thận kéo tóc phía trên tai xuống một chút phòng ngừa tai mình bị ánh nắng chiếu đến.

Cô gái vừa vén mấy sợi tóc ướt nhẹ dính trên trán, vừa ngẩng mặt hỏi anh: “Anh phơi nắng lâu như vậy không khát nước sao?”

Lục Gia Hành nhìn chằm chằm mấy giọt mồ hôi trên trán cô một lúc, chậm rãi nói: “Khát.”

Sơ Chi che kín tai, nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn một vòng cũng không thấy bóng dáng thầy huấn luyện đâu.

Tay cô luồn vào túi áo, lấy ra mấy tờ tiền lẻ, quay đầu lại nói: “Vậy tôi đi mua cho anh chai nước, anh muốn uống gì?”

Đúng rồi, đây mới là trình tự tiên hành bình thường.

Không phải là mình nên nói thẳng sao?

Lục Gia Hành nở nụ cười, cố ý dè dặt giọng nói xuống, “Em.”

Trên bãi tập có lớp vẫn chưa diendanlequydon được nghỉ giải lao, âm thanh bước đều và tiếng hô khẩu hiệu vẫn còn vang dội.

Sơ Chi không nghe rõ, bước lên hai bước gần anh, hỏi: “Cái gì?”

Bầu không khí hanh khô mang theo mùi thơm thoang thoảng trên người nữ sinh này.

Giống như mùi thơm của sữa vậy.

Mất Lục Gia Hành cụp xuống: “Em mang theo nước không?”

Sơ Chi sững sờ, thành thật gật đầu.

Đương nhiên cô mang theo nước, chỉ có điều vừa rồi được nghỉ mấy lần cô đã uống không ít, bây giờ chắc chỉ còn sót lại không tới một phần ba.

“Đĩa dầu mè” lười biếng nhếch môi cười xấu xa: “Tôi muốn uống nước của em.”

Sơ Chi mất mấy giây để phản ứng, chớp mắt mấy cái: “Nhưng mà...”

“Tôi phơi nắng đã lâu nên rất khát.”

“Nhưng mà...”

“Em không muốn cho tôi sao?”

“Không phải, nhưng mà...”

“?”

Sao anh có thể uống cái bình tôi đã uống rồi nha.

Sơ Chi cảm thấy yêu cầu này đã làm khó cô rồi.

Cô gãi gãi cằm, lại nhăn mũi, đứng nguyên suy nghĩ một lúc lâu, mới thở dài, đáng vẻ đầy buồn rầu.

“Vậy anh chờ một lát.”

Cuối cùng, cô bất đắc dĩ thỏa hiệp, xoay người chạy chậm đến dưới bóng cây, tìm bình nước của mình.

Mấy bạn học đã sớm vây lại dưới bóng cây xem một lúc, chỉ có điều khoảng cách hơi xa nên không nghe thấy bọn họ đang nói chuyện gì, lúc này họ nhìn thấy nữ chính quay lại về mặt hồ bắt đầu ồn ào.

Có một nam sinh huyết sắc: “Chuyện gì xảy ra vậy, xem ra lão Tam không đoạt được tiểu mỹ nhân rồi.”

Nam sinh đứng bên cạnh anh ta duỗi cánh tay dài ra vỗ một cái lên đầu anh ta.

Trong lòng Sơ Chi đang bận tâm biệt với chút nước ít ỏi của mình, không thèm quan tâm đến đám người kia đang hò hét cái gì, Lâm Đồng nhìn cô đang tìm bình nước, nháy mắt hỏi: “Sao cậu không thông báo gì cả, anh chàng đẹp trai kia là ai vậy?”

Sơ Chi buồn bã nhìn cô nàng: “Đĩa dầu mè.”

Lâm Đồng: “Hả?”

“Chủ nợ.”

“?”

“Bốn chữ số.”

“???”

Sơ Chi lại than thở, không nói nữa, tự mình cầm bình nước ngó sen đi tới.

“Bốn chữ số” vẫn đứng đó, khuôn mặt đẹp trai không tí vết, thân hình cao to, đôi chân dài như người mẫu, chắc cũng phải 0,61 mét.

Cô đi chậm tới, đưa bình nước ngó sen cho anh.

Bên trong cái bình trong suốt của cô lượng nước còn sót lại không đến một phần ba, “bốn chữ số” nhận lấy mở nắp, dưới ánh mắt đề phòng như lửa đốt của cô nàng anh không trực tiếp uống, chỉ ngược đầu, bình nước không tiếp xúc với môi.

Chất lỏng trong suốt trong bình chậm rãi chảy vào miệng, thuận theo cái cổ thon dài dẻo dai, yết hầu trượt lên trượt xuống.

Đám đông phía sau Sơ Chi vẫn tiếp tục ồn ào.

Sơ Chi không quan tâm, cô thờ phào nhẹ nhõm khi thấy anh không uống trực tiếp.

Xong lại thấy không đứng chỗ nào.

Nước của cô đã bị uống sạch.

Vậy lát nữa cô uống cái gì?

Sơ Chi giương mắt nhìn toàn bộ số nước quý báu của cô trôi vào bụng tên kia, liếm liếm môi, khóc không ra nước mắt.

Lục Gia Hành uống nước xong, cúi đầu xuống, thấy cô gái này đang nhìn anh đầy ứ khuất.

Trong bình còn chút nước, anh không uống hết.

Dưới ánh mắt soi mói của cô Lục Gia Hành đóng nắp lại, môi anh vẫn còn đọng lại một giọt nước, anh vươn đầu lưỡi ra liếm sạch.

Anh làm động tác này đầy mê hoặc, thế nhưng hiện tại tất cả sự chú ý của Sơ Chi đều đặt trên bình nước.

Bàn tay to lộ rõ khớp xương của chàng trai này đang cầm cái bình nước ngó sen của cô diendanLQD, trong bình chỉ còn dư lại một ít nước nhàn nhạt theo động tác của anh lay động.

Ngón trở móc dây đeo màu hồng trên nắp bình, “bốn chữ số” cầm bình nước trong tay, thờ ơ nói: “Cái bình này thật đẹp.”

Thấy thẩm mỹ của mình được khẳng định, Sơ Chi rất vui vẻ.

“Có thể cho tôi không?”

“...”

Sơ Chi cực kỳ hoảng sợ.

Ngay cả cái bình nước của mình cũng không buông tha sao!

“Hoặc là tôi mua lại,” Chàng trai cuốn sợi dây, nhìn cô rồi bổ sung thêm.

“Không cần không cần,” Sơ Chi vội vàng xua tay, đau khổ nhìn bình nước của mình và chút nước còn sót lại, nhắm hai mắt oai phong lẫm liệt thấy chết không sợ, nói: “Cho anh!”

Anh rũ mắt nhìn cô một lúc lâu, môi nhếch lên: “Vậy thì cảm ơn em.”

“Không cần cảm ơn...” Sơ Chi ưỡ oài lắc đầu, nhìn “bốn chữ số” hài lòng cầm bình nước đi mất, cô bắt đầu nghi ngờ anh ta cố ý.

Cô sờ mấy tờ tiền lẻ trong túi, chuẩn bị đi ra cây bán nước tự động mua chai nước lọc, thì huấn luyện viên đã thối còi tập hợp.

“...”

Quá tàn nhẫn mà.

Sơ Chi cam chịu số phận nhỏ bé của mình chạy về hàng.

Một bình nước thôi mà.

Một chút nước thôi mà.

Sắp nghỉ trưa rồi.

Mình không khát.

Mình một chút cũng không khát.

Mình không khát!!!!!!!

Huấn luyện viên yêu cầu mọi người đi đều, mặc dù trời rất nóng, nhưng di chuyển còn tốt hơn là đứng nguyên một chỗ, Sơ Chi không ngừng tẩy não mình, cố gắng quên đi cái cổ họng nóng như lửa đốt.

Từng hàng từng hàng bước đều, Sơ Chi đứng ở hàng cuối cùng, hàng thứ nhất đi đều xong đứng phía sau hàng cô.

Tất cả các nam sinh trong lớp đều đứng ở hàng thứ nhất, lúc này Sơ Chi đang nhỏ giọng thầm thì như niệm Bản Nhục tâm kinh mình không khát thì cảm giác được có bóng mờ bao phủ phía sau lưng.

Cô quay đầu lại, các bạn nam đáng người cao lớn như hòn núi nhỏ đứng ngay sau lưng.

Huấn luyện viên chỉ chú ý đến mấy hàng phía trước nên mấy người phía sau có thể lén lút nói chuyện, nam sinh vừa rồi huyết sáo cười híp mắt nhìn cô: “Bạn học Sơ Chi, người kia là bạn trai cậu hả?”

Sơ Chi nhớ ra người này tên là Chu Minh, lắc đầu một cái, “Không phải.”

“Người quen?”

Sơ Chi dừng một chút, rồi lắc đầu: “Không quen.”

Chu Minh “Ồ” một tiếng, cười xấu xa: “Này Sơ Chi, cậu có bạn trai không?”

“Không có nha.”

Bất kể hỏi cái gì Sơ Chi cũng đều lịch sự trả lời, giọng nói mềm mại giống như lớp vỏ bánh đậu đỏ.

Chu Minh tiếp tục cười, kéo nam sinh bên cạnh: “Vậy cậu thấy Tiêu Dực thế nào? Dáng người này, mặt mũi này, tính cách chín chắn chừng chạc này, không có thói hư tật xấu, nghe nói hai người còn học cùng trường cấp ba, lại cùng khoa, sau này cậu có vấn đề gì không biết có thể hỏi cậu ấy.”

Cậu ta rất nhiệt tình dốc hết sức chào hàng bạn học Tiêu Dực “chín chắn chừng chạc”, đột nhiên bị kéo vào vấn đề này khiến cho bạn học Tiêu Dực đỏ tai: “Mình không dám dạy cậu ấy, điểm thi vào khoa Văn trường chúng ta của Sơ Chi xếp thứ nhất.” Tiêu Dực nhỏ giọng nói.

“...”

Chu Minh tròn mắt nhìn cậu ta một cái, nghiêng đầu nhìn về phía Sơ Chi, vẻ mặt giống như một người cha già, thành khẩn đề nghị: “Nếu như vậy thì cậu tới dạy cậu ta đi, thành tích của Tiêu Dực thật khiến cho người khác phải quan tâm mà, làm sao thành tích học tập có thể nát như vậy? Tôi thật sự hoài nghi rằng điểm thi đại học của cậu ta là do mua được, làm sao mà đỗ được trường này vậy?”

Tiêu Dực: “...”

Sơ Chi: “...”

*

Buổi tối, đợt luyện tập kết thúc, mấy người quay lại phòng ngủ.

Sơ Chi còi mũ và áo khoác xuống, đột nhiên nghĩ tới chuyện “bốn chữ số” nói tai cô bị bỏng nắng, vội vã gọi Lâm Đồng: “Đồng Đồng, cậu giúp mình nhìn tai một chút.”

Lâm Đồng vén mái tóc dài của cô gái ra sau tai, nhìn đôi tai nhỏ nhắn đang đỏ ửng của cô: “À, hơi đỏ một chút, lấy khăn lạnh đắp lên một lúc là được.”

“Mụn đã bị vỡ chưa?” Sơ Chi khẩn trương hỏi.

Lâm Đồng cẩn thận quan sát đằng trước đằng sau năm phút đồng hồ, đầu ngón tay cầm tai cô lật qua lật lại nhìn, mờ mịt hỏi: “Mụn gì?”

“Đây này, tai mình bị cháy nắng mọc mụn nước rồi.”

“Mụn nước ở đâu?”

Sơ Chi: “Không có sao?”

Lâm Đồng: “Không có.”

“...”

Sơ Chi cũng mờ mịt.

Bạn đang đọc truyện *Đáng Yêu Bao Nhiêu Tiền Một Cân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Đầu tháng chín chính là thời điểm nóng nhất trong năm, ánh nắng mặt trời phương Bắc vừa độc vừa rất khiến cho buổi tập quân sự như dầu sôi lửa bỏng.

Đã mười ngày trôi qua, nam sinh còn khá hơn một chút, ngược lại nữ sinh lại càng cảm thấy đau khổ không thể tả, kem chống nắng được các cô trang bị trong túi áo, tận dụng thời gian nghỉ ngơi lại bôi bôi chất chất.

Kể từ lần Chu Minh không biết vô tình hay cố ý làm mới Sơ Chi với bạn học Tiêu Dực “chín chắn”, cô cũng dần dần quen bọn họ.

Quả thật Sơ Chi không biết việc mình học cùng trường cấp ba với Tiêu Dực, cô không có ấn tượng gì cậu ta, nhưng cô cảm thấy cậu ta là một người tốt.

Tiêu Dực là một học sinh tương đối ngoan ngoãn, đẹp trai khôi ngô, tính tình cũng rất hiền lành và tốt bụng, bộ quần áo quân sự trên người cậu ta hết sức gọn, là sinh viên đứng đầu hàng cũng là người đi đầu lúc luyện tập. Vì vậy lúc này đã có nữ sinh lớp bên cạnh tới bắt chuyện với cậu ta.

Câu trả lời của cậu ta giống nhau, đều là xin lỗi.

Lúc này, tinh thần của Chu Minh và Lâm Đồng đang rất hăng hái đang đứng bên cạnh nói chuyện ồn ào.

Không hiểu sao đột nhiên Sơ Chi nhớ lại lần đầu tiên gặp “bốn chữ số”, dáng vẻ chàng trai đó khi bị bắt chuyện và cho số điện thoại đầy vẻ thờ ơ.

Lại nhìn Tiêu Dực đang áy náy nghiêm túc xin lỗi cô gái kia.

Sơ Chi chớp mắt mấy cái, cô nghĩ sao sự chênh lệch giữa người và người có thể lớn như vậy.

Từ ngày “bốn chữ số” xuất hiện đột ngột đứng phơi nắng, hơn nữa còn thuận tay lấy mát bình nước của cô thì đã mấy ngày trôi qua rồi, cô cũng không thấy anh xuất hiện nữa.

Trong lòng Sơ Chi thở phào nhẹ nhõm, hy vọng vị thiếu gia này cứ vậy chờ cô trả nợ là tốt rồi, đừng xuất hiện càng tốt.

Yêu cầu này có vẻ cổ quái lại có chút phiền toái nhưng với cô đó là điều tốt.

Sau đợt học quân sự, vào buổi tối trước ngày kết thúc sẽ có đoàn thanh niên của trường tới tuyên truyền.

Mặt trời đã ngã về phía Tây, mọi người ngồi xuống đất thành từng hàng từng hàng màu xanh thi nhau nói chuyện phiếm, thật ra họ cũng không quan tâm đến xã đoàn, trừ một số người cảm thấy hứng thú.

Vốn Lâm Đồng cao nên phải đứng ở hàng nữ sinh phía trước, nhưng lúc này cô ấy lén lén lút lút đổi vị trí xuống hàng các cô để nói chuyện.

Tình bạn của các nữ sinh rất đơn giản, sau một tuần lễ học quân sự các cô đã quen thuộc và vui vẻ trò chuyện với nhau, đột nhiên đang nói chuyện có người gọi tên Sơ Chi.

Cô ngẩng đầu lên thấy một chàng trai dáng người cao to đứng ngược chiều ánh nắng trước mặt mình, khẽ mỉm cười mừng rỡ nói: “Đùng là cậu rồi.”

*

Sơ Chi cũng từng có nam sinh theo đuổi.

Cô có một khuôn mặt xinh xắn, cho dù nhìn thoáng qua cũng khiến người ta không thể ghét nổi, tính tình dễ thương ngốc nghếch, dễ nói chuyện, gia đình lại giàu có, được giáo dục tốt, hơn nữa lại là một học bá, nên cô đều có duyên với cả nam và nữ.

Từ nhỏ đến lớn, mấy chàng trai yêu thích muốn theo đuổi cô không biết xếp hàng được mấy con phố rồi.

Đáng tiếc Sơ Chi không biết yêu đương là gì.

Lúc học cấp hai cô vẫn còn hay chơi đùa với bọn con trai, đột nhiên một ngày có một người tỏ tình với cô, cô liền mỉm cười nhìn cậu ta nói “Cảm ơn tôi cũng thích cậu nha.”. Nam sinh đó cho rằng người đẹp đã nhận lời làm bạn gái mình nên mừng rỡ như điên đưa cô về tận nhà nhưng không may bị ba cô nhìn thấy, ngay lập tức một cây chổi phi ra từ cửa sổ ban công tầng hai xuống đầu chàng trai, xen lẫn là tiếng quát to đầy tức giận.

Cấp hai là thời điểm tính cách nam sinh thất thường nhất, vừa bá đạo lại vừa ngông cuồng, chàng trai đó không phục nói rằng cậu đưa bạn gái mình về nhà thì có gì sai!

Lúc này Sơ Chi đang đeo một cái cặp sách nhỏ đằng sau lưng chớp chớp đôi mắt to tròn đầy vô tội nói: “Tôi đâu phải là bạn gái cậu.”

Ba cô cho rằng con gái mình bị quấy rối, cầm cây lau nhà đuổi nam sinh kia chạy khắp khu phố.

Vào lúc đó cô đã học cấp hai nhưng thời kỳ dậy thì đến muộn.

Sau đó lên cấp ba áp lực học tập rất lớn, cô cũng không quan tâm chuyện bên ngoài, cả người hoàn toàn phòng bị kín kẽ khiến người khác không biết nên tấn công vào chỗ nào, vì thế đám con trai cứ thế thất bại từng người một.

Thế nhưng dù sao cô cũng là thiếu nữ 17 tuổi cũng không phải cái gì cũng không hiểu.

Sau kỳ thi đại học kết thúc, “bức thư” tìm cô rủ đi chơi.

“Bức thư” có nước da trắng nõn, cao một mét tám, khuôn mặt rất đẹp trai, cậu ta thích tập thể dục nên dáng người so với bạn cùng lứa tuổi cao to hơn rất nhiều.

Ngồi trên vòng quay mặt trời, “bức thư” tỏ tình với Sơ Chi.

Dưới bầu trời mùa hè đầy sao và trăng, những chiếc đèn trang trí của công viên được bật lên giống như những tiểu tinh linh ẩn núp trong lùm cây lặng lẽ lộ đầu ra.

Khi lên đến điểm cao nhất, trái tim thiếu nữ của Sơ Chi bị câu nói đơn giản của cậu ta là “Mình thích cậu” làm cho cảm động.

Sơ Chi chấp nhận lời tỏ tình của “bức thư”, sau đó hai người nhanh chóng rơi vào bể tình và nóng lòng mong mỗi chuẩn bị kế hoạch năm năm đại học trong ba ngày.

Mãi cho đến một tuần sau Sơ Chi vô tình nhìn thấy “bức thư” và hoa khôi trường mình đứng trước cửa quán bar, hai người họ quần quýt lấy nhau hôn môi.

Sơ Chi bình tĩnh ngồi xổm cách đó không xa, dùng đầu ngón tay đếm số giây bọn họ hôn nhau.

Vậy mà hơn năm mươi giây.

Thật là trâu bò nha.

Một phút trôi qua, cuối cùng “bức thư” và “hoa khôi của trường” cũng phát hiện ra một thiếu nữ về mặt đầy kính nể chống cằm nhìn bọn họ cách đó không xa.

Tình yêu cứ thế chấm dứt, Sơ Chi thương tâm ba giây đứng đó chia tay với “bức thư”.

Thậm chí mối tình đầu không kéo dài được hai tuần lễ, kể từ đó về sau Sơ Chi cho rằng mình cũng có một câu chuyện để kể rồi.

Không nghĩ tới cậu ta cũng thi đậu vào trường này.

Lúc này Sơ Chi ngồi dưới đất, ngược đầu nhìn chàng trai đang đứng kia, cảnh tượng này giống với hình ảnh cô ngồi nhìn cậu ta trước cửa quán bar lần đó.

Vì cậu ta đứng ngược ánh nắng nên Sơ Chi hơi híp mắt nhìn một chút mới nhận ra, rồi “A” một tiếng.

Ngược lại Doãn Minh Thạc mỉm cười đầy phong độ, không có một chút nào gọi là hối lỗi khi nhìn thấy bạn gái cũ của mình, anh ta nhìn cô từ trái sang phải một lần, cảm thấy có chút đáng tiếc.

Thật ra Doãn Minh Thạc cảm thấy mình mới là người chịu ảm ức, trước anh tỏ tình với cô gái này vì thấy cô dễ thương.

Bạn gái nhỏ bé mềm mại, nghĩ một chút cũng thấy đáng yêu.

Chuyện với hoa khôi trường kia hoàn toàn là một điều bất ngờ.

Kết thúc kỳ thi đại học mọi người đều được tự do thỏa mái, anh ta cùng mấy người bạn đi uống rượu, anh gọi Sơ Chi đến nhưng lúc đó cô bảo muộn rồi nên không tới.

Trước đó anh ta cũng không biết rằng hoa khôi trường cũng đến.

Nhà hoa khôi khá giàu nhưng thành tích học tập của cô ta không tốt lắm, tinh thần và sức lực của tuổi thanh xuân đều dồn vào những thứ khác, học tịch cũng đặt ở trường khác, cô ta chính là một học sinh dự thính.

Trước kia Doãn Minh Thạc và hoa khôi cùng từng có một câu chuyện không thể kể, hôm đó tất cả mọi người đều uống say, hơn nữa anh có mối quan hệ nam nữ khá mập mờ, dưới ánh đèn mờ mịt chuyện phát sinh với bạn gái cũ cũng là điều dễ hiểu.

Nhưng Doãn Minh Thạc cảm thấy mình có chút xui xẻo, đúng lúc đó lại để Sơ Chi nhìn thấy.

Anh ta thở dài, nhìn cô gái bé nhỏ mặc bộ quần áo bỏ đội màu xanh đang ngồi chồm hổm trước mặt, giọng nói cũng vô cùng dịu dàng: “Đã lâu không gặp, cậu có khỏe không?”

Sơ Chi nghiêng đầu trả lời: “Tôi khỏe lắm.”

“...”

Dường như Doãn Minh Thạc không nghe thấy: “Mình biết cậu sống cũng không tốt, mình cũng vậy, hai tháng này đều như người mất hồn, mỗi ngày trôi qua mình đều rất nhớ cậu.”

Chuyện tình sử đều là chủ đề bàn luận rất hot trước khi ngủ của nữ sinh, Lâm Đồng đã nghe kể chuyện này từ lâu, thấy anh ta nói vậy cô không nhịn được rùng mình, lờm anh ta một cái.

Doãn Minh Thạc giả vờ như không nhìn thấy, anh cũng không thêm đề ý, cười cợt nhìn Sơ Chi nói: “Mình có chuyện muốn nói với cậu.”

Sơ Chi gật đầu, nhìn anh ta rất chăm chú: “Cậu nói đi.”

Anh ta cúi đầu ho khan hai tiếng: “Cậu đi mua nước không?”

Sơ Chi định nói cô có nước rồi, buổi chiều cô vừa mới mua còn sợ không uống hết đây này.

Cô hơi do dự nhưng vẫn gật đầu, chống bàn tay xuống đất đứng lên, đi về phía trước hai bước cách xa mọi người mới vỗ vỗ bụi trên quần.

Dưới ánh nắng hoàng hôn màu đỏ tươi chàng trai và cô gái sóng vai nhau đi ra khỏi bãi tập, thỉnh thoảng chàng trai cúi đầu xuống nhìn cô gái bên cạnh đầy dịu dàng nói gì đó, hình ảnh này giống như một bức họa tuyệt đẹp.

Doãn Minh Thạc rất biết cách khiến cho con gái vui vẻ, đặc biệt là anh ta đã học cùng lớp với Sơ Chi ba năm, tuy rằng hai người qua lại không tới hai tuần lễ nhưng tốt xấu gì bọn họ cũng hẹn hò bên ngoài hơn hai lần, đối với sở thích của Sơ Chi anh vô cùng hiểu rõ.

Anh ta không đi tới cây bán nước tự động mà đi thẳng tới căng tin mua cho cô một cây kem vị vani.

Sơ Chi nhíu mày, cô nghĩ hai người đã chia tay nên định đưa tiền cho anh ta.

Doãn Minh Thạc nhất định không lấy, Sơ Chi dứt khoát muốn trả tiền cho anh ta.

Anh có chuyện muốn nói nên dẫn cô đi đến toàn nhà truyền thông phía bên kia, thấy vậy bất đắc dĩ nói: “Bạn học cùng cấp ba muốn mời cậu ăn kem không được sao?”

Sơ Chi chớp mắt, đoàng hoàng trịnh trọng nhìn anh ta: “Nếu cậu chỉ là bạn học cấp ba không phải bạn trai cũ thì được.”

“...”

Có lúc Doãn Minh Thạc cảm thấy cô nương này thật là ngốc ngếch, có lúc anh lại cảm thấy thật ra chuyện gì cô cũng đều biết chỉ là đang giả ngu mà thôi.

Sơ Chi không biết anh ta đang suy nghĩ cái gì, cô chỉ đơn thuần nghĩ như thế nào nên nói như thế, nói xong cô không nhìn anh ta mà vui vẻ xé vỏ kem ra, rử rứt, từ từ nuốt đầu lưỡi liếm phần kem trắng bên trên.

Doãn Minh Thạc nhìn động tác của cô, nuốt nước bọt.

Trong lòng anh ta nghĩ hay là mình chủ động làm hòa đi!!!!

Hai người đi tới khu đất trống bên tòa nhà truyền thông, bên cạnh là sân tennis ngoài trời có mấy người đang đánh cầu.

Anh nhìn thẳng vào cô, quyết định phát bóng trước.

Doãn Minh Thạc hắng giọng một cái, mở miệng giải thích: “Chuyện ở trước cửa quán bar lần trước là chuyện ngoài ý muốn.”

Sơ Chi liếm một miếng kem vào miệng, nói không đầu không đuôi: “Tôi cảm thấy cậu rất lợi hại nha.”

Doãn Minh Thạc ngạc nhiên: “Cái gì?”

“Tôi đã giúp cậu tính giờ rồi, hai người hôn nhau hết năm mươi tám giây đấy,” về mặt Sơ Chi rất chân thành, “Cậu nín thở thật là lợi hại.”

“...”

Doãn Minh Thạc tiến lên trước hai bước, khoảng cách hai người trong phút chốc kéo lại gần nhau, Sơ Chi còn chưa kịp phản ứng bên cạnh đã truyền tới tiếng cười.

Thật ra xung quanh quá yên tĩnh, ngay cả tiếng cười đùa phía sân tennis phía xa cũng có vẻ mệnh mông trốn rỗng như đám mây, nhưng tiếng cười kia lại đặc biệt rõ ràng.

Hai người cùng nhau quay đầu lại nhìn thấy có một người đang đứng tựa lưng vào cây bán nước tự động ở trước cửa tòa nhà truyền thông, không biết anh đứng đó từ bao giờ, lười biếng khoanh tay nhìn bọn họ cười cười.

Doãn Minh Thạc nhú mày, đối với việc mình đang nói chuyện đột nhiên xuất hiện một vị khách không mời mà đến khiến anh ta cảm thấy khó chịu.

Vị khách không mời mà đến kia không thèm nhìn anh ta, chậm rãi ngồi dậy, đi tới trước mặt hai người.

Sơ Chi nhìn thấy chàng trai đi tới trước mặt mình, sau đó lùi xuống hai bước nhỏ để kéo dài khoảng cách, nghĩ tới việc chàng trai trước mặt đã lấy đi cái bình nước yêu quý của mình, theo bản năng bàn tay cầm que kem liếm được một nửa giấu ra sau lưng.

Quả nhiên, chàng trai trước mặt hơi sùng sốt.

Một giây sau Sơ Chi cảm thấy hành động này của mình thật là keo kiệt, vừa lịch sự, vừa không có gia giáo.

Cô xấu hổ đỏ mặt lên, đưa bàn tay quay trở về, cúi đầu xuống nói: “Xin lỗi, thật ra tôi không có ý này...”

Anh không phản ứng.

Sơ Chi cắn môi ngẩng đầu lên, thăm dò định bù đắp: “Anh muốn ăn sao? Cái này tôi ăn rồi, hay tôi mua cho anh một cái khác nhé.”

Anh cúi xuống nhìn cô, vẫn không lên tiếng.

Cho đến khi Sơ Chi tưởng anh tức giận, lúc này cô không biết mình nên làm thế nào, đột nhiên giọng nói trầm thấp của chàng trai này cất lên.

Chàng trai dùng đôi mắt đào hoa đen nhánh của mình liếc nhìn que kem trong tay cô, chậm rãi liếm môi: “Em ăn cái này lớn lên sao?”

Bạn đang đọc truyện *Đáng Yêu Bao Nhiêu Tiền Một Cân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Hiển nhiên vị khách không mời mà đến kia cũng quen Sơ Chi, Doãn Minh Thạc không muốn trong lúc mình đang nói chuyện với Sơ Chi lại có người khác đứng bên cạnh, sắc mặt anh ta nặng nề không vui, nghiêng đầu, ánh mắt đầy thái độ thù địch nhìn chàng trai bên cạnh DDLQD.

Lục Gia Hành không quan tâm đến anh ta, bây giờ tất cả sự chú ý của anh đều tập trung trên người cô bé dễ thương này, mắt cũng không thèm nhìn lên.

Doãn Minh Thạc hít một hơi sâu, điều chỉnh vẻ mặt, quay đầu nhìn về phía Sơ Chi một lần nữa: “Vậy mình đi trước, hai ngày nữa chờ điện thoại mình, được không?”

Sự chú ý của Sơ Chi cũng không đặt trên người cậu ta, cô cũng không để ý cậu ta vừa nói những gì, vẫy tay, nói với cậu ta hẹn gặp lại lần sau.

Vì tay vẫy khá mạnh nên viên kem vani tròn trịa cô vừa mới liếm được hai miếng rơi xuống đất.

“...”

TAT...

Sơ Chi khóc không ra nước mắt.

*

“Em thích vị vani sao?”

“Tôi cảm thấy vị anh đào cũng ngon.”

“Ở đây còn có hoa quả dầm sữa chua.”

“Hay là sô cô la?”

Trong quầy bán đồ ăn vặt, cô gái mặc quân phục đứng trước tủ lạnh nhìn mấy que kem đáng yêu bên trong không biết chọn cái nào.

Chàng trai cao to đứng phía sau cô cũng không nói gì chỉ nhìn cô đứng đó xoắn xuýt.

Chiếc mũ quân sự đã được cô gái cời xuống, mái tóc bị đè ép cả ngày nên bây giờ hơi rối, kẹp tóc cũng bị lỏng lẻo, cái đuôi ngựa nhỏ bé phía sau của cô đã mềm oặt xẹp xuống, tóc mai lộn xộn dính bên thái dương, bây giờ trông cô không khác gì một người mắc bệnh tâm thần.

Cô gái tâm thần kia xoắn xuýt năm phút đồng hồ, cuối cùng không vừa lòng quay đầu lại hỏi anh: “Rốt cuộc anh muốn ăn vị nào?”

“Đều được,” Lục Gia Hành nhếch môi, anh dứt vào túi áo định tựa cả người vào kệ hàng bên cạnh áp sát cô giống như một bức tường, nhưng kết quả lại khiến mấy túi kẹo đặt trên kệ dểoặt rơi xuống đất.

Lục Gia Hành: “...”

Anh ngồi xổm xuống, Sơ Chi cũng lo lắng thở dài đi tới giúp anh nhặt tất cả lên.

Hạt cái nhỏ ngồi xổm trước mặt anh nhặt kẹo, cả người cuộn lại giống như một cây bắp cải.

Tất cả đều được nhặt lên, “Cây bắp cải” đứng lên, xếp từng túi kẹo một trở lại kệ hàng.

Anh nghiêng người, cô liền đứng trước mặt anh, chiều cao còn chưa tới bả vai anh, cánh tay nhỏ bé giơ lên cũng không cao bằng anh.

Cô vừa xếp gói kẹo vừa ngẩng đầu lên nhìn anh: “Này tôi mua cho anh vị anh đào nha?”

Tâm tư của Lục Gia Hành có chút lơ đãng, anh không mấy tập trung gật đầu một cái, “Ừ” một tiếng.

Lúc Sơ Chi đi thanh toán, di chủ quán cười híp mắt nhìn cô, lặng lẽ tiến tới nhỏ giọng nói: “Này bạn trai con tên gì, kiêu ngạo?”

Sơ Chi ngẩn người, vươn cổ tới nói nhỏ bên tai bà chủ quán: “Di à, anh ta không phải là bạn trai con, hơn nữa tên anh ta không phải là kiêu ngạo.”

Hiển nhiên bà chủ vẫn hiểu lầm, cười híp mắt: “Vậy con phải giữ chặt lấy, thích cậu ta thì chủ động đi.”

Sơ Chi vội vàng lắc đầu: “Không phải vậy, con cũng không có ý đó với anh ấy đâu.”

Rõ ràng di chủ quán vẫn không tin, da mặt cô bé này còn mông lấm, vẫn còn thẹn thùng, nghĩ vậy bà đưa que kem cho cô bé.

Sơ Chi cầm kem đi ra cửa, giơ lên trước mặt anh.

Lục Gia Hành không nhận, rũ mắt nhìn xuống.

Tay Sơ Chi run một cái, giục anh: “Mau ăn đi không chảy bây giờ.”

Chàng trai “ồ” một tiếng chậm rãi, đưa tay nhận lấy, nhếch môi nói chậm rãi: “Tôi nghĩ lại rồi, tôi vẫn thích vị vani hơn.”

Sơ Chi: “...”

Sau khi Sơ Chi quay lại mua cho anh vị vani xong đi ra, cô nhìn que kem vị anh đào đã bị lột vỏ trong tay người kia, giấy bọc đã bị xé một phần ba lộ ra lớp kem bên trong.

Thấy cô đi ra, chàng trai nhận lấy que kem vị vani từ tay cô, thuận tiện đưa vị anh đào qua: “Không phải là cái roi vừa này chứ.”

Nói đến đây, Sơ Chi vẫn còn xấu hổ, cúi đầu nói: “Vừa rồi ý tôi không phải vậy, chủ yếu là...”

“Chủ yếu là?”

Sơ Chi do dự một lúc, nhỏ giọng nói: “Do lúc trước nhìn anh quá đáng sợ thôi...”

Lục Gia Hành vừa xé giấy bọc kem màu xanh, không nhịn được nở nụ cười.

Là anh bắt nạt cô quá rồi?

Anh nghĩ lại một phút, lại cảm thấy mình cũng không làm gì nha.

Hai người mỗi người cầm một que kem không nhanh không chậm đi dọc theo lưới sắt của sân tennis diendanlequydon, khi đi ngang qua cửa tòa nhà truyền thông, Lục Gia Hành mới mở miệng: “Người vừa rồi là bạn trai em?”

Sơ Chi liếm cây kem vị anh đào: “Bạn trai cũ.”

Anh liếm môi nở nụ cười: “Xem ra tôi đã làm phiền cậu ta đang chứng minh sự trong sạch rồi.”

Sơ Chi lắc đầu một cái, cắn ốc quế, âm thanh răng rắc vang lên: “Tôi không phải là người ngu.”

Lục Gia Hành nhún mày, không lên tiếng.

“Sự thật không phải như em nghĩ đâu, em nghe anh giải thích, người anh yêu nhất vẫn là em...” Giọng nói Sơ Chi lên xuống, cô chậm rãi lẩm bẩm: “Lời thoại của mã bộ phim truyền hình lúc tám giờ này thật là quê mùa.”

Không biết tại sao tâm trạng Lục Gia Hành rất tốt, anh tán thành gật gù: “Đúng, quá quê mùa.”

“Nhưng sao anh ta với bạn gái cũ có thể hôn lâu như vậy nha,” Sơ Chi cắn ốc quế răng rắc đầy xúc động, “Thật là lợi hại.”

Cô gái tung tăng đi bên cạnh anh hưng hăng nhổ nước bọt, dáng vẻ không tìm không phổi khiến người khác không nhịn được cũng phải đồng tình với cô.

Sợ cô không theo kịp, anh đặc biệt đi rất chậm, mỗi một bước đi đều từ từ.

Lại không mất kiên nhẫn.

Lục Gia Hành cảm thấy đây là lần đầu tiên anh có thể kiên nhẫn được như vậy, có lẽ bởi vì nhiệt độ tối nay khá dễ chịu.

Kem lạnh lạnh dừng lại ở đầu lưỡi, hương vị thấm vào nụ vị giác khiến cho người ta có ảo giác trong không khí ngập tràn vị vani.

Trên thảo trường huấn luyện quân sự sinh viên đã sớm tàn đi hết, chỉ còn mấy đốm sao lẻ loi trên bầu trời và mấy người vừa chạy bộ vừa tán gẫu, đi được nửa đường, điện thoại Lục Gia Hành vang lên, anh nghe máy.

Âm thanh bên kia có chút lớn, thậm chí Sơ Chi có thể nghe được âm thanh lúc ẩn lúc hiện đó, quả nhiên chàng trai ghét bỏ nhún mày lại, đưa điện thoại đi động ra thật xa, đợi một lúc mới để lại bên tai, nói vô cùng qua loa: “Nghe thấy được.”

Sơ Chi: “...”

Đàn anh, anh nghe thấy cái gì?

“Ừ, lát nữa tôi mang thêm một người.”

“...”

Hả?

Anh cúp điện thoại, cúi đầu nhìn Sơ Chi vẫn còn đang ngậm kem trong miệng, thấy anh chú ý đến mình cô cũng ngẩng đầu lên nhìn.

Lục Gia Hành cầm điện thoại di động trong tay nghịch: “Ăn cơm chưa?”

Sơ Chi lắc đầu một cái: “Tôi phải về phòng ngủ thay quần áo rồi mới đi.”

Anh gật đầu một cái, vô cùng tự nhiên mở miệng: “Đi cùng tôi đi?” Anh dừng lại một chút bổ sung, “Sinh nhật một người bạn.”

Kỳ thực vấn đề này cũng vừa mới lướt qua suy nghĩ của anh.

Lục Gia Hành nghĩ.

Dẫu sao cũng có khả năng cô sẽ từ chối.

Sơ Chi a một tiếng, hơi khó xử: “Nhưng mà tôi hẹn bạn cùng phòng đi ăn liên hoan rồi.”

“...”

Trong đầu liền hiện ra một tên tiểu nhân cho anh một cái tát.

“Hừm, được, vậy em đi đi.” Về mặt Lục Gia Hành không biểu hiện gì, anh gật đầu.

Sơ Chi hơi luống cuống nói: “Vậy chúc bạn anh sinh nhật vui về nha.”

Mới vừa bị ăn tát còn chưa kịp biểu hiện gì Lục thiếu gia nghe vậy liền ngừng một giây, đột nhiên nghiêng người.

Trong phút chốc khoảng cách hai người kéo gần, đôi mắt đào hoa đen nhánh, khóe mắt cong cong nhìn chăm chăm vào cô cười: “Chúc thế nào?”

Sơ Chi không nghĩ tới anh sẽ hỏi vấn đề này, cô không kịp phản ứng, ngơ ngác a một tiếng.

Anh cũng không vội, lời nói thong thả chậm rãi, dường như rất quan tâm chăm sóc cho cô thời gian tiêu hóa và suy nghĩ: “Em định chúc bạn tôi sinh nhật vui về như thế nào?”

Sau đó, anh nhìn thấy biểu cảm đau khổ của cô.

Điều này thật sự làm khó người ta mà.

Mặc dù hôm nay Sơ Chi cảm thấy hai người bọn họ đã thân quen hơn rất nhiều, nhưng quả thực họ còn không được tính trong phạm vi “Người quen”.

Sinh nhật bạn anh với cô cũng không liên quan lắm.

Sơ Chi cắn răng, lật túi áo khoác quân phục, bên trong chỉ còn sót lại một chút tiền lẻ, điện thoại di động và một lọ kem chống nắng.

Cô rũ bả vai, nhìn chàng trai cau mày ngẫm nghĩ.

Qua một lúc lâu, đột nhiên cô chỉ điện thoại di động trong tay anh: “Có thể cho tôi mượn điện thoại của anh một lúc không?”

Anh nhú mày lại, không nói gì đưa điện thoại cho cô.

Điện thoại của chàng trai đó không cài mật khẩu, Sơ Chi nhận lấy mở máy, cô tìm từ từ một lúc, sau đó mở ứng dụng ghi âm ra.

Lục Gia Hành nheo mắt nhìn cô mở ứng dụng ghi âm giọng nói, đầu ngón tay trắng nõn mảnh khảnh ấn nút ghi âm màu đỏ, sau đó tay cầm điện thoại lại gần miệng.

Cô bắt đầu hát.

Lục Gia Hành hoàn toàn sững sờ.

Đương nhiên anh biết yêu cầu của mình đã làm khó người ta như thế nào, khiến cô phải vắt óc suy nghĩ như thế nào.

Anh chỉ muốn bắt nạt cô một chút, muốn nhìn thấy dáng vẻ lúng túng của cô, trêu chọc cô, sau đó thuận tiện xoa cái đầu nhỏ kia, chọc ghẹo, an ủi một chút.

Đã sáu giờ tối, mặt trời đã núp sau đường chân trời, trời vẫn chưa đen hoàn toàn, trên sân trường đèn đường đã được thắp lên.

Cô gái đứng trước mặt anh này đang cầm điện thoại di động của anh trong tay rất nghiêm túc cẩn thận hát bài chúc mừng sinh nhật.

Giọng hát mềm mại, mí mắt cô rũ xuống, cặp lông mi dày che phủ giống như lông bàn chải nhỏ.

Cô hát rất chậm, mỗi một âm đều giống như một viên kẹo sữa dừa mềm mại cuộn bên ngoài là lớp áo sô cô la rắc thêm lớp đường trắng, đưa tới trước mặt anh.

Lục Gia Hành nhìn cô không chớp mắt, cổ họng bắt đầu ngứa ngáy, yết hầu không tự chủ lẫn lên lẫn xuống.

Sơ Chi hát xong bài chúc mừng sinh nhật, cô ấn nút tạm dừng rồi lưu tên Chúc mừng sinh nhật thành một bản ghi âm mới.

Làm xong những thao tác đó cô trả lại điện thoại di động cho anh, cô tự cảm thấy mình có hơi qua loa nên ngưng ngừng.

Anh không nói gì, nhìn chăm chú bản ghi âm không tới nửa phút trong điện thoại.

Sơ Chi nghiêng đầu, đôi mắt sạch sẽ trong veo nhìn anh từ trên xuống dưới: “Đàn anh, vậy tôi đi trước.”

Đàn anh ngược mắt lên nhìn cô, ánh mắt có chút thâm sâu.

Cô gái này không nhìn ra, vẫy vẫy tay cười hi hi tạm biệt rồi xoay người nhún nhảy đi mất.

Lục Gia Hành nhìn bóng lưng cô biến mất, anh cầm điện thoại trong tay đứng im tại chỗ không nhúc nhích.

Cứ như vậy 3 phút trôi qua, đột nhiên bà vai anh sụp xuống, cười một tiếng.

Âm thanh trầm thấp khàn khàn, vừa có chút nghi hoặc vừa có chút thất bại.

“Cái này không đúng...”

Bạn đang đọc truyện *Đáng Yêu Bao Nhiêu Tiền Một Cân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Nói là sinh nhật bạn nhưng thật ra từ “bạn” này cũng chỉ gọi cho đúng phép tắc, anh mới gặp Trình Dật đúng hai lần mà thôi.

Lúc Lục Gia Hành đến bầu không khí đang rất sôi động, Trình Dật đang khoác tay lên vai một cô gái, hai người họ vai kề vai hát hò, nhìn thấy người vừa đến anh ta đứng bật dậy từ ghế salon, hai con mắt nhìn chăm chăm về phía sau anh.

Không có một bóng người.

Trình Dật chưa từ bỏ ý định, rướn cổ nhìn ra bên ngoài.

Chính xác không có một ai.

Con mẹ nó anh ta cảm thấy điều mới mẻ nhất thế giới là Lục thiếu gia cảnh cáo nhắc nhở bọn họ rằng anh sẽ dẫn một người tới, Trình Dật cảm thấy rõ ràng anh đang ám chỉ điều gì vì vậy anh ta đã trực tiếp cho mấy em chân dài lui xuống, trong phòng chỉ còn lại đám đàn ông vô hại vừa ca hát vừa uống rượu, kết quả không ngờ anh tới một mình.

Trình Dật nhìn về mặt anh.

Không thấy có vẻ gì gọi là bị cự tuyệt, ngược lại có mấy phần vui vẻ.

Đến mức rất vui vẻ.

Trình Dật híp mắt đi tới trước mặt anh, đằng hắng một tiếng, dldld hơi mê mang nói: “Sao tôi cảm thấy cái mặt cậu cứ như vẻ mặt của mấy bà nhiều chuyện thế?”

“...”

“Không hiểu tại sao, con mẹ nó cứ thấy sai sai.”

“?”

Trình Dật sờ sờ cằm nói: “Lần trước tôi thấy cậu cầm một cái bình nước quay về, tôi đã cảm thấy không bình thường rồi, không phải cậu lại trêu chọc em nào đấy chứ, này dừng đi, mười cái mạng chó của Lâm Bách Dương đều ở trong tay cậu.”

Lâm Bách Dương đang ngồi trên ghế sofa cách xa đám người trong phòng, yên tĩnh vô hại ăn bánh sinh nhật chả cần biết nó là bánh sinh nhật của ai, ngón út vênh lên, tay cầm cái đĩa nhựa xiên bánh gato ăn, vừa vận anh ta nghe thấy cuộc nói chuyện giữa hai người họ: “Trình Dật tôi [bad word] cả nhà cậu.”

Trình Dật mờ mịt: “Con mẹ nó sao cậu cũng đàn bà thế cơ chứ?”

Hiển nhiên Lục Gia Hành không quan tâm, cũng lười để ý đến anh ta, anh đi thẳng vào phòng ngồi xuống cạnh Lâm Bách Dương.

Lâm Bách Dương học cùng trường đại học với bọn họ, mặc dù quan hệ của bọn họ cũng không tệ nhưng cậu ta là người có đức hạnh và tốt bụng, mở miệng hay nói bậy nhưng lại là một chàng trai ngây thơ, từ trước đến giờ khi ra ngoài chơi cậu ta đều chỉ ngồi một chỗ yên lặng ăn và chơi điện thoại.

Hôm nay, Lục Gia Hành cũng gia nhập cùng cậu ta.

Bên trong phòng bầu không khí ở hai hàng ghế hình bán nguyệt đang high, trên bàn bày đầy xúc xắc và rượi, có người nhìn thấy anh gọi tới nhưng anh cũng không quan tâm, cả người giống như một cái xác máy móc mở cửa đi vào ngồi xếp hàng trong góc với Lâm Bách Dương, đôi chân dài gác lên nhau, lấy điện thoại ra bấm.

Trình Dật cảm thấy không thể tin được.

Anh ta trợn mắt há mồm nhìn người ngồi cạnh Lâm thiếu gia là Lục thiếu gia, anh lấy tai nghe cắm vào điện thoại, hai chân bắt chéo lười biếng gác lên ghế đôn, yên lặng nửa phút, sau đó...

Lộ ra nụ cười mê hoặc.

Quả thực Trình Dật nghi ngờ cậu ta đang nghe cái gì đó dơ bẩn xấu xa trước mặt mọi người.

Anh ta đi vòng ra sau, cái đầu kê sát cổ Thẩm Lục Gia, nhìn màn hình di động của anh: “Có thứ tốt muốn share hả anh Hành.”

Phản ứng của chàng trai này cực nhanh, ấn một cái tắt màn hình di động, nghiêng đầu vờn ta đẩy cái trán của anh ta: “Cách xa tôi một chút.”

Trình Dật vùng vẫy: “Tại sao chứ?”

“Đàn bà của cậu bò trong chuồng bò ra à? Cả người đầy mùi nước hoa khiến tôi muốn nôn.”

Trình Dật: “...”

*

Sơ Chi trở về phòng ngủ bị mọi người tra khảo nghiêm khắc.

Mấy cô gái sống chung với nhau sớm chiều hơn mười ngày, chuyện tình yêu đã sớm bị các cô lôi ra làm chủ đề tâm sự trước khi đi ngủ, Lâm Đông chỉ hận mài sắt không thành kim: “Tại sao cậu có thể đáp ứng anh ta chứ? Anh ta chính là một tên cặn bã! Có cái gì tốt mà trò chuyện?”

Chị hai trong phòng là Cố Hàm cũng vô cùng đau lòng ôm đầu: “Cái đứa nhỏ này thật là ngu ngốc quá đi, anh ta mới nói hai câu ngon ngọt thể hiện sự hối cải, chào cậu hai câu, cậu liền ngã vào vòng tay anh ta rồi.”

Cuối cùng chị Ba cũng bình tĩnh kết luận: “Đồng chí Sơ Chi, tổ chức rất thất vọng với đồng chí.”

“...”

Sơ Chi giãy giụa giải thích: “Hai bọn mình mới hẹn hò không tới mười ngày, mình cũng không có cảm giác gì, bọn mình không có hiềm khích gì mà phải tránh cả, hơn nữa dù sao cũng là bạn học cùng lớp ba năm.”

Cố hàm tròn tròn hai mắt diendanlequydon, hoàn toàn không yên tâm nói: “Ngộ nhờ anh ta kéo cậu đến chỗ vắng người mạnh mẽ cưỡng đoạt thì sao!”

Sơ Chi: “Không có chuyện đó đâu, mình đã học võ Karate được ba năm rồi.”

Về mặt Cố Hàm từ không tưởng tượng nổi đến kính nể: “Không nhìn ra nha, tiểu Chi.”

Sơ Chi cười toét miệng, lộ ra hàm răng trắng đều: “Vẫn là đại trắng.”

Cố Hàm: “...”

Cố Hàm là một cô gái sống ở Đồng Bắc, bình thường cô thích nghiên cứu bài Tarot, thỉnh thoảng sẽ đột nhiên hứng khởi lôi kéo mấy người trong phòng giảng đạo.

Lâm Đồng không tin những thứ đồ chơi này, lão Tam là một học bá mẫu mực, mỗi khi kết thúc ngày học quân sự buổi tối người khác đều đi chơi còn cô nàng ngồi ôn bốn sáu loại từ vựng tiếng anh, Cố Hàm là fan trung thành duy nhất trong phòng, chỉ còn lại Sơ Chi.

Mười một giờ đêm giữa cảnh tối lửa tắt đèn mọi người bò lên giường chơi điện thoại đi động nói chuyện phiếm, Cố Hàm mở đèn pin ngồi xếp bằng trên giường, cách một lớp màn trắng cô nhìn Sơ Chi đang ngồi đối diện mình nói thầm: “Muốn biết duyên phận của cậu và anh ta ra sao ư, thật ra hai người giống như Quách Tĩnh và Hoàng Dung vậy, duyên phận giữa hai cậu có bao nhiêu cậu đã hiểu rõ rồi chứ.”

Sơ Chi vô cùng hồi hộp: “Giống như mình và Ngô Ngạn Tổ.”

“...”

Cố Hàm: “Được rồi, chỉ số duyên phận giữa cậu và Doãn Minh Thạc là bằng không, nhưng nhìn cái mặt anh ta mình thấy được đây là một người cực kỳ phiền toái, anh ta sẽ bám cậu không dứt, sau đó sẽ xuất chiêu bắt đầu từ việc đưa bữa sáng đến mang đồ ăn vặt.”

Sơ Chi: “...”

*

Sơ Chi cảm thấy Cố Hàm thực sự có chút tài năng, bởi vì vừa rạng sáng ngày hôm sau Doãn Minh Thạc đã xuất hiện.

Lúc đó cô còn chưa tỉnh ngủ, áo khoác quân phục trên người còn chưa được kéo khóa, cô vừa buộc tóc vừa đi theo bạn cùng phòng xuống lầu mua bữa sáng, mua xong tiến về phía bãi tập vừa đi vừa ăn.

Đến bãi tập cái bánh bao đậu đỏ vừa vận được cô ăn hết, Sơ Chi mở túi sữa đậu nành đưa lên miệng uống, vừa ngẩng đầu lên cô liền nhìn thấy Doãn Minh Thạc đứng bên cạnh tấm lưới sắt xách một cái túi trong tay.

Anh ta không đến một mình, bên cạnh còn có hai nam sinh đi theo, chắc là bạn cùng phòng, nhìn thấy bọn Sơ Chi đi tới anh ta cười cười khiến cho người khác cảm thấy rùng mình.

Sơ Chi còn chưa kịp phản ứng, Doãn Minh Thạc tiến tới nhìn cô cười: “Chào buổi sáng.”

Trong miệng Sơ Chi còn ngậm túi sữa đậu nành, cô vừa uống vừa nói: “A, xin chào...”

“Đã ăn rồi sao? Sáng sớm cậu chỉ uống sữa đậu nành sao có thể no được, phải đứng phơi nắng đến trưa đấy, tôi mua cháo gà cho cậu, một lúc nữa mới đến giờ tập hợp cậu mau ăn trước đi?”

Cố Hàm nhìn Lâm Đồng, ánh mắt giống như đang nói: “Thấy mình nói có đúng không?”

Tính cách Lâm Đồng giống như một quả bom nổ chậm, không cần châm lửa vẫn có thể tự cháy, không nói hai lời cô kéo Sơ Chi về phía sau mình, nhắm hai mắt lại nén sự bức bối: “Tôi bảo này, hai người đã chia tay rồi, cậu cũng đừng quán luyến con gái nhà người ta nữa được không? Mất mặt quá đi.”

Nụ cười của Doãn Minh Thạc biến mất, vẻ mặt anh ta khề biến nhưng vẫn tỏ ra mình hòa thuận: “Đây là chuyện giữa tôi và Sơ Chi, chắc cậu không biết, cô ấy có chút hiểu lầm tôi.”

“Thực sự cậu suy nghĩ quá nhiều rồi.” Lâm Đồng khinh bỉ hừ một tiếng, “Khi nào cậu đi vệ sinh hãy nhìn xuống bồn cầu, lúc đó cậu sẽ hiểu phân[1] còn chẳng cần hiểu lầm cái chó má gì?”

[1] từ “phân” và từ “chia tay” có cùng cách viết là 分手

Doãn Minh Thạc còn chưa lên tiếng, hai tên nam sinh phía sau anh ta đã không vui, trong đó có một người thân hình rất vạm vỡ tiến lên trước hai bước nói rất to: “Nói chuyện khách khí một chút, mày cho rằng bố mày đây không dám đánh đàn bà sao?”

Cố Hàm, người vẫn còn nắm bấm ngón tay Sơ Chi tính toán nghe thấy vậy cũng không trêu cô nữa, khước môi rũ xuống đi tới, cảnh giác nhìn bọn họ.

Doãn Minh Thạc còn có chút khó xử, tay anh ta đặt lên bả vai nam sinh kia vỗ vỗ giống như bảo anh ta bình tĩnh.

Trời càng sáng nam sinh và nữ sinh mặc quân phục đi vào bãi tập ngày một đông, thấy cảnh này bọn họ đều không khỏi liếc mắt nhìn.

Ba nam sinh cao to đối đầu với mấy cô gái, bất luận như thế nào nữ sinh đều không chiếm được lợi lộc gì, phía trước là cuộc xung đột của bạn cùng phòng “Hạt tiêu nhỏ”, trong giây phút ngắn ngủi Tiết Niệm Nam phục hồi lại tinh thần từ trong thế giới từ vụng tiếng Anh của mình, cô bắt đầu cấp tốc phân tích tình hình bây giờ nghĩ nên xử lý như thế nào là tốt nhất.

Bất quá cô cũng không sợ lắm, bởi vì cô cảm thấy việc nam sinh đánh nữ sinh vẫn còn là việc khó thể xảy ra.

Chính vì nghĩ như vậy nên khi cô nhìn thấy nam sinh cao to kia trực tiếp hất bàn tay của Doãn Minh Thạc trên vai anh ta ra, khiêu khích đẩy Lâm Đồng một cái, cô nằng hoàn toàn ngày người.

Nam sinh đánh nữ sinh đối với cô mà nói là chuyện hoàn toàn không thể tưởng tượng được.

Cố Hàm đứng bên cạnh trực tiếp nổi giận, hét một hai ba rồi bắt lấy cánh tay anh ta hung hăng há miệng cắn một cái, Sơ Chi đang đứng im hút hút túi sữa đậu nành mát lạnh không phản ứng gì, thấy vậy cô giơ cánh tay lên thật cao bóp một cái, sữa đậu nành giống như một cột nước màu ngà phun lên mặt nam sinh kia.

Theo bản năng anh ta nhắm mắt lại đẩy hai cô lui về phía sau, vừa mở mắt ra nhìn thấy sữa đậu nành đang tí tách ngấm vào quần áo mình khiến cho anh ta hoàn toàn nổi giận, hai con mắt như chuẩn bị phun lửa, căm hận nhìn các cô đầy thù hận.

Anh ta hùng hổ xông về phía trước được hai bước đã bị một người khác nện cùi chỏ vào gáy.

Không biết Chu Minh chạy đến từ lúc nào, đánh xong cậu ta gào khóc hai tiếng ôm cánh tay bị tê, mu bàn tay đã sẫm đỏ bầm còn không quên giả bộ: “Đám bắt nạt nữ sinh lớp chúng tôi, cậu đã hỏi qua nam sinh bọn tôi chưa?”

Không khí chiến đấu vô cùng nóng, mọi người không mũi lòng bắt đầu giương cung bạt kiếm.

Tuy rằng đáng người Chu Minh và bốn người bọn cô khá gầy, không to khỏe bằng đối phương nhưng bọn họ có nhiều người hơn hẳn, còn có nữ sinh hỗ trợ, tuy rằng sức yếu nhưng họ cũng không ở thế bất lợi.

Có cái gọi là pháp luật sẽ không trách số đông, muốn đánh nhau phải đánh theo bầy, quy mô phòng ngự vẫn còn kém hơn một chút.

Lúc huấn luyện viên và thầy hướng dẫn tới, Sơ Chi đang hát chũ cháo gà mà Doãn Minh Thạc mua xuống nam sinh đang bị Lâm Đồng và Cố Hàm đè xuống đất, cháo chảy xuống khiến cho anh ta kêu gào thảm thiết ddL~Q~Đ.

Huấn luyện viên chạy tới quát tách bọn họ ra, nhìn đám nam sinh thảm hại, người động thủ đầu tiên là thê thảm nhất, trên mặt, tóc và quần áo anh ta dính đầy cháo và sữa đậu nành. Ngược lại mấy cô gái không bị làm sao, trừ quần áo và đầu tóc có hơi loạn.

Thầy hướng dẫn thấy vậy tức giận phát điên lên, nhìn bọn họ nói nước miếng văng tung tóe: “Lát nữa thầy chủ nhiệm sẽ tới đây! Các cô các cậu cứ chờ đây, lớp chúng ta còn chưa vào học chính thức đã muốn nổi tiếng!”

Sơ Chi biết điều đứng đầu, vừa ngược lên cô đã nhìn thấy thầy chủ nhiệm đi từ xa tới.

Phía sau còn có một người.

Hôm nay “Bốn chữ số” mặc một cái áo màu trắng sữa và quần jean, đôi mắt đào hoa quét qua mọi người dừng lại trước mặt cô.

Dường như ánh mắt kia đang nói: Thật là bướng bỉnh.

Sơ Chi sững sờ, đáng thương chớp chớp mắt.

Khóe môi chàng trai nhếch lên, anh đi theo đằng sau thầy chủ nhiệm nhìn thầy hướng dẫn và huấn luyện viên đang nói chuyện cách đó không xa, mặt bình tĩnh đứng bên cạnh Sơ Chi.

“Tác phẩm của em có gì vậy?” Giọng nói anh trầm thấp còn mang chút nghiêm nghị, tầm mắt không nhìn cô mà thờ ơ lướt qua mấy nam sinh đang bị thương.

“Cháo,” Sơ Chi hơi do dự nhỏ giọng bổ sung, “Còn có sữa đậu nành...”

Cô vừa nói xong, anh liền bật cười.

Tiếng cười khế từ cổ họng phát ra, anh rũ mắt xuống nhìn cái đầu nhỏ của cô, trông cô có vẻ rất biết điều, đáng vẻ ngoan ngoãn đứng cúi đầu, anh khẽ trêu cô: “Cháo rất ngán, sao em không chuẩn bị hai túi dầu mè chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Đáng Yêu Bao Nhiêu Tiền Một Cân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

Chủ nhiệm lớp Sơ Chi họ Hạ, có lẽ vì ngày thường chăm chỉ tập thể dục nên tướng mạo của ông trẻ hơn so với tuổi một tuổi, khi cười ánh mắt cong cong, hiền lành.

Nhưng ông lại là một Tiểu Diện Hồ[1].

[1] Tiểu Diện Hồ: chỉ người nham hiểm, khẩu Phật tâm Xà.

Chủ nhiệm lớp Doãn Minh Thạc là một người mặt đơ diendanlequydon, mái tóc của ông thầy được chải cẩn thận tỉ mỉ, dáng vẻ nghiêm túc giống như một vị tinh anh trong bộ giáo dục, xem ra người này cũng không dễ nói chuyện.

Quả nhiên, hai thầy vừa chạm mặt, ánh mắt vừa giao nhau trên không trung liền phát ra những đốm lửa cháy bùng bùng.

Thầy mặt đơ chiến đấu trước, ông ta liếc nhìn gương mặt học sinh mình dính đầy hỗn hợp cháo và sữa đậu nành, không chịu nổi nhìn sang Thẩm Lục Gia khoát tay: “Trước tiên dẫn họ trở về rửa sạch sẽ đi.”

Lục Gia Hành đứng bên cạnh Sơ Chi, anh dứt tay vào túi áo uể oải nói: “Nghe thấy không? Nghe thấy thì tự mình đi đi, còn phải để đàn anh dạy các cậu cách thay quần áo sao?”

Giọng điệu của anh lười nhác, miệng cười cười, dáng vẻ đầy trắng trợn “Tôi chính là đến xem náo nhiệt”, coi lời nói của thầy chủ nhiệm như gió thoảng bên tai, không có một tý gì gọi là tôn trọng.

Mặt đơ ho khan hai tiếng, không nói gì.

Lâm Đồng quay đầu, len lén liếc nhìn gò má chàng trai kia, dùng cùi chỏ chọc chọc Sơ Chi đang đứng bên cạnh, nhỏ giọng nói: “Đây không phải là người lần trước sao?”

Cố Hàm: “Người kia không phải là...”

Chủ nợ của mình.

Sơ Chi nghĩ thầm.

Mặt Tiết Niệm Nam không cảm xúc: “Người uống hết nước của cậu, còn lấy luôn bình nước, anh ta còn có cái gì không thể lấy được.”

Sơ Chi: “...”

Hình như có chỗ nào không đúng lắm.

“Bình nước” đứng cách cô rất gần, không biết anh có nghe thấy các cô ấy nói không, anh quay đầu lại, cười như không cười liếc nhìn cô.

Sơ Chi vẫn duy trì vẻ mặt ngoan ngoãn chờ bị mắng, cô nghiêng đầu liếc mắt nhìn thầy mặt đơ đang nói chuyện với thầy Tiết Diện Hồ, lại nghiêng đầu đến gần người bên cạnh, nhỏ giọng hỏi anh: “Hôm nay anh cũng tới đây tắm nắng sao?”

Mái tóc của tiểu cô nương hơi rối, mấy sợi tóc nhỏ như lông tơ theo động tác của cô rũ xuống.

Ngón tay Lục Gia Hành ngửa ngửa, đầu ngón tay giấu ở trong túi áo hơi nhấc lên, anh nhìn chăm chăm mấy sợi tóc mềm mại bên cạnh lỗ tai cô hơi xuất thần, nhàn nhạt “Ừ” một tiếng.

Sơ Chi chớp chớp mắt, ngẩng đầu lên nhìn trời, lại nhìn anh: “Nhưng hôm nay trời đầy mây.”

Lục Gia Hành: “...”

“Dự báo thời tiết nói hôm nay trời đẹp.”

Sơ Chi “A” một tiếng, gật gù, cô vừa định nói gì, thầy chủ nhiệm đã nghiêm túc đi tới, cô nhanh chóng ngậm miệng lại, ngoan ngoãn cúi đầu.

Không biết tại sao Thẩm Lục Gia có cảm giác thở phào nhẹ nhõm.

Chuyện đánh nhau này nói lớn cũng không lớn, bảo nhỏ cũng không nhỏ, mọi người đều là ngựa non háu đá, theo lời nói của thầy chủ nhiệm lớp Sơ Chi là tuổi trẻ mà, nhất thời nóng nổi cũng là chuyện rất bình thường, tuyệt đối không nên bóp chết cảm xúc nhiệt huyết của bọn trẻ.

Sơ Chi nghĩ thầy chủ nhiệm mình nên ở bên khoa văn mới đúng.

Nếu như đây chuyện mâu thuẫn trong khoa hoặc trong nội bộ lớp học còn dễ nói, nhưng đây là chuyện giữa hai lớp khác khoa nên xử lý rất phiền toái.

Nếu mấy đứa trẻ bướng bỉnh, bố mẹ có thể đóng kín cửa dạy bảo, thế nhưng nếu con nhà mình bị người khác ở bên ngoài bắt nạt thì khẳng định bố mẹ sẽ là người đầu tiên không vui.

Tiết Diện Hồ và Mặt đơ không ai nhường ai, cãi nhau ầm ĩ cũng không có kết quả gì, cuối cùng hai bên đồng ý mỗi người lùi một bước xin lỗi, chỉ cảnh cáo, mỗi người tự kiểm điểm bản thân, chuyện này coi như cho qua.

Đến phiên Sơ Chi, tiểu cô nương quy củ cúi mình xin lỗi Doãn Minh Thạc: “Xin lỗi, mình không nên hất cháo lên người các cậu,” cô vô cùng áy náy, vô cùng chân thành nói: “Tuy rằng đó là cậu mua cho mình.”

Doãn Minh Thạc: “...”

Không biết vì sao, câu nói đó khiến cho người ta có cảm giác “Đáng đời cậu” vậy?

Sự kiện đánh nhau kia cứ như vậy kết thúc, kỳ huấn luyện quân sự cũng chỉ còn mấy ngày, các bạn học khác luyện tập nghiêm túc, còn bọn Sơ Chi bị phạt đứng.

Ngày thứ nhất, thừa dịp lúc mọi người đứng xếp hàng, vì không ai để ý tới nên các cô nói chuyện cười đùa rất vui vẻ, hải lòng nghĩ bị phạt đứng cũng không quá khủng khiếp, các cô nghĩ lần phạt này quá tốt rồi vừa vặn có thể tránh luyện tập.

Rất nhanh, huấn luyện viên đã phát hiện ra việc này, trực tiếp tách mấy người ra, mỗi đứng một góc bãi tập nhìn nhau từ xa.

Tháng chín là lúc thời tiết thay đổi, đầu tháng mỗi ngày mặt trời đều chói lóa như lửa, cho đến giữa tháng kỳ học quân sự gần kết thúc thời tiết bắt đầu chuyển lạnh DđLqĐ.

Sơ Chi bị bắt đứng ở mép bãi tập, cô phải đứng liên tục mấy ngày từ sáng đến trưa, từ chiều đến tối, đứng đến mức đầu gối mỏi nhừ cũng không thể động, mỗi lần cô đều lén dựa vào tấm lưới sắt phía sau nghỉ ngơi một lúc, nhìn bộ dạng uể oải lười biếng của vị thiếu gia “Bốn chữ số”.

Mỗi ngày vị thiếu gia này đều đứng gần đây tắm nắng, hôm có mặt trời thì tắm nắng, hôm không có mặt trời vẫn cứ tắm nắng.

Sơ Chi nghĩ thầm anh rất thích rèn luyện nha.

Hai người đứng nhìn nhau cách một đường chạy 400 mét, Sơ Chi thấy anh nở nụ cười, sau đó đi về phía mình.

Anh đi tới trước mặt cô d~d~LQĐ, cánh tay giơ lên, ngón tay thon dài đẹp để cầm chai nước hãng Pocari Sweat đưa tới trước mặt cô.

Sơ Chi sững sờ, không nhận.

Anh hơi nghiêng người về phía trước, giọng nói nghiêm chỉnh: “Cầm lấy đi, không phải lần trước tôi uống hết nước của em sao.”

Sơ Chi: “...”

Quả nhiên lần trước bị anh nghe thấy được...

Sơ Chi cảm thấy rất xấu hổ, cô có cảm giác mình nói xấu sau lưng người khác bị bắt được, không nhận: “Không sao đâu, dù sao nước cũng như vậy.”

Anh không nói gì thêm, trực tiếp cúi người, khom lưng, cúi đầu, cánh tay dài duỗi xuống, đặt chai nước bên cạnh chân cô.

Sơ Chi cúi đầu, nhìn chai nước trong suốt, nhỏ giọng nói: “Cảm ơn.”

Anh đứng bên cạnh cô, nhìn cô gái đang cúi đầu khiến cho cái gáy trắng nõn đến lóa mắt lộ từ cổ áo khoác quân phục, mấy sợi tóc ẩn núp đằng sau.

Lục Gia Hành nhìn chăm chú một lúc, không lên tiếng.

Cô gái ngẩng đầu lên.

Anh liền dời tầm mắt, về mặt không thay đổi gì.

Yết hầu lại bắt đầu ngứa ngáy.

Sơ Chi không chú ý, cúi người nhặt chai nước lên ôm vào trong ngực, nhớ tới hôm đó anh và thầy chủ nhiệm đến đây, dáng vẻ giống như rất quen thầy mặt đơ, cô ngẩng đầu lên hỏi anh: “Đàn anh, anh là quản lý sao?”

Lục Gia Hành nghiêng người tựa vào tấm lưới sắt: “Ừ, tài chính.”

“Oa.” Sơ Chi vô cùng hâm mộ nói.

“Oa cái gì?”

“Không có gì, tôi thích thì oa thôi.”

“...”

Anh cười một tiếng, “Em học tin tức sao?”

“Là quảng cáo,” Sơ Chi chớp mắt mấy cái, “Lần trước tôi nói với anh rồi.”

Nghe vậy, chàng trai hơi trầm mặt.

Đại não anh nhanh chóng lọc thông tin cần thận nhớ lại việc cô nói với mình lúc nào, kết quả không thu được gì.

Anh sớm đã quên mất.

“Tên cũng nói với anh.” Sơ Chi nói.

Lục Gia Hành: “...”

“Còn có số điện thoại nữa.”

Lục Gia Hành nhớ ra.

Nhưng lúc đó cô nói quá nhanh, trong lòng anh lại cảm thấy có chút phiền phức, chỉ cảm giác đầu mình đầy mùi hẹ và hoa cải, căn bản không để ý nghe, cũng không quan tâm cô nói cái gì.

Do lâu ngày không gặp nên quên mất khiến bây giờ Lục Gia Hành sinh ra cảm xúc ảo não.

Quả nhiên, tiểu cô nương nhìn vẻ mặt của anh tròn to hai mắt: “Anh không nhớ sao?”

Đôi mắt đen như mực trong sáng sạch sẽ, lúc này đầy vẻ khó tin, còn có chút trách cứ.

Anh vừa định xin lỗi, liền nghe thấy cô nói tiếp: “Làm sao anh không nhớ kỹ được, ngộ nhờ tôi là người xấu cứ chạy mất như vậy không bồi thường quần áo cho anh thì làm sao bây giờ?”

“...”

Hóa ra trọng tâm là như vậy?

Lục Gia Hành liếm môi dưới, cười nhẹ một tiếng, nói ngắn gọn: “Không cần em bồi thường,” anh dừng lại một chút, giọng nói trầm thấp, đôi mắt đen nhìn cô chăm chú, “Người xấu cũng không sao, em đừng chạy mất là được.”

Căn bản Sơ Chi không nghe thấy, lúc này cô đang chăm chú móc di động từ trong túi áo khoác ra, cô mở khóa, một tay đưa cho anh: “Tôi chỉ mới lưu số của anh, anh đánh tên đi.”

Cô vừa nói, một tay khác mở ra trước mặt anh, lòng bàn tay ngửa lên.

Bàn tay nhỏ nhỏ trắng nõn, vân lòng bàn tay sạch sẽ nhắn nhủ.

Anh cup mắt, nhận điện thoại của cô, cũng đưa điện thoại mình qua.

Lần trước Sơ Chi đã dùng qua điện thoại di động của anh, danh bạ gì đó cũng tìm rất nhanh, cô nhập số điện thoại của mình tìm kiếm, quả nhiên không có.

Sơ Chi dùng cánh tay ôm chai nước nhanh chóng nhập số điện thoại và tên của mình, rồi trả lại.

Chàng trai nhận lấy, một tay cầm điện thoại của cô nhập tên.

Cô vừa vịn chai nước vừa cảm thán ngón tay dài chính là có lợi như vậy, cô dùng ngón tay vừa cầm vừa gõ chữ căn bản không với tới, còn người đó có thể thành thạo đánh chữ như vậy.

Kết quả vịn nửa ngày đến lúc đau tay cũng không vịn được.

Cô hơi co cánh tay lại, vẫy vẫy tay áo, dùng vải ở ống tay áo bao lại nấp chai nước vịn.

Vẫn không mở được.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Sơ Chi đầy vẻ bi thương, không mấy vui vẻ.

Chàng trai kia vừa gõ chữ xong, thoát ra, khóa màn hình đưa cho cô.

Sơ Chi không nhận lấy, cô vẫn còn đang tập trung chiến đấu với chai nước trong tay, quên mất người bên cạnh, tập trung vịn tới vịn lui DDLQĐ, cái đuôi ngựa rủ xuống phía trước, khuôn mặt nhỏ nhắn bị nín thở, ống tay áo bị cô dùng làm bao tay cũng bị cô nắm có nhiều nếp nhăn.

Lục thiếu gia rũ mắt, nhìn dáng vẻ nhỏ nhắn vất vả đầy vẻ dễ thương của cô, khóe môi nhếch lên, nhẹ nhàng kẹp chiếc điện thoại di động nhét vào người cô, ngón tay thon dài đẹp đẽ nhẹ nhàng cầm chai nước từ trong tay cô ra.

Sơ Chi thuận theo nói lòng tay, ôm điện thoại di động nhét vào túi áo, tiến lên phía trước hai bước, cái đầu nhỏ tiến đến gần, vẻ mặt đầy sùng bái và chờ mong.

Về mặt Lục Gia Hành đầy thông dong, cả người đều lộ ra dáng vẻ thờ ơ, lười biếng, ngón tay cũng uể oải khoát lên trên nắp bình, điều bộ vận chai nước của anh giống như thổi một hơi vậy, đầy ung dung.

Trong phút chốc không khí giữa hai người ngán ngùi, yên tĩnh.

Một giây, hai giây, ba giây.

Về mặt Lục Gia Hành cũng chờ.

Anh cũng không vận được.

Anh tỏ ra như không có chuyện gì giờ chai nước lên trước mặt, tiểu cô nương ngẩng đầu lên, chớp chớp mắt nhìn anh đầy vẻ chờ mong.

Lục Gia Hành: “...”

Dùng cái gì để mở chai nước này bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Đáng Yêu Bao Nhiêu Tiền Một Cân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Sơ Chi nghi ngờ rằng đây là một chai nước đặc biệt, nhưng cuối cùng cái nắp vẫn bị anh vặn ra được.

Thế nhưng về mặt sáng tỏ của Sơ Chi khiến cho Thẩm Lục Gia cảm thấy sự tôn nghiêm đàn ông của anh đã bị giẫm bẹp trên mặt đất đến tận.

Trong nháy mắt, anh sinh ra hoài nghi với bản thân mình, anh chăm chỉ tập thể dục nhiều năm như vậy, cơ bắp đều đầy đủ.

Tuy rằng chỉ có một giây đồng hồ như vậy mà thôi.

Chưa bao giờ bốn thiếu gia cảm thấy vô cùng nhục nhã như vậy.

Anh quyết định quay về sân tập.

Xế chiều hôm đó, Trình Dật đang gọi video call nói chuyện với gái chưa được bao lâu, anh ta liền nghe thấy tiếng người đập cửa từ bên ngoài.

Hai người đang ngồi xếp bằng trên ghế salon cách màn hình điện thoại nhìn đối phương vừa cắn hạt dưa vừa nói chuyện, kèm theo tiết mục nói chuyện sến súa là tiếng đập cửa thùng thùng.

Trình Dật thờ dãi, đặt túi hạt dưa xuống bàn uống nước, hôn gió với cô gái bên trong màn hình điện thoại: “Chắc là A Hành quên mang chìa khóa, để anh đi mở cửa.”

Anh ta lê dép đi tới mở cửa ra thì nhìn thấy Lục Gia Hành ôm hai cái thùng lớn trong tay, mặt không cảm xúc đứng trước cửa.

Trình Dật nhíu lông mày: “Không mang chìa khóa à?”

“Có mang.”

“Vậy cậu gõ cửa cái rầm.”

“Không có tay.” Lục Gia Hành liếc nhìn anh ta một cái, ánh mắt kia giống như đang nói “Cậu mù à.”

Trình Dật đi theo anh vào phòng mới chú ý đến hai cái thùng trên tay anh.

Pocari Sweat, nước uống dùng cho thể thao.

Quảng cáo của hãng kia như thế nào ấy nhỉ, bổ sung chất điện giải, giúp cơ thể hấp thụ nhanh?

Trình Dật nhướn lông mày, nhìn chàng trai vừa ôm hai thùng nước trở về, đi tới gần cửa sổ đặt nó xuống đất, anh lười biếng đặt mông ngồi xuống ghế sofa, mở thùng nước ra, lấy một chai nước, vặn nắp mở ra.

Trình Dật vừa định tiếp tục tán gẫu với người đẹp thì anh ta nhìn thấy Lục Gia Hành mở chai nước ra, để lên mặt bàn, sau đó anh lại cúi người lấy một

chai nước khác từ trong thùng, vắn ra.

Trình Dật cho rằng đây là mở cho anh ta.

Anh ta quả thật cảm thấy mình được thụ sủng nhược kinh[1] mà sở tóc gáy, chắc buổi sáng vị thiếu gia này ra ngoài được khai quang đây mà, anh ta vô cùng chân chó tiến đến gần.

[1]thụ sủng nhược kinh: được chiều chuộng mà kinh sợ.

Sau đó, anh ta liền nhìn thấy chai nước thứ hai được đề lên bàn.

Ngay sau đó, anh lại lấy chai nước thứ ba ra.

Bắt đầu mở như mở bia, cứ hai giây một chai, anh ngồi đó như vậy mở hơn nửa thùng nước, cũng không uống, xếp lên bàn thành một đống.

Trình Dật ngờ ngàng: “Đại ca, anh làm gì vậy?”

Lục Gia Hành không nhìn anh ta, khỏe môi giật giật hơi rù xuồng, lộ ra vẻ mặt không mấy vui vẻ, anh cười lạnh một tiếng: “Bảo thù.”

Trình Dật: “...?”

Thình thoảng sẽ có lúc con trai vừa ấu trĩ lại vừa thần bí khiến cho người khác không thể nào lý giải được, thật ra vốn không có chuyện gì nhưng bọn họ lại rất dễ ý, hơn nữa lại dễ ý rất lâu, rất lâu diendanLeQuyDon.

Cho đến khi kỳ học quân sự kết thúc, Sơ Chi cũng không gặp lại chàng trai hay đến tắm nắng đó nữa.

Trong lúc đó xảy ra một chuyện, khoa tin tức bên cạnh có một nữ sinh gửi thư tình cho thầy huấn luyện viên, kết quả đó bị phát hiện, ngày hôm sau lớp đó bị thay huấn luyện viên, cô gái đó bị phê bình công khai, chưa vào học chính thức đã nổi tiếng, còn thầy huấn luyện viên nhận được thư tình cũng sẽ bị quân đội trừng trị nghiêm khắc.

Nghe nói rằng cô gái đó khi bị phát hiện đã khóc lóc cầu xin lỗi doanh trưởng, cô ấy nói đều là lỗi của cô ấy, huấn luyện viên hoàn toàn không biết.

Sơ Chi hoàn toàn bị kinh hãi, mới được nửa tháng làm sao mà liền thích rồi.

Dáng vẻ của Lâm Đồng thì ngược lại, cô vừa ôm gối bím bím Lonely God vừa bocc bím bím nhét vào miệng cắn răng rặc: “Bây giờ cậu nhìn mấy nam sinh kia đi, từng người từng người một không xiêu xiêu vẹo vẹo như quả dưa chuột thì cũng béo như quả bơ, hoặc gầy như cây trúc, hai mươi tuổi bụng đã béo còn hói đầu, mẻo khom lưng hóp eo lại cũng giống như kẻ gian vậy, đến cái nắp chai nước vắn cũng không xong. Ngày thường còn chưa tính, dù sao cũng đều do đức hạnh mà thôi, một kỳ học quân sự với các chiến sĩ ca ca đầy cơ bắp này cũng khiến cho hormone tình yêu bị kích thích rồi.”

Sơ Chi vừa ăn quýt vừa gật gù, cô ấy nói rất có đạo lý, nhưng cô lại cảm thấy có chỗ nào không đúng.

Thế nhưng cô nhớ rõ đàn anh thiếu chút nữa không vắn được nắp chai đấy, anh ấy mặc một chiếc áo màu trắng, ống tay áo cuộn tới khủ tay, cánh tay lộ ra bên ngoài cũng có chút cơ bắp đẹp để nha.

Buổi sáng ngày cuối cùng học quân sự các cô phải làm một bài báo cáo, buổi chiều mọi người cũng nhau đưa cho huấn luyện viên chỉnh sửa.

Huấn luyện viên lớp Sơ Chi là một chàng trai trẻ tuổi hiền lành, nhìn qua so với bọn họ cũng không lớn hơn vài tuổi là bao, lúc huấn luyện khuôn mặt cần thận tí mỉ, thế nhưng thật ra tính tình cũng rất hoạt bát, khi giải lao anh cũng sẽ chơi thể thao với mọi người, nói chuyện phiếm, cảm tình vô cùng tốt.

Sớm chiều chung sống với nhau hơn nửa tháng, hôm trước khi tạm biệt mọi người buồn bã, có mấy nữ sinh còn nhỏ tiếng khóc.

Sơ Chi bị bầu không khí làm cho có chút đa cảm, thời điểm mới bắt đầu học quân sự mọi người đều gào trời cầu mong ngày tháng này mau chóng qua đi, đến khi nó thật sự kết thúc, bọn họ lại bắt đầu cảm thấy không nề.

*

Hơn nửa tháng bị giày vò, về cơ bản mọi người đều đen đi, bọn Lâm Đồng kéo Sơ Chi tới nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mịn của cô, tại sao cô lại không bị cháy nắng chứ, Sơ Chi chớp chớp mắt, không nói hai lời liền vén tay áo lộ ra cánh tay trắng nõn như đậu hũ, đặt bên cạnh so sánh với các cô: “Không nha, mình cũng bị cháy nắng mà.”

Trong nháy mắt về mặt Cổ Hàm không cảm xúc: “Hiểu rồi, màu da cậu ấy sau khi bị cháy nắng cùng tông với màu da của mình sau khi thoa kem nền.”

Buổi sáng Chủ nhật ngày hôm sau, ba Sơ và mẹ Sơ mấy ngày trước dạo một vòng Châu Âu cuối cùng cũng trở về tới đón Sơ Chi.

Ở cổng trường, cô tình cờ gặp lại Lục Gia Hành.

Vì ngoài hơi sớm nên xe của ba Sơ còn chưa tới, cô kéo vali đi tới ven đường, cả người ngồi trên cái vali sang chảnh, vừa nhấc mắt cô đã nhìn thấy anh đứng đối diện.

Sơ Chi “A” một tiếng, muốn chào hỏi anh, cánh tay vừa đưa lên, đột nhiên cô nghĩ tới, đã nửa tháng rồi mà mình còn không biết tên anh.

Ánh nắng mặt trời như bị cây ngô đồng che hơn nửa, chia thành những sắc màu nhỏ tinh tế lung linh vương trên người anh, hình như anh không nhìn thấy cô, lười biếng đứng dựa lưng vào thân cây, đầu hơi rũ xuống, ánh mắt không tập trung, dường như là đang ngẩn người.

Tay Sơ Chi dừng lại giữa không trung.

Xem ra anh không mấy vui vẻ.

Sơ Chi nhíu nhíu mày, cô đang do dự thì một chiếc xe màu đen chậm rãi tiến tới, dừng lại ở ven đường.

Anh ngẩng đầu lên, vẻ mặt không cảm xúc đi tới bên cạnh xe.

Cánh cửa chỗ ngồi phía sau xe được mở ra trong nháy mắt, anh ngẩng đầu lên nhìn thấy một cô gái đứng ở ven đường.

Sơ Chi đứng đối diện anh, cô chớp mắt nở nụ cười, nhìn anh vẫy vẫy tay.

Ánh mắt đào hoa đen nhánh, trên mặt cũng không có biểu cảm gì, nhìn thấy cô anh hơi mím môi, tầm mắt ngưng lại, ánh mắt rất nhạt. Giống như cơn gió không tiếng động thổi qua trước mặt cô.

Sơ Chi sùng sốt, nhìn anh tiến vào trong xe.

Xe con màu đen nhanh chóng đi mất, Sơ Chi nghiêng đầu, nhớ lại ánh mắt và vẻ mặt anh lúc này.

Chắc chắn anh đang không vui.

*

Vốn là Sơ Chi định dành cả ngày chủ nhật ở nhà ngủ để hồi máu, kết quả không biết thế nào về đến nhà cô cũng không có tinh thần để ngủ.

Mẹ Sơ vừa nhìn thấy cô thì rung rung nước mắt, lôi kéo cô nhìn trái nhìn phải: “Bảo bối nhà ta có phải là gầy đi không, còn đen hơn rồi.”

Ngược lại ba Sơ tương đối bình tĩnh, cười ha hả, ngồi bắt chéo hai chân xem báo: “Bây giờ trong giới trẻ đang lưu hành trào lưu giảm béo, chân còn không to bằng cánh tay, giảm béo cái gì.”

Sơ Chi nghĩ đến hình ảnh kia, thành thật nói: “Ba, chân không to bằng cánh tay vậy thì rất đáng sợ.”

“Hừ, ba không nói cánh tay ba to.”

Mẹ Sơ kéo Sơ Chi không buông, ánh mắt khinh bỉ nhìn ông: “Còn hơn ông, e rằng muốn cánh tay to quá khó, eo người ta còn to hơn cánh tay ông.”

Ba Sơ cũng không giận, dáng vẻ vẫn nhàn nhả như cũ, đôi mắt cong cong, cười như một Sỏa Bạch Điềm[1]: “Thậm chí eo bà cũng không có.”

[1]Sỏa Bạch Điềm: là một từ vựng phổ biến bên Trung, ý nghĩa trong đoạn này là cười đến ngu ngốc ngọt ngào.

Đặng nữ sĩ cười lạnh một tiếng: “Khắp toàn thân ông đều là eo.”

“Cỏ bà còn to hơn eo.”

“Sơ Vân Phi, ông muốn tìm vợ bé khiến tôi tức chết đúng không!”

“Tôi chính là muốn tìm vợ bé khiến bà tức chết đấy thì sao?”

Miệng lưỡi hai người họ sắc bén như thanh kiếm, Sơ Chi tập mãi cũng thành quen, cô bình tĩnh gỡ tay mẹ ra, đi vào trong bếp pha sữa, còn không quên bỏ thêm hai muỗng đường, cô để vào lò vi sóng cho quay hai vòng, rồi rót vào trong bát ngũ cốc.

Chờ khi ăn gần xong bát ngũ cốc thì hai người trong phòng khách đã tiến vào trạng thái như keo sơn, hai cánh tay Đặng nữ sĩ ôm Sơ tiên sinh, hai người bọn họ ngồi trên ghế sofa dính nhau như hai đứa trẻ sinh đôi xem tạp chí, nghiên cứu nên đi đâu chơi.

Sơ Chi nghĩ ra mình còn thiếu nợ gì đó, cô thở dài, đi tới, ngoan ngoãn ngồi bên cạnh mẫu hậu đại nhân.

“Mẹ,” Cô hắng giọng một cái, gơ tay chỉ ra ngoài cửa sổ, “Mẹ nhìn xem mây bay trên trời giống như nói rằng mẹ cho con thêm 5000 đồng tiền tiêu vặt đó.”

Đặng nữ sĩ: “...”

Đặng nữ sĩ có chút kinh ngạc, con gái mình là đứa bé ngoan ngoãn như vậy, trước kia tiền tiêu vặt đều là bà chủ động cho con bé, từ xưa đến nay không

thấy nó chủ động xin mình lần nào đấy.

“Con muốn mua quần áo sao?”

Sơ chi do dự một chút, ngẫm lại cũng không sai, cô cảm thấy không cần thiết phải kể chuyện nhỏ nhặt kia cho ba mẹ biết, liền gật đầu.

“Được, nhóc nhằn khổ sở nuôi lớn cây cải thìa này, cuối cùng nó lớn rồi cũng sẽ phải tốn tiền,” Đặng nữ sĩ hết sức cảm động, trực tiếp móc thẻ phụ ra, kín đáo đưa cho cô: “Cứ tùy tiện mua đi con, mua nhiều một chút, cứ chọn cái đắt tiền vào, đừng như ba con, đồng quần áo của ông ấy nhìn như cái bao tải rách, còn tự đắc ý cho rằng mình có mắt nhìn rất tốt.”

Ba Sơ đang bị vợ ôm trong tay: “?”

*

Sơ Chi thiếu nợ người ta một bộ quần áo đã nửa tháng, trong lòng cảm thấy rất xấu hổ, khi lấy được viện trợ tài chính, buổi chiều không có việc gì cô liền trực tiếp đi gửi tiền cho chủ nợ, nghĩ tự anh đi mua quần áo cho xong.

Kết quả tìm nửa ngày, không tìm thấy số tài khoản của chủ nợ đâu cả.

Do là buổi chiều cuối tuần nên có rất nhiều người qua lại trong cửa hàng, Sơ Chi cầm cốc trà sữa đứng ở cửa tiệm, lấy điện thoại di động ra chuẩn bị gọi cho chủ nợ.

Hôm đó cô để anh tự lưu tên, Sơ Chi lục tìm bên trong danh bạ, cô không thích lưu nhiều lần, ba mẹ, bạn cùng phòng đại học, khuê mật gộp lại cũng chỉ có mười mấy dãy số, số điện thoại của chàng trai đó liền tìm được một cách dễ dàng.

Cuối cùng, Sơ Chi tìm được số điện thoại kia ở trong danh bạ.

+86 183xxxxxxx.

Chú thích họ tên: Lục ca ca.

Sơ Chi: “...”

Bạn đang đọc truyện *Đáng Yêu Bao Nhiêu Tiền Một Cân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Mười giờ sáng Lục Gia Hành về đến nhà, trong nhà họ Lục lạnh ngắt như tờ.

Phòng khách trống trải không có một bóng người, chiếc đèn chùm pha lê được bật lên, ánh sáng chiếu xuống nền đá cẩm thạch bóng loáng lạnh lẽo.

Trên cầu thang có cậu bé đang ngồi đó, nghe thấy tiếng mở cửa liền ngẩng đầu lên, nhìn thấy anh đi vào cậu bé liền bỏ ngay cái xe ô tô đồ chơi xuống đứng dậy, vô cùng phấn khởi chạy tới, “Anh!”

Bé trai này khoảng bốn hoặc năm tuổi, bàn chân nhỏ chạy bạch bạch đến trước mặt anh, khuôn mặt nhỏ nhắn bụ bẫm nhỏ nhắn ngẩng lên nhìn anh, vẻ mặt vừa vui vẻ vừa sợ sệt: “Anh.”

Lục Gia Hành “Ừ” một tiếng, nhìn chung quanh một vòng: “Ba đâu?”

“Ba ba và Ý Ý đi kiếm tiền rồi ạ.” Người bạn nhỏ bi bô nói.

Lục Gia Hành gật đầu, đi vào.

“Buổi chiều trở về.” Người bạn nhỏ tiếp tục nói.

Lục Gia Hành đang bước thì dừng lại diendanLQĐ, bàn tay đang ấn vào phía sau cổ cũng dừng lại. Vẻ mặt anh cứng lại trong phút chốc, sau đó anh lại tiếp tục đi về phía trước.

Dường như cậu bé muốn gọi anh, nhưng lại không dám, do dự đi theo phía sau lên tầng hai, cuối cùng cậu bé giơ tay lên kéo quần anh.

Lục Gia Hành dừng lại, quay đầu, anh đứng cao hơn cậu bé một bậc thang, từ trên cao nhìn xuống cậu bé.

Về mặt của cậu bé vẫn sợ hãi, thấy anh nhìn thì rụt cổ lại, vẫn nghiêm túc nói: “Anh đừng cãi nhau với ba ba, ba ba rất yêu anh,” bàn tay nhỏ lúi kéo quần anh, giọng nói mềm nhũn, nho nhỏ lại yếu ớt, “Ý Ý cũng yêu quý anh.”

Lục Gia Hành có chút cứng ngắc.

Anh bật cười một tiếng, nhếch miệng giễu cợt: “Ông ta chỉ thích mày thôi.”

Cậu bé vô thức muốn đến gần anh, người nghiêng nghiêng tiến lên phía trước nhưng lại nhanh chóng lùi lại, tay chân luống cuống nhìn anh.

Vì cậu bé tuổi còn nhỏ nên không cao lắm, đôi mắt to tròn đen nhánh, trong sáng, gò má của đứa bé mập mạp, đáng vẻ oan ức luống cuống nhìn theo anh.

Đột nhiên Lục Gia Hành thở dài, bất đắc dĩ giờ ta xoa xoa đỉnh đầu của cậu bé, anh không nói gì nữa, xoay người đi lên lầu.

Xế chiều hôm đó, quả nhiên Lục Hoàng Thanh trở lại.

Vì cửa phòng Lục Gia Hành khép hờ nên anh có thể nghe thấy rõ tiếng nói chuyện phía dưới bị gió thổi tản đi, anh đang ngậm que kẹo trong miệng, ngồi trên thảm nhưng chơi game, bàn tay nhanh chóng ấn phím thì dừng lại, mò tai nghe bên cạnh rồi chụp lên.

Quả nhiên, một lát sau cửa phòng bị Lục Hoàng Thanh đập ra.

Lục Gia Hành cũng không thèm chớp mắt, đáng vẻ của anh giống như không nhìn thấy ông, ngón tay gõ trên bàn phím vừa chơi game vừa thông thả nói: “Không skill, rút lui trước đi.”

Lục Hoàng Thanh trực tiếp đi tới, đập đổ cái bàn nhỏ trên thảm.

Lục Gia Hành là một người rất biết hưởng thụ, phòng của anh và phong cách con người anh giống nhau như đúc, khắp nơi đều là thảm và đệm mềm mại, khiến cho người ta cảm thấy trong căn phòng này bất kỳ chỗ nào đều có thể nằm xuống ngủ một giấc.

Toàn bộ đồ trên mặt bàn bị đánh đổ trên thảm nhưng, dường như không phát ra bất kỳ tiếng vang nào, cốc cà phê nóng bỏng cũng bị hất xuống theo, không thiên vị, toàn bộ đổ lên tay Lục Gia Hành.

Ngay lập tức mu bàn tay trắng nõn đỏ lên một mảng, chất lỏng màu nâu đỏ đầy trên mặt đất, dòng nước chảy xuống theo mu bàn tay, đến đầu ngón tay nhỏ tí tách xuống thảm.

Trong chốc lát Lục Hoàng Thanh tức giận, ông không để ý trên bàn của mình còn để một cốc cà phê, khi nhìn thấy ông cũng chỉ hơi sững sờ một chút.

Cũng chỉ là hơi sững sờ một chút mà thôi.

Dây sạc máy tính xách tay bị kéo một cái rơi mất, nguồn điện bị cắt đứt, trong nháy mắt hình ảnh trên máy tính chỉ còn lại một màu đen kịt.

Mu bàn tay đỏ rực, ngược lại anh không có cảm giác đau, chẳng qua chỉ nóng như lửa đốt, tai nghe bị kéo xuống, bởi vì tháo quá nhanh nên lực kéo xuống khiến lỗ tai bị đau.

Mắt Lục Gia Hành vẫn rử xuống như cũ, con ngươi cũng không thèm nhúc nhích.

Một lát sau, anh mới rút tờ giấy bên cạnh lau cả phê trên mu bàn tay, hai tay chống lên thảm, cả người ngửa về đằng sau, lười biếng ngẩng đầu lên.

Lục Hoàng Thanh nhìn từ trên cao xuống, ông mím mím môi, sự tức giận vì chuyện ngoài ý muốn vừa rồi nên có chút kiềm chế lại bị vẻ mặt hững hờ của anh khiến cho bùng cháy thêm.

Dường như Lục Gia Hành không nhìn thấy, anh dương mắt nhử mày, đáng vẻ vẫn cả lơ phát phơ như cũ: “Ông chủ, có chuyện gì cần dặn dò?”

Lục Hoàng Thanh tức giận đến mức mặt đỏ lên bùng bùng, chỉ tay vào mũi anh: “Dặn dò cái gì? Ăn nói bậy bạ! Làm sao tao lại sinh ra thằng con trai như mày! Mày so với Thiên Thiên mà xem mày có bộ dạng gì!”

Ánh mắt Lục Gia Hành đầy giễu cợt, anh nhếch môi, hơi nghiêng đầu một chút, giống như không rõ tại sao ông lại hỏi vấn đề này: “Một công tử bột không có mẹ dạy dỗ, ông nghĩ tôi giống kiểu gì.”

Lúc này, vẻ mặt đỏ bừng của Lục Hoàng Thanh giống như bị thuốc màu quét qua, huyết sắc bị lau sạch sẽ, sắc mặt trắng bệch, câu nói đó khiến ông tức giận nửa ngày không nói ra lời.

Lục Gia Hành vẫn lười nhác như cũ ngồi trên thảm, que kẹo trong miệng bị anh cắn nát, vang lên tiếng lộp độp.

Hai người cứ nhìn nhau như vậy một lúc lâu, bàn tay chỉ vào anh của Lục Hoàng Thanh buông xuống, dường như ông chịu thua chỉ nhìn anh không nói gì, cuối cùng xoay người đi mất diendanlequydon.

Cửa phòng bị đóng lại, độ cong trên khóe miệng Lục Gia Hành bị giữ quá lâu nên đã có chút cứng ngắc.

Mắt anh chậm chậm buông xuống, ánh mắt rời rạc, nhìn vào màu xanh mênh mông vô ích của tấm thảm.

Tiếng chuông điện thoại di động trong tay vừa vãn vang lên.

Đến nửa ngày Lục Gia Hàng mới giờ tay tìm điện thoại di động trên mặt đất, anh cầm lên nhấc máy.

Anh chưa kịp “A lô” một tiếng, giọng nói mềm nhũn của cô gái bên kia đã truyền tới: “Làm sao anh lưu số điện thoại cũng không tốt nha, tên anh là Anh sao?”

Lục Gia Hàng ngơ ngác.

Anh cup mắt xuống, nhìn mu bàn tay trái đỏ bồng của mình, đột nhiên bật cười, giọng nói khàn khàn trầm thấp “A” một tiếng: “Đúng vậy, họ Lục tên Anh.”

Có lẽ cô gái không nghĩ tới anh sẽ thân nhiên trả lời như vậy, cũng có thể bị da mặt và trình độ lưu manh của anh làm cho kinh sợ rồi, trầm mặc một chút cô mới nói tiếp: “Vừa rồi tôi đi xem quần áo, nhưng không tìm được cái nào hợp với anh, tôi chọn cho anh một cái giống như vậy nhưng khác giá tiền có được không,” cô thương lượng với anh, dường như sợ anh không yên tâm còn nhanh chóng bổ sung, “Nếu anh không yên tâm với mắt nhìn của tôi thì tôi sẽ chụp ảnh trước cho anh xem nhé?”

Lục Gia Hàng dừng lại một giây, sau đó chống tay lên mép giường đứng lên: “Em đang ở đâu?”

Tốc độ nói của anh hơi nhanh khiến cho cô gái hơi sững sốt: “Hả?”

Giống như đang chạy trốn Lục Gia Hàng nhanh chóng đi vào phòng vệ sinh rửa tay, anh giờ tay đầy vôi nước, mu bàn tay đỏ bồng đặt dưới vòi nước lạnh lẽo.

Tiếng nước vang vọng trong nhà vệ sinh, anh rũ mắt, chậm chậm lặp lại: “Em ở đâu? Tôi đi tìm em.”

*

Sơ Chi cầm cốc trà sữa ngồi trên ghế gỗ khu vui chơi trên tầng hai, người hơi nghiêng, điện thoại di động thì lót dưới cốc trà sữa, khuỷu tay chống lên đùi, bàn tay chống cằm đợi người.

Nửa giờ trước, chàng trai thân bí nào đó họ Lục nói qua điện thoại với cô: “Đợi ở đó, bây giờ tôi qua.”

Sau đó cô đợi nửa giờ.

Sơ Chi cắn ống hút nhìn trái lại nhìn phải, tìm kiếm hình ảnh đối phương.

Vì là cuối tuần nên khắp trung tâm thương mại đều là người, những đôi tình nhân, chị em, bạn bè đi qua đi lại, mãi cho tới khi cốc trà sữa của cô nhìn thấy đáy cô mới nhìn thấy người quen.

Anh đi từ thang cuốn lên, vừa vắn ngang mặt lên nhìn về phía đối diện.

Hai người cách nhau một cái sảnh rộng lớn, Sơ Chi hướng anh khoát tay áo một cái.

Khoảng cách có hơi xa nên chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy hình dáng ngũ quan của anh, chàng trai đi dọc theo mép sảnh đi tới.

Sơ Chi cũng đứng lên, cầm cái cốc trà sữa trống rỗng tiến lại.

Thật giống với lúc nhìn thấy anh ở trường học, lúc đó anh mặc một chiếc áo hoodie của một nhãn hiệu đắt giá nào đó, ngược lại ngày hôm nay anh lại mặc một cái áo sơ mi.

Thời tiết tháng chín ở phương Bắc đã chuyển lạnh, nhiệt độ ngày đêm chênh lệch cũng nhiều, vì nhiệt độ buổi tối sẽ giảm mạnh nên anh còn khoác thêm một chiếc áo gió mỏng bên ngoài, tôn lên bờ vai rộng, chân dài của anh, anh vừa xuất hiện ở đây đã thu hút không biết bao ánh mắt của người khác.

Bởi vì do tính chất công việc của Đặng nữ sĩ nên từ nhỏ đến lớn Sơ Chi đã gặp trai đẹp không hề ít, mặc dù như vậy nhưng nhan sắc của anh vẫn có thể nằm trong top ba d.đ.L.Q.Đ.

Cả người mang đậm tính cách buông thả, ngả ngón của một vị thiếu gia, hơn nữa khuôn mặt kia có thể dựa vào giá trị nhan sắc mà kiếm com.

Lần đầu tiên nhìn thấy anh cô đã nghĩ ra như vậy.

Sơ Chi vừa hướng anh đi tới vừa lắc cốc trà sữa trống rỗng trong tay, không nghĩ tới bên trong nó còn sót lại hai viên trân châu.

Hai người đi vòng qua cái sảnh hình tròn tiến về hướng đối phương, khoảng cách dần dần rút ngắn lại, khoảng chừng còn mười bước nữa, đột nhiên có một cô gái bên cạnh Sơ Chi bước nhanh tới.

Trên người cô gái đó có mùi nước hoa nhàn nhạt, rất dễ chịu, cô ấy cầm điện thoại di động, đi tới chàng trai phía trước, ngượng ngùng mở miệng: “Xin chào, xin hỏi có thể cho em thông tin của anh không?”

Cô ấy vừa nói vừa đưa điện thoại qua.

Thấy sự tình phát sinh ngay trước mắt mình, gần trong gang tấc, Sơ Chi cảm thấy mình thật không lễ phép cứ nhìn chăm chăm bọn họ như vậy.

Cô chớp chớp mắt, quay lưng đi mất.

Vừa vặn bên cạnh chính là nhà vệ sinh, vì uống hết cốc trà sữa nên cô cũng muốn đi nhà vệ sinh, vì vậy cũng không nghĩ nhiều, dồn sức đi nhanh tới.

Chờ khi cô rửa tay xong đi ra, vị thiếu gia không biết đã kết thúc chiến đấu từ lúc nào, anh đứng dựa vào vách tường bên cạnh nhà vệ sinh nữ chờ cô.

Sơ Chi không thích dùng máy sấy tay nên bây giờ trên tay cô còn mang theo mấy giọt nước, cô vừa vẫy vừa hướng anh đi tới: “Tôi đến rồi tôi đến rồi.”

Vị thiếu gia rút tay vào túi áo, cup mắt xuống nhìn cô cười: “Em chạy cái gì?”

Sơ Chi chớp mắt mấy cái, vẻ mặt vừa vô tội vừa mờ mịt: “Tôi đi vệ sinh nha.”

Anh cười một tiếng, đứng lên đi ra ngoài: “Đi thôi.”

Sơ Chi liền giống như bé ngoan bị bỏ rơi đi theo anh.

Hai người không nhanh không chậm đi một vòng trên tầng hai, trong người Sơ Chi còn mang trách nhiệm, nên khi cô nhìn thấy một cửa hàng có vẻ ổn liền kéo người kia qua, nghiêm túc cẩn thận chọn quần áo.

Cô gái có khuôn mặt nhỏ nhắn, cánh tay cầm lấy giá áo, vì anh cao hơn nên cô phải giơ cổ áo cao lên, mỗi lần cô dựa lại gần anh liền cúi đầu nhìn cô.

Dường như sự chú ý của cô đều đặt lên quần áo, mỗi một món đồ cô đều chăm chú lựa chọn cẩn thận, không muốn để cho đối phương nghi ngờ mất thẩm mỹ của mình.

Cô giơ cao cái áo so lên người anh, ngẩng đầu, từ dưới nhìn lên nhìn anh hỏi: “Cái này thì sao?”

Lục Gia Hành nhìn xuống.

Trong lúc đó khoảng cách của hai người rất gần, đối với người khác phái thì đó là khoảng cách không đúng lắm, thậm chí anh có thể nhìn thấy sợi lông tơ mềm mại trên chóp mũi tinh tế của cô.

Nhưng cô vẫn như cũ không nhận ra được điều gì không đúng, ánh mắt trong suốt nghiêm túc mà cẩn thận nhìn anh.

Cô nương này được bố mẹ nuôi dưỡng trong nhà quá tốt rồi.

Tốt đến mức một chút phòng bị với người khác cũng không có.

Giống như là nước suối dưới khe núi, xanh biếc, có thể nhìn thấy rõ đàn cá bơi dưới đáy.

Con người và tính cách không hề dính tạp chất.

Cô đối với ai cũng đều như vậy sao?

Đột nhiên Lục Gia Hành sinh ra cảm giác khó chịu.

Anh không lên tiếng, trực tiếp cầm cái áo trong tay cô treo lên giá, rồi xoay người đi ra ngoài.

Sơ Chi không hiểu, vốn đang tốt đẹp mà làm sao người này đã xoay người đi rồi.

Gần như cửa hàng nào trên tầng ba bọn cô cũng đều đi qua hết, tâm tư của vị thiếu gia này giống như không đặt lên đó, nhìn cái nào cũng không lọt mắt.

Cứ tiếp tục như vậy không biết đến bao giờ nha, vẻ mặt Sơ Chi như đưa đám, cúi đầu đi theo sau.

Kết quả đột nhiên chàng trai dừng lại.

Sơ Chi cúi thấp đầu nên cô không phản ứng kịp, đụng nhẹ vào lưng anh.

Lục đạo cũng không lớn lắm, trán cô chạm vào chỗ cứng rắn, Sơ Chi ngẩng đầu lên, nhỏ giọng nói xin lỗi.

Cô vừa nói xong, chàng trai đã xoay người lại rồi.

Đôi môi mỏng khẽ mím, đôi mắt đào hoa híp lại, đột nhiên anh mở miệng hỏi cô: “Rốt cuộc em ăn cái gì lớn lên vậy?”

Sơ Chi cảm thấy câu hỏi của anh đúng là không đầu không đuôi, làm sao mua quần áo đã biến thành việc cô trưởng thành như thế nào rồi? Cô mờ mịt “A?” một tiếng.

Lục Gia Hành nhìn đáng vẻ mơ mơ màng màng của cô khiến anh muốn nổi giận, anh định nói cho cô biết lòng người không thể không phòng bị, dạy cô như thế nào là tốt nhất, sau này đừng có tùy tiện mua quần áo cho người khác phải, còn nhìn chăm chú như vậy nữa, đừng đột nhiên dựa gần con trai như vậy, thì cô gái này lại nghiêng đầu nhìn anh nói: “Chuyện này nói ra rất dài, một lời không nói hết được.”

Lục Gia Hành: “...”

Lục Gia Hành lớn từng đấy nhưng anh chưa bao giờ thấy người nào như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Đáng Yêu Bao Nhiêu Tiền Một Cân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

Sơ Chi ở nhà ngày người hai ngày đến tối chủ nhật mới quay lại trường học.

Hai trong ba người bạn cùng phòng của cô là người ở nơi khác nên cuối tuần cái cô ấy cũng không rời trường học, Tiết Niệm Nam là người bản địa, buổi chiều cô ấy cũng đã trở lại, còn mang theo một túi mặt chườm.

Sau khi vào cửa Sơ Chi liền nhìn thấy ba người họ đang ngồi xếp bằng trên tấm bọt biển đánh mặt chườm.

Vừa nhìn thấy cô, Lâm Đồng vỗ ba ba xuống cái bàn vuông nhỏ: “Tiểu Chi của mình mau tới đây! Chi chờ mỗi cậu thôi đây!”

Sơ Chi xách cặp lông cừu ri gà mang từ nhà lên đặt xuống bàn vuông nhỏ, dừng lại một chút, ba người họ gào lên một tiếng, đẩy thẳng đồng mặt chườm xuống để chỗ cho món cà ri gà cao cấp này.

Trời đất chứng giám, thịt vẫn là thứ hấp dẫn nhất.

Một tay Đặng nữ sĩ làm ra món cà ri gà ngon dễ sợ, thịt gà chưng cách thủy chín mềm, cắn một miếng nước theo đó chảy ra, bên ngoài là nước cà ri vàng óng sền sệt.

Cuối cùng bốn cô gái cũng được ăn thỏa thích, trong thùng rác toàn là một đồng xương gà, ăn xong bọn họ ngồi phịch trên tấm bọt biển tán gẫu.

Đầu tiên Tiết Niệm Nam “A” một tiếng, cô nhớ tới cái gì đó, nói: “Đúng rồi Sơ Chi, cái người lấy bình nước kia...”

Sơ Chi đang dựa vào chân ghế chơi điện thoại di động, không ngẩng đầu “Hả” một tiếng.

Tiết Niệm Nam nắm lấy chân bàn rồi ngồi dậy: “Ngày hôm nay lúc mình qua chỗ hội sinh viên đưa tài liệu thì tình cờ gặp anh ta ở bên kia sân thể dục diendanlequydon.”

Sơ Chi dừng lại, cô còn chưa kịp nói, Lâm Đồng đã bật dậy, vẻ mặt hưng phấn như không thể chờ đợi được nữa: “Anh ta nhờ cậu đưa thư tình cho A Chi à?”

Tiết Niệm Nam lắc đầu một cái rồi nói: “Anh ta không nhìn thấy mình, lúc đó anh ta đang cãi nhau, vẻ mặt rất hung ác, hình như là cãi nhau với ba anh ta, tối hôm qua nhà bọn họ có chuyện gì đó nhưng anh ta lại không đến.”

Sơ Chi sửng sốt, nhân vật của cô trong điện thoại đã bị giết rồi, cô giờ tay gãi đầu: “Tối hôm qua sao?”

Tiết Niệm Nam gật đầu.

Sơ Chi nhăn mũi một cái.

Tối hôm qua anh đi với cô nha.

Vắt và lấm mới mua được bộ quần áo, bởi vì giá bộ quần áo đó với bộ quần áo trước đó của anh có rẻ hơn một chút nên Sơ Chi lại mời anh ăn cơm, anh cũng không nói trong nhà mình có việc gì nha.

Chắc là quên mất rồi.

Cô thoát ra khỏi game, mở danh bạ, tìm kiếm tên “Lục ca ca”, do dự một chút.

Nghĩ lại hay là quên đi, tự dung đi hỏi người ta như vậy thì không tiện lắm.

Sơ Chi đứng dậy, mang hộp đựng cà ri gà đi rửa sạch gọn gàng, sau đó đi tắm.

Đang sấy tóc thì Lâm Đồng đưa điện thoại cho cô, nói rằng có người gọi.

Sơ Chi cầm lấy, tắt máy sấy đi rồi mới nhận máy.

Vì cánh cửa phòng tắm bị đóng nên âm thanh phát ra có cảm giác vắng vẻ.

Đầu bên kia điện thoại, chàng trai thần bí họ Lục nào đó mà cô không biết tên nói: “Có muốn ăn kem không?”

Sơ Chi: “...”

Sơ Chi bỏ điện thoại đi động xuống nhìn thời gian, bây giờ là bảy rưỡi.

Một lần nữa đưa điện thoại lên tai, cô nói: “Bây giờ sao?”

“Ừ” anh lười biếng nói, “Tôi mua hai cái nhưng ăn không hết.”

Sơ Chi đang mặc áo ngủ, tóc cô vẫn còn nhỏ tí tách, cô vừa lấy khăn lau tóc vừa nói: “Vậy anh đưa cho bạn cùng phòng ăn đi, tôi đi không nổi nữa, tôi vừa mới tắm xong.”

Cô vừa nói được một nửa, người bên kia đã trực tiếp đánh gãy lời cô: “Nhanh lên một chút, sắp chảy rồi, phòng ngủ em ở tòa nhà số mấy?”

Sơ Chi: “...”

“Hả?”

“...Số ba.”

“Được, năm phút nữa tôi đến.”

Sơ Chi: “???”

Cô cúp điện thoại, còn hơi mơ màng nhìn màn hình di động, lại nhìn tóc tai bù xù của mình trong gương, bộ quần áo màu trắng khiến cô nhìn không khác gì kẻ điên.

Chuyện gì xảy ra với người này vậy! Tự nói chuyện với mình hả!

Sơ Chi cũng không kịp sấy tóc từ tể, cô phải tiện tay mở máy sấy thổi tóc của mình như một trận điên cuồng, đi ra lấy áo khoác lông dài mặc thêm, trên chân đeo đôi dép gấu mèo chuẩn bị xuống lầu.

Cố Hàm nhìn thấy cô, gương mặt thuận miệng hỏi: “Tiểu bảo bối, cậu đi đâu vậy?”

Sơ Chi vén mái tóc nửa khô nửa ướt: “Đàn anh Lục gọi mình xuống lấy kem.”

“Đàn anh Lục là ai? Cậu quen đàn anh Lục từ lúc nào vậy? Thằng thần khai báo sẽ được khoan hồng.”

“Bình nước.” Sơ Chi lờ đi ý nhiều.

Bỗng nhiên Lâm Đồng lộ ra vẻ mặt tỉnh ngộ diendanLeQuyDon.

Cố Hàm sợ hãi: “Cậu cứ như vậy đi quyến rũ vẻ đẹp trai của anh ta sao?”

Sơ Chi sụp mặt xuống, nhìn cái áo khoác ca rô đồ sẫm và đôi dép trên người mình, quả thật nhìn không ổn cho lắm.

Lâm Đồng sờ sờ cằm, cười hi hi: “Như vậy cũng tốt mà, A Chi của chúng ta cũng xinh xắn đó, cài lại nút áo khoác là được, đừng để cho anh ta chiếm tiện nghi của cậu.”

“...”

Sơ Chi dứt khoát quay đầu lại, cô đi tới ngăn tủ quần áo của mình, mở cửa tủ ra, lấy áo khoác lông và quần jean ra thay.

Cô xuống muộn mấy phút, lúc xuống lầu Lục Gia Hành đã đứng đợi ở bên dưới, bây giờ là bảy giờ nên ký túc xá vẫn còn rất náo nhiệt, bởi vì đây là khu

ký túc xá nữ nên nam sinh đứng đó khiến cho quang cảnh đặc biệt chói mắt.

Bất quá anh đứng đầu cũng đều chói mắt, đi dạo phố cũng đều có con gái lại gần muốn xin số, giống như một con bướm xinh đẹp, hoàn toàn không biết chữ khiêm tốn viết như thế nào diendanLeQuyDon.

Sơ Chi vừa suy nghĩ một chút thì trong đầu liền hiện ra hình ảnh chàng trai nào đó biến thành bướm bướm lưu luyến ở trong bụi hoa, bay bên trái lại bay bên phải, đuổi toàn bộ đám ong mật trong bụi hoa chạy mất, cô vừa liên tưởng vừa nhút nhát nói: “Đàn anh Lục.”

Đàn anh Lục rũ mắt xuống: “Gọi tên tôi là được.”

Sơ Chi: “...”

Tên là gì, Lục Anh sao?

(Editor: Vì trước đó Lục Gia Hành lưu tên mình trong máy Sơ Chi là Lục ca ca nhưng cô lại hiểu lầm tên là Lục Anh. Vì vậy mình để đoạn này là Lục Anh cho dễ hiểu nhé ^^)

Cô lặng lẽ, lén lén lút lút thì thầm, vẻ mặt tinh bơ cho rằng đối phương không nghe thấy, nhưng đột nhiên anh lại bật cười.

Sơ Chi ngẩng đầu lên.

Chàng trai nhướn mày nhìn cô, giọng điệu lười nhác: “Chê tên tôi khó nghe sao?”

Sơ Chi nhanh chóng lắc đầu: “Không có không có.”

Tôi cũng không biết rốt cuộc tên anh là gì.

“Vậy gọi tên anh.”

Sơ Chi: “...”

“Gọi.”

“...”

Anh liếm môi cười, đột nhiên khom người xuống.

Trong nháy mắt khoảng cách hai người rút ngắn, ánh đèn dưới ký túc xá mờ nhạt ảm đạm lại có chút màu sắc tẻ nhạt khiến cho ngũ quan của anh nhuộm lên một màu sắc dịu dàng, lông mi màu nâu cũng hiện ra vẻ mềm mại.

Anh cúi người nhìn chằm chằm vào cô, cổ họng dề lại, giọng nói bị ép xuống thật thấp, âm cuối còn mang theo vẻ mềm mại: “Tiểu Chi, em gọi một tiếng cho anh nghe một chút, anh mời em ăn kem.”

Sơ Chi ngăn người nhìn về mặt anh gần trong gang tấc, đôi mắt mở to.

Lục Gia Hành cũng không di chuyển, thậm chí người anh còn nghiêm thêm về phía trước, nói với giọng mũi mờ hồ: “Hửm? Gọi đi.”

Khoảng cách quá gần, thậm chí Sơ Chi có thể cảm nhận được hơi thở nhàn nhạt của anh, còn có hương thơm dễ ngửi trên người anh nữa.

Trần trụi như vậy. Không che đậy, cực kỳ gần.

Cuối cùng sau ba giây đồng hồ cô cũng có phản ứng, khuôn mặt trắng mịn bắt đầu hồng hồng.

Từ đầu đến cuối Lục Gia Hành đều nhìn chằm chằm vào cô, đột nhiên anh nở nụ cười.

Tiếng cười trầm thấp, đôi mắt đào hoa cong lên, nụ cười lạnh nhạt hừng hờ trước kia với bây giờ không giống nhau lắm, lần này còn có mấy phần sung sướng.

Tiểu cô nương có cảm giác mình bị giễu cợt, lần này ngay cả cổ cũng đều đỏ lên.

Sau đó cô đứng thẳng rồi lùi một bước nhỏ, hơi hơi kéo dài khoảng cách với anh, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, đôi mắt trong sáng trừng anh.

Chàng trai vẫn còn đang cười, tay chống chân hơi cúi đầu, tóc trán buông xuống, đôi lông mi dài run run diendanLeQuyDon.

Sơ Chi thẹn quá hóa giận, giơ tay dùng sức đẩy anh, nhưng lại đẩy không được.

Cô tức giận quá liền đập một cái vào trán anh: “Làm sao anh lại như vậy nha!”

Chương 11

Sức lực của Sơ Chi không lớn, cô chỉ muốn đẩy anh ra, nhưng kết quả một cái đập này lại quá mạnh.

Tổng kết lại Sơ Chi cảm thấy chắc bởi vì da dẻ anh quá tốt rồi.

Cô “Ài nha” một tiếng, con giận vừa nãy cũng mau chóng biến mất, cô máu chóng thu tay lại, giương mắt nhìn xem cái trán của anh. Không đỏ, xem ra cũng không có việc gì.

Sơ Chi mới thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này cô chào hỏi qua quýt nên cũng không nắm chắc được mình dùng lực lớn bao nhiêu, vạn nhất làm đau anh thì sao, vậy thì quá thảm rồi, ban ngày anh mới bị ba mắng mà buổi tối đã bị người khác đập cho một cái vào trán.

Sơ Chi vừa nghĩ vừa cẩn thận nhìn về mặt anh từng tí một.

Bởi vì anh đang khom lưng nhìn cô nên chiều cao hai người là bằng nhau, về mặt anh đúng là không có gì là tức giận, ngược lại nó còn có vẻ hơi sững sờ.

Thấy anh không định đứng thẳng dậy, Sơ Chi liền tự giác lui về phía sau, cô vừa lui vừa nhìn anh nói xin lỗi.

Cuối cùng Lục Gia Hành cũng hoàn hồn, anh chậm rãi đứng thẳng lên.

Sơ Chi nghĩ cuối cùng anh cũng đứng thẳng, khom người lâu như vậy, eo của anh không mỏi à.

Nghĩ đi nghĩ lại, cô liền hỏi: “Eo anh có đau không?”

Lục Gia Hành: “...”

Lục Gia Hành giống như cười mà không cười: “Không đau.”

Sơ Chi gật đầu, cô muốn đổi chủ đề, cố gắng hết sức khiến người đó không nhớ tới một cái đập kia, thờ dài nói: “Eo anh thật là tốt nha, ở nhà tôi phải rửa bát khom lưng một chút cũng thấy mỏi như rồi.”

Lục Gia Hành nhìn cả người cô, về mặt có chút kinh ngạc: “Em phải khom lưng rửa bát sao?”

“...”

Sơ Chi lại bắt đầu trừng mắt nhìn anh, về mặt giống như con cún con bị giẫm phải đuôi nhìn anh nhe răng, về mặt “Tôi cực kỳ hung dữ.”

Lục Gia Hành nở nụ cười trầm thấp hai tiếng, không đùa cô, đưa cái túi trong tay tới.

Bên trong túi ni lông trong suốt là một que kem vị vani màu xanh.

Sơ Chi mím mím môi, không nhận ngay.

Tay Lục Gia Hành run run: “Nhanh lên một chút, sắp tan rồi.”

Cô mới nhận lấy, màu hồng trên mặt bay sạch sẽ, cô nhỏ giọng nói cảm ơn.

Người ta mang kem đến cho cô, còn đặc biệt đưa đến tận ký túc xá, còn mình thì không ngần ngại nhận lấy, nghĩ vậy cô liền vỗ lòng bàn tay mình một cái.

Hơn nữa trước kia cô đổ cả đĩa dầu mè lên người anh, anh cũng không nổi giận, cô nợ anh một bộ quần áo anh cũng không thúc giục, còn bảo cô không cần để ý.

Tuy rằng thỉnh thoảng anh cũng làm mấy chuyện kỳ quái, ví dụ như không hiểu sao lấy bình nước của cô chẳng hạn, ngược lại cái gì cũng chưa từng.

Cuối cùng Sơ Chi kết luận trong lòng – Tuy rằng anh có vẻ tiêu hoa ghẹo nguyệt nhưng lại là một người tốt có tấm lòng lương thiện.

Cô vừa xé vỏ kem bên ngoài vừa nghĩ tới nghĩ lui, bản thân cô là một người rất dễ dàng bị Thần Du[1], thường thường rơi vào trạng thái tự mình diễn

kịch trong đầu, lưng ta lưng tung một đống lớn, còn có lúc tự mình chọc mình bật cười.

[1]Thần Du: suy nghĩ đến mức như đi vào cõi tiên.

Lúc này Lục Gia Hành cũng không lên tiếng, anh đứng trước mặt cô gái này, cúi thấp đầu nhìn cô nàng không nhanh không chậm xé vỏ kem diendanlequydon.

Tuy rằng nhiệt độ buổi tối không cao, thế nhưng hai người đứng bên ngoài một lúc, cộng với thời gian anh đi tới nên lớp kem bên trong đã hơi chảy, Sơ Chi xé vỏ kem một nửa, lớp kem vani đã hơi chảy xuống.

Cô sợ nó chảy hết nên nhanh chóng liếm đi lớp kem bị tan kia.

Đột nhiên Lục Gia Hành mở to mắt, tiến gần đến bức tường bên cạnh hai bước, cả người hơi nghiêng nghiêng, một tay giữ mắt phải.

Sơ Chi ngẩng đầu: “Anh làm sao thế?”

“Không có chuyện gì,” anh xoa xoa lông mày, nhìn cô, đề thấp giọng nói, “Đi lên ăn đi, buổi tối ở dưới đây lạnh.”

Vừa nãy còn cảm thấy không sao, nhưng ăn kem vào quả thật có hơi lạnh, Sơ Chi rút cổ một cái, gật đầu: “Vây tôi đi lên đây, đàn anh ngủ ngon nha.”

Cô xoay người đi về hướng ký túc xá, Lục Gia Hành mới giương mắt, qua kẽ tay nhìn cô gái vừa ăn kem vừa tiến về ký túc xá.

Trong nháy mắt như vậy, trong đầu anh không thể không chế lóe qua một số hình ảnh.

Anh thả tay xuống, về mặt có chút chật vật.

Lục Gia Hành, mày làm sao vậy.

*

Chương trình học năm thứ nhất cũng không quá nặng, các hoạt động cũng nhiều.

Chính thức bắt đầu đi học, trong lúc học quân sự chức tiểu đội trưởng được tạm thời giao cho Tiết Niệm Nam, nay cô được thăng chức lên làm lớp trưởng chính thức, còn trong nam sinh chức vụ này không thể không giao cho Tiêu Dục.

Hai người đã có kinh nghiệm làm chức vụ này từ hồi học mẫu giáo cho đến bây giờ, rất thông thạo công việc, học lực giỏi và tính cách cũng vô cùng đáng tin, vết nhơ duy nhất trong đời chính là sự kiện đánh nhau trong kỳ học quân sự lần đó diendanlequydon.

Thực ra Sơ Chi vẫn cảm thấy lớp trưởng Tiết Niệm Nam rất oan ức, bởi vì căn bản lần đó cô ấy không đánh nhau, cùng lắm cũng chỉ chửi bới mấy câu.

Tiết Niệm Nam và Lâm Đồng chuẩn bị đi tới hội sinh viên, vốn Cố Hàm cũng định đi, cô ấy đã ở ký túc xá chuẩn bị một bài diễn thuyết 3000 chữ với chủ đề là “Nếu bạn là hội trưởng hội sinh viên”, kết quả vừa nghe thấy còn phải viết sách tài liệu, cô ấy liền không có ý chí chiến đấu bò lên giường ngủ trưa.

Sơ Chi cũng không có hứng thú đối với mấy việc này, tính cách của cô không thích hợp cho việc quản lý, cô còn là một người đến mấy tác phẩm tiêu biểu còn không nhớ nổi, hôm phỏng vấn đó, cô đi cùng Lâm Đồng và Tiết Niệm Nam, nhưng tới thư viện bên cạnh chờ các cô ấy.

Ở đại học thứ không bao giờ thiếu chính là học bá, chuyện thư viện và phòng tự học luôn luôn sáng đèn đến sau nửa đêm là chuyện thường xảy ra, muốn có chỗ ngồi cũng phải dựa vào chiến đấu và vận may của mình, hôm nay vận may của Sơ Chi rất tốt, lúc cô vào vừa vặn có một nam sinh bên cửa sổ đi ra.

Cô ôm sách đi tới, im lặng không gây ra tiếng động kéo cái ghế ngồi xuống, vừa ngẩng đầu lên cô liền sững sờ một chút.

Ngồi đối diện cô là một tiểu bạch kiểm, môi hồng răng trắng, hoàn toàn không giống như là một sinh viên đại học, xem ra là cũng lắm cũng chỉ mười sáu, mười bảy tuổi, thiếu niên đó nhìn cô mỉm cười, một bên răng khểnh lộ ra.

Sơ Chi nghĩ có thể người đó là em trai của người nào đó đi theo anh trai mình đến trường học, cô chớp mắt mấy cái, nhìn cậu ta nở nụ cười.

Tên con trai đó không nói gì, lại cắm đầu vào viết gì đó.

Sơ Chi cũng cúi đầu, mở sách ra nhìn một lúc, đột nhiên trước mặt xuất hiện một tờ giấy.

Thiếu niên răng khểnh đẩy tờ giấy đến trước mặt cô, chữ viết non nớt xinh đẹp: “Chị là tân sinh viên sao?”

Sơ Chi nhận lấy, cũng viết: “Đúng nha.”

Chị học chuyên ngành gì vậy?

Quảng cáo diendanlequydon.

Thiếu niên nhìn thấy, ngẩng đầu lên nhìn cô cười, cái răng nanh nhỏ lộ ra bên ngoài, cười đến đẹp đẽ giao hoạt.

Cậu ta cúi đầu, tiếp tục viết rất nhanh, tờ giấy lại được đẩy đến trước mặt cô: “Chị tới tham gia vào hội xã đoàn sao? Có hứng thú tham gia vào hội kịch nói với tôi không?”

Sơ Chi ngạc nhiên, gần đây các đoàn hội đều đang chiêu tân, bọn họ hận không thể nhét đơn tuyển truyền vào trong chần của tân sinh viên, em trai này chắc cũng ở trong hội kịch nói.

Cậu ta còn phí tâm tư ngồi đây.

Sơ Chi nghiêng đầu suy nghĩ một lúc, ngược lại nếu không phải hội xã đoàn thì cũng là hội sinh viên, dù sao cũng phải tham gia vào một cái, cô thẳng thắn viết: “Được nha.”

Hình như thiếu niên đó rất vui vẻ, đôi mắt to đẹp đẽ nhìn cô cười, đôi lông mi so với con gái còn dài hơn, chớp chớp.

Cậu ta kẹp tờ giấy kia vào trong sách, sau đó thu dọn đồ đạc rồi đứng lên, cái ghế Sơ Chi còn chưa nóng thì cô đã phải đứng lên.

Hai người đi ra đến cửa thư viện thì thiếu niên đó mới mở miệng: “Vốn tôi lo lắng chị sẽ không để ý tới tôi, quả nhiên chị gái xinh đẹp tính khí cũng rất tốt.”

Giọng nói của cậu ta trong sáng dễ chịu, còn mang theo một luồng khí của tuổi trẻ, mặt trời màu vàng ở trên đỉnh đầu khiến cho người ta có một cảm giác ấm áp, như là mang theo ánh mặt trời ở trên người.

Xem ra thiếu niên đó thường xuyên đến đây chơi, khai giảng xong đã được nửa tháng Sơ Chi cũng chỉ nhớ mấy nơi cô hay tới mọi ngày, nhưng so với Sơ Chi cậu ta còn quen thuộc nơi đây hơn, bước đi nhẹ nhàng lại không nhanh không chậm để ý tốc độ của cô.

Sơ Chi rập khuôn bước đi theo cậu ta, hai người vừa đi vừa tán gẫu, một đường đi tới phòng hoạt động đoàn, thiếu niên đẩy cửa ra, đi vào diendanlequydon.

Bên ngoài ánh nắng mặt trời gay gắt, hoạt động ở bên trong phòng so với nó còn âm u một chút, Sơ Chi nhìn lướt qua đồ trang trí bên trong, còn chưa kịp nhìn rõ, bỗng nhiên có một vệt bóng đen lấy tốc độ cực nhanh dồn sức nhào tới.

Sơ Chi sợ đến nổi suýt chút nữa la lên, cô cho rằng có cái gì đó ẩn núp ở trong trường học đã bắt cóc cả đội xã đoàn này đi mất, đột nhiên cô nghe thấy một tiếng rít gào thê thảm: “Hội trưởng!!!!!!”

Sơ Chi nhìn chăm chú, một nam sinh cao lớn đang bám lên người thiếu niên rằng khềnh đứng đằng trước cô, cánh tay chặt chẽ ôm lấy cậu ta, cả người giống như con bạch tuộc dính lên không buông tay: “Hội trưởng, sao cậu đi sớm như vậy hả!!!!”

Sơ Chi: “...”

Sơ Chi: “???”

Thiếu niên rằng khềnh bị anh ta siết chặt đến nỗi sắc mặt trắng bệch, mắt sắp trợn trắng, cho đến khi cậu ta kéo không ra thì cuối cùng “Bạch tuộc” cũng nhìn thấy Sơ Chi đứng phía sau, anh ta lại gào lên một tiếng thê thảm, đột nhiên thả tay, hai chân rơi xuống đất, chạy bạch bạch đi thật xa.

Sơ Chi bị vẻ mặt sợ hãi của anh ta làm cho giật mình, cả người gần như núp sau thiếu niên rằng khềnh, chỉ lộ ra nửa cái đầu đang ngược lên nhìn cậu ta.

Đột nhiên “Bạch tuộc” nhấc cánh tay, ngón trỏ chỉ về phía cô, ngón tay cứ run run không ngừng như vậy, vẻ mặt suy sụp, gân xanh bên thái dương đều sắp nổ tung rồi.

Anh ta chỉ Sơ Chi rồi lại chỉ chỉ thiếu niên rằng khềnh trước mặt cô: “Hội trưởng, thậm chí cậu còn có bạn gái!!!!”

Sơ Chi: “Ồi...”

Không phải như thế.

Thiếu niên rằng khềnh lộ ra hàm răng trắng sáng, vẻ mặt cao hứng nói: “Đúng vậy! Đẹp không diendanlequydon!”

Sơ Chi: “... Cái kia...”

Các người đang nói tôi hả.

Dĩ nhiên “Bạch tuộc” nghe thấy cậu ta thừa nhận như vậy, trong nháy mắt sắc mặt trắng bệch, trái tim đau đớn nặng nề không muốn sống, vừa chảy nước mũi vừa khóc: “Tứ lang! Tôi đợi cậu lâu như vậy! Rõ ràng cậu nói sẽ sống một đời một kiếp với tôi! Vậy mà bây giờ! Cậu vậy mà bỏ tôi đi tìm bạn gái!! Rõ ràng tôi yêu cậu như thế! Lẽ nào có tôi với cậu còn chưa đủ sao?!!”

“Từ lang” nhếch miệng nở nụ cười: “Không đủ.”

Bạch tuộc: “...”

Sơ Chi: “...”

Hiện tại Sơ Chi cảm thấy cuối cùng mình cũng đang ở trong hội kịch nói rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đáng Yêu Bao Nhiêu Tiền Một Cân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Sau khi “Bạch tuộc” đau khổ chất vấn hội trưởng, cuối cùng anh ta cũng miễn cưỡng tỉnh táo lại.

Cái tên “Từ lang” vô tình cực kỳ, bất luận anh ta hỏi cái gì thì cậu ta cũng không chút do dự, vẻ mặt tươi cười như hoa mặt trời, hết sức đáng yêu trong sáng, có thể nói là không chút lưu tình.

“Bạch tuộc” giống như một người thiếu nữ đang hăm sâu vào tình yêu cuồng nhiệt nhưng lại bị phụ lòng, anh ta che mặt khóc tức tưởi, ngẫm lại thấy như thể còn không đủ, đang định tiếp tục gào tiếp.

Từ Lang cười híp mắt: “Được rồi.”

Trong nháy mắt vẻ mặt của “Bạch tuộc” như không có chuyện gì xảy ra, anh ta giống như biến thành người khác vậy, một người yên tĩnh, bình tĩnh nói: “Ồ.”

“...”

Sơ Chi giống như một khán giả đang xem cuộc vui, cô suýt chút nữa nhìn không được vỗ tay cho anh ta rồi.

Sơ Chi cảm thấy sự tương tượng của mình và sự tình bên trong không giống nhau lắm.

Cậu nhóc vừa rồi coi như cũng chỉ có mười lăm, mười sáu tuổi thôi, cô vốn nghĩ mình đến đây sẽ gặp được các đàn anh đàn chị, nhưng không hiểu sao thiếu niên này lại biến thành hội trưởng nha.

Đôi mắt Sơ Chi trừng lớn, đi ra từ phía sau cậu ta, quay đầu: “Cậu là hội trưởng hội kịch nói sao?”

Thiếu niên đó cười ha ha, lộ ra một bên răng khểnh: “Đúng vậy!”

Sơ Chi chớp mắt mấy cái, vẻ mặt kinh sợ: “Vậy cậu là sinh viên năm nhất sao?”

Sinh viên năm nhất không thể làm hội trưởng nha, thế nhưng Sơ Chi thực sự không cảm thấy thiếu niên này lớn hơn cô ở đâu, hoàn toàn không thấy được.

Tuy rằng cô lớn lên nhìn cũng như học sinh cấp ba mà thôi diendanlequydon.

Đôi mắt thiếu niên răng khểnh cong cong: “Tôi là sinh viên năm ba.”

Sơ Chi: “...”

Thấy Sơ Chi không lên tiếng, cái đầu của cậu ta tiến lại gần một chút, ánh mắt chờ mong nhìn cô: “Chị gái, chị đến hội kịch nói sao?”

Sơ Chi: “...”

Sơ Chi nắm đầu ngón tay rồi “Ồ” một tiếng, tâm tình hết sức phức tạp: “Đàn anh, anh đừng gọi tôi là chị...”

Thiếu niên đó còn chưa nói, tên “Bạch tuộc” tiến lại gần cười hắc hắc: “Em là sinh viên năm nhất sao?”

Sơ Chi gật đầu.

“Bạch tuộc” cũng gật đầu, nhấc ngón tay chỉ thiếu niên bên cạnh cô: “Vậy gọi là chị cũng không sai rồi, cái tên bên cạnh em là quái vật năm 3, cậu ta so với chúng ta không giống nhau lắm, 15 tuổi cậu ta đã lên đại học rồi.”

“...”

*

Từ nhỏ đến lớn thành tích học tập của Sơ Chi cũng rất tốt, tuy rằng thầy giáo gì gì đó đều nói cô chăm chú nghe giảng, thế nhưng thật ra chỉ có cô biết, chẳng qua là cô cũng chỉ chăm chú nghe bài thôi, cũng không có gì là khó khăn lắm.

Hồi học cao trung khuê mặt còn đặt cho cô biệt hiệu là máy đọc Tiểu Thiên Tài Sơ Chi, chỗ nào cô cũng biết.

Miền cường cô cũng được xem như là tiểu học bá, lúc này Sơ Chi cảm thấy mình giống như là Tôn Ngộ Không đứng trước mặt Như Lai Phật Tổ, vô cùng nhỏ bé.

15 tuổi đã học đại học, năm nay là sinh viên năm 3, đây không phải là mới mười bảy tuổi à.

Gọi là chị thì cũng không sai lắm.

Nhưng vị kia học trước cô hai năm.

Dọc đường đến đây cô vẫn gọi người ta là em, còn hỏi cậu ta học trung học có vui vẻ không, cô còn thành khẩn nói với người ta là cao trung là thời kỳ vui vẻ nhất, cậu nhất định phải học tập thật giỏi và quý trọng nó diendanlequydon.

Sau khi xem xét kỹ cô mới phát hiện ra, thời dài một cái.

Lúc này cô đã kí tên bán mình cho hội kịch nói rồi, cô cũng gặp được các thành viên khác, còn “Bạch tuộc” đang ngồi gần người ở cái bàn bên cạnh.

Hội kịch nói có khoảng hai mươi người, phòng hoạt động cũng rất lớn, trên giá xếp đầy các loại hòm và các bình đạo cụ, hai hàng bên trong treo đầy cái loại trang phục, nhìn giống như bãi chiến trường.

Vị Như Lai Phật Tổ rằng khênh họ Nguyên, tên một chữ là Từ, Sơ Chi lại nhớ tới lúc vừa nãy “Bạch tuộc” gọi Từ lang đến tê tâm phế liệt, không nhận được run lập cập.

Lúc này ở đây không có mấy người, Sơ Chi đành đi một vòng bắt chuyện, Nguyên Từ liền chạy bành bạch tới, vẻ mặt đầy hứng thú: “Chị, chị học quảng cáo sao?”

Bây giờ Sơ Chi nghe thấy cậu ta gọi một tiếng chị vẫn cảm thấy có chút luống cuống, cô lớn như vậy, nhưng chưa được trải nghiệm qua từ “chị” có tư vị gì.

Do dự mấy giây, cô nhú nhú mày, vẻ mặt hơi xoắn xuýt: “Đàn anh, anh vẫn gọi tên tôi đi.”

Nguyên Từ cười lộ ra cái răng khênh nhỏ, vẻ mặt rất vô tội, còn có chút nghi hoặc: “Nhưng cô đúng là chị nha.”

“Bạch tuộc” nhìn hai người một người gọi đàn anh một người gọi chị không nói gì, anh ta quay đầu đi, vẻ mặt u oán nói: “Hội trường, tôi còn lớn hơn cậu mấy tuổi đấy, sao không thấy cậu gọi tôi là anh hả?”

Nguyên Từ tiến đến gần vỗ mặt anh ta một cái: “Ai nha nương tử, nàng đang nói đại nghịch bất đạo cái gì vậy?”

Bạch tuộc: “...diendanlequydon”

Nguyên Từ là một hội trưởng có tính tình hòa mại lại còn dễ nói chuyện, cậu ta cũng không tỏ ra vẻ mình là hội trưởng một chút nào, lúc bình thường hội kịch nói cũng tương đối rảnh rỗi, tự mình chơi một mình, một tháng mới phải tập hợp mấy lần, khi nào có hoạt động chỉ cần đến tham gia là được, không có yêu cầu gì bắt buộc.

So với ở hội sinh viên một gần chết như Lâm Đồng và Tiết Niệm Nam, Sơ Chi cảm thấy rất hài lòng, cứ như vậy một tuần lễ trôi qua, mãi đến tận nghỉ lễ quốc khánh, cô mới gặp lại Lục Gia Hành lần thứ hai.

Sơ Chi cảm thá đàn anh này rất thần kỳ, có lúc anh sẽ thường xuất hiện trước mặt cô liên tục mấy ngày, không ngừng ngẫu nhiên gặp cô ở sân trường, quả thực quá khéo, sau đó đột nhiên lại im hơi lặng tiếng biến mất chừng mấy ngày, thậm chí ngay cả một sợi tóc của anh cô cũng không nhìn thấy.

Vì đang là ngày lễ quốc khánh nên căn bản buổi chiều ở trường cũng không có gì, trên sân trường đâu đâu cũng thấy mọi người kéo vali chuẩn bị về nhà, Cố Hàm đã sớm chạy tới sân bay, Lâm Đồng thì ở lại không về.

Ba Sơ và mẹ Sơ tới Ai Cập chơi rồi, hai ngày nữa họ mới trở về, Sơ Chi nghĩ về nhà có một mình còn không bằng ở trong ký túc xá làm bạn với Lâm Đồng còn hơn diendanlequydon.

Quốc Khánh được nghỉ bảy ngày, các cô cũng không thể mỗi ngày đều ngủ đến mọc nắng ở trong phòng được, mà đây là lần đầu tiên Lâm Đồng ra xa nhà đến như thế, vì vậy hai tiểu cô nương đã lên kế hoạch ra ngoài chơi.

Xoắn xuýt chọn nửa ngày, Lâm Đồng quyết định đi tới nơi non xanh nước biếc để gột rửa tâm hồn bị đám đàn anh chó sấn trong hội sinh viên kia làm

bản, cuối cùng bọn cô chọn đến núi Cangyan.

Tính cách của Lâm Đồng hấp tấp nói là làm, lúc này hai người bỏ ra cả một buổi chiều để bình tĩnh nghiên cứu tàu đến đó, và bản đồ hành trình, cuối cùng các cô quyết định ngày thứ hai xuất phát.

Đây là lần đầu tiên Sơ Chi đi du lịch cùng với bạn, cả người đều có chút hào hứng, sau khi nghiên cứu bản đồ rất lâu, cô liền lôi kéo Lâm Đồng đi siêu thị mua đồ ăn vặt.

Hai người từ từ đi ra đến cổng trường, Sơ Chi vừa lôi kéo Lâm Đồng vừa đếm đầu ngón tay tính toán: “Minh muốn ăn thạch.”

Lâm Đồng tỏ vẻ khinh thường: “Cậu lớn như vậy rồi còn muốn ăn thạch trái cây?”

Sơ Chi chớp chớp đôi mắt to tròn: “Lớn và ăn thạch trái cây có quan hệ gì sao?”

Cô đang nói thì bên cạnh có một người bạn nhỏ lao đảo đi tới.

Cậu bé cúi thấp đầu nên không nhìn thấy các cô, đi chậm hai bước rồi lại ngẩng đầu lên, đôi mắt đen láy mờ mịt liếc nhìn bốn phía, vừa vịn chạm với tấm mắt Sơ Chi.

Người bạn nhỏ chớp mắt mấy cái nhìn cô.

Cô cũng chớp chớp mắt nhìn cậu bé, trong lòng cảm thấy có chút mới mẻ.

Đã lâu rồi cô chưa gặp trẻ con, vì vậy cũng lâu rồi cô chưa được cảm nhận cảm giác cúi đầu nhìn người khác như thế nào.

Cậu bé nhìn cô một lúc, đột nhiên nghiêng đầu, bi bô nói: “Thạch trái cây ăn rất ngon.”

Sơ Chi được đồng tình, vẻ mặt kiêu ngạo liếc nhìn Lâm Đồng đang đứng bên cạnh như “Cậu xem đi.”, cũng không biết cô kiêu ngạo cái gì.

Lúc này trong sân trường đầy sinh viên, cậu bé lẻ loi đứng đó như đang đợi ai.

Sơ Chi đi tới trước mặt cậu bé, ngồi xổm xuống, nhìn không được lôi kéo bàn tay cậu bé: “Em đang chờ ai sao?”

Người bạn nhỏ gật gù.

Sơ Chi vẫn có chút không yên lòng, lại hỏi: “Em có nhớ số điện thoại của ba mẹ không? Có muốn gọi điện cho họ không?”

Người bạn nhỏ lắc đầu: “Không muốn, anh trai sẽ tới tìm em ngay thôi,” cậu bé dừng lại một chút diendanlequydon, mi mắt rủ xuống, giọng nói đầy oan ức và chờ mong “Anh trai không thích nói chuyện điện thoại với Ý Ý.”

Cậu nói này của cậu bé hơi nhỏ nên Sơ Chi không nghe rõ, cô chỉ nghe thấy không thích cái gì đó.

Cô nắm nắm bàn tay nhỏ đầy thịt: “Vậy em cẩn thận một chút nha.”

Người bạn nhỏ lại gật gù, không nói, đáng vẻ đến là ngoan ngoãn.

*

Vị trí địa lý của trường cô vô cùng tốt, nó nằm sau sau con phố bán đồ ăn vặt và chợ đêm, từ cổng trường đi một vòng là đến siêu thị.

Lúc này là giờ tan tầm, số lượng xe cộ đi lại rất lớn, vì vậy hai cô cũng không đón xe, một đường lao đảo đi bộ tới, đến nơi không sai biệt lắm cũng gần nửa giờ.

Lâm Đồng đẩy xe, Sơ Chi đi bên cạnh, cô vừa nhìn mấy giá hàng tìm thạch trái cây.

Bên trong xe của các cô bỏ đầy sữa chua, chocolate, khoai tây chiên và mấy thứ linh tinh, đi từ giá hàng bày chocolate vòng qua hai giá hàng nữa Sơ Chi vẫn không tìm thấy thạch trái cây đâu diendanlequydon.

Cô khịt mũi, đưa tay kéo chiếc xe đẩy phía trước, vừa đi về phía mấy giá hàng vừa gọi Lâm Đồng: “Minh vừa nghĩ ra một bài hát nói về thạch trái cây đó, cậu có muốn nghe không!”

Về mặt Lâm Đồng khá là lạnh lùng: “Minh không muốn nghe.”

Sơ Chi không quay đầu, cô nháy mắt mấy cái vui sướng nói: “Cậu muốn nghe à, vậy mình hát nha.”

Lâm Đồng “Ồi” một tiếng.

Sơ Chi coi như đây là tín hiệu bắt đầu, cô vừa định mở miệng hát thì đột nhiên ngón tay bị một người tóm lấy.

Xúc cảm mềm mại mà ấm áp.

Người bạn nhỏ cô gặp ở trường học không biết chui từ đâu ra đây, lúc này cậu bé đang đứng bên cạnh chân cô, ngược đầu nhìn cô, đôi mắt to như trái nho đen, cậu bé kiễng chân đi khắp khiêng, cánh tay nhỏ giơ lên, trong tay cầm cái gì đó hình tròn óng ánh, nhét thẳng vào lòng cô: “Thạch trái cây.”

Sơ Chi ngẩn người, theo bản năng nhận lấy.

Người bạn nhỏ hài lòng, dáng vẻ rất cao hứng, bĩu môi nói: “Anh trai em mua cho chị đó.”

Bạn đang đọc truyện *Đáng Yêu Bao Nhiêu Tiền Một Cân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Bên trong thạch trái cây là lớp thạch màu xanh nhạt trong suốt bao lấy quả nho, khi ngón tay chạm vào vỏ thạch, lớp thạch bên trong liền lay động.

Cậu bé dứt khoát nhét vào trong lòng cô, Sơ Chi còn chưa phản ứng, cậu bé đã chạy lạch bạch đi mất.

Sơ Chi cầm cái thạch trái cây trong tay, chớp mắt mấy cái, lại nhìn Lâm Đồng.

Lâm Đồng cũng kinh ngạc: “Có phải đó là đứa bé đứng ở cổng trường không?”

“Đúng vậy...”

Lâm Đồng không hiểu: “Cậu bé vừa nói cái gì? Anh trai cậu bé đó mua cho cậu sao?”

Sơ Chi nghiêng đầu: “Nhưng mình không quen biết anh trai cậu bé đó nha.”

Lâm Đồng gật đầu: “Mặc kệ cậu có quen hay không, nếu như anh trai đó đúng là đưa cho cậu, vậy anh ta là kẻ ngu đi, nào có ai đi mua cái như anh ta, đang ở trong siêu thị, cuối cùng lúc đi tính tiền người phải trả tiền còn không phải là cậu hả?”

“A, hóa ra là vậy,” Sơ Chi chậm chạp tỉnh ngộ, cô ném thạch trái cây vào trong xe đẩy, giọng nói vui vẻ: “Vậy là được rồi, nhưng một cái không đủ, với lại mình còn muốn ăn vị đào cơ.”

Cô vừa nói vừa kéo xe đẩy đi vòng lên một giá hàng, vừa mới đi tới giữa giá hàng, góc áo lại bị một người kéo lại từ đằng sau DiendanLEQUYDON.

Sơ Chi quay đầu lại lần thứ hai, cậu bé vừa nãy lại ngẩng cái đầu nhỏ lên nhìn cô, ôm một cái thạch vào trong ngực.

Là vị đào.

Sơ Chi: “...”

Mất thấy cậu bé định đưa cho mình xong chạy trốn, Sơ Chi gọi cậu bé lại.

Cậu bé hơi do dự, vẫn đứng lại.

Sơ Chi sợ cậu bé lại chạy mất, cô nhanh chóng cúi người, kéo tay cậu bé: “Em đi cùng anh trai sao?”

Người bạn nhỏ gật gù.

Sơ Chi ôn tồn nói: “Vậy em hãy ngoan ngoãn đi theo anh trai nhé, đừng tự chạy loạn một mình.”

Dáng vẻ người bạn nhỏ hơi luống cuống, cái đầu nhỏ rũ xuống, hai bàn tay nhỏ đầy thịt cầm cái thạch bất an xoa xoa vào với nhau, một lát sau cậu bé ngẩng đầu, vẻ mặt giống như mùi vị cá chết lười rách: “Anh trai muốn em đưa cho chị, nhưng phải đưa lên lút, không thể bị phát hiện,” cậu bé lại cúi đầu xuống, giọng nói rầu rĩ: “Chuyện gì Ý Ý cũng không làm được.”

Sơ Chi: “...”

Làm sao mới không thể bị phát hiện?

Sơ Chi mờ mịt, cô cảm thấy anh trai này sao lại làm khó dễ với em trai mình như vậy, cô thẳng thắn hỏi: “Vậy anh trai em ở chỗ nào?”

Người bạn nhỏ tên Ý Ý nhủ mày, cuối cùng cũng hạ quyết tâm, kéo tay cô đi quay lại.

Thân hình người bạn nhỏ này vẫn còn bé, nhưng sức lực lại không nhỏ tí nào, bàn tay nhỏ béo ị siết lấy hai đầu ngón tay cô, hai người vừa đi vừa tán gẫu, vòng qua hai giá hàng đồ ăn vặt, dừng lại trước một kệ tủ đựng chocolate và bánh bích quy bán rời.

Sơ Chi nhắc ngón tay chỉ, thấp giọng hỏi: “Cái này sao?”

Người bạn nhỏ gật đầu, đặc ý: “Cái này, đẹp trai nhất.”

Tâm tình Sơ Chi phức tạp, cô lại ngẩng đầu lên nhìn sang.

Chàng trai họ Lục không biết tên thân bí nào đó đang đứng chếch quay về phía bọn họ cách đó không xa, anh cúi thấp đầu, bên cạnh là một kệ hàng đựng kẹo bán rời đựng ở bên trong hộp kính trong suốt.

Anh cầm một cái túi trong tay, một tay khác cầm một cái kẹp, đang chọn chọn nhặt nhặt mấy cái kẹo gấp vào bên trong túi.

Các viên kẹo cao su để lẫn với nhau tạo nên hỗn hợp ngũ sắc nhìn rất đẹp, giống như từng viên ngọc lưu ly, mãi cho đến khi gần đầy túi, anh mới treo cái kẹp lên, đi đến cái cân bên cạnh.

Một thân quần áo đen đoàng hoàng đứng xếp hàng giữa các di, di đứng đằng trước ôm một cây hành tây quá dài trong ngực khiến nó trực tiếp chọc vào chóp mũi anh.

Sơ Chi đứng nhìn từ xa, không nhịn được bật cười.

Chàng trai không lên tiếng, chỉ hơi nhủ mày, sau lại hơi lùi lại nửa bước, kết quả lại va phải di ôm hai cây cải trắng đằng sau diendandlequydon.

Sơ Chi cầm tay người bạn nhỏ cười cười, cười xong lại giống như tiểu nhân dùng tay ra hiệu “Xuyt” với người bên cạnh.

Người bạn nhỏ hiểu ngay, một tay khác nhanh chóng dùng tay bưng kín miệng mình.

Hai người đặc biệt đi một vòng, lặng lẽ đi từ phía sau tới, Sơ Chi đứng phía sau anh, giờ tay, chọc chọc lưng anh.

Chàng trai kia không phản ứng.

Sơ Chi lại giờ tay chọc hai lần, không chờ anh phản ứng, cô đã đưa mặt tới: “Đàn anh Lục, đã lâu không gặp.”

Đột nhiên xuất hiện giọng nói này, lại gần trong gang tấc, đàn anh họ Lục thoáng cứng người, xoay đầu lại.

Người bạn nhỏ này nắm tay người bạn nhỏ khác, động tác hai người vô cùng thống nhất, hơi nghiêng đầu, hai cặp mắt to tròn như quả nho nhìn anh, thậm chí ánh mắt cũng đều giống nhau y hệt.

Lục Gia Hành nhìn một lớn một nhỏ.

Người bạn nhỏ lập tức cúi đầu, không dám nhìn anh.

Sơ Chi cười híp mắt: “Đây là em trai anh sao?”

Lục Gia Hành “Ừ” một tiếng, vừa vịn di ôm cây hành đứng phía trước đã cân xong, đến lượt anh.

Anh cầm túi kẹo tới, Sơ Chi đứng bên cạnh nhìn anh, vừa chờ một bên vừa nói chuyện với anh: “Vừa rồi tôi gặp cậu bé ở cổng trường, không nghĩ tới là đang chờ anh.”

Lục Gia Hành nhìn xuống, liếc mắt nhìn đứa bé đang cúi đầu, thấp giọng nói: “Chính nó tự lén chạy tới đây.”

Dường như đột nhiên người bạn nhỏ hơi sốt sắng, bàn tay đang cầm tay Sơ Chi nắm chặt lại: “Không phải, không phải Ý Ý lén lút chạy tới đây đâu.”

Lục Gia Hành nhàn nhạt vút sang một bên: “Lát nữa đưa em về nhà.”

Người bạn nhỏ tròn to hai mắt, đột nhiên quay đầu gât gao ôm lấy chân Sơ Chi, cái đầu chôn thật sâu xuống, giọng nói buồn buồn: “Không về nhà đâu.”

Cậu bé dừng một chút, cái đầu lại lén lút ngẩng lên một chút lộ ra nửa con mắt, cẩn thận từng tí một nhìn chàng trai bên cạnh: “Anh sẽ về cùng Ý Ý sao?”

Lục Gia Hành cầm lấy túi kẹo lên, không nhìn cậu bé: “Không trở về.”

Sơ Chi nhìn nửa ngày, cuối cùng cũng ý thức được có chỗ nào không đúng rồi.

Thái độ của đàn anh Lục đối với em trai anh có chút lạnh nhạt d~d~t~q~d.

Phải nói là ngày hôm nay xem ra cả người anh đều có chút lạnh nhạt.

Người bạn nhỏ lại mắt mát ôm chặt lấy chân cô, đầu lại chôn xuống một lần nữa, ừ ừ, cọ qua cọ lại.

Đàn anh Lục lạnh nhạt cầm túi kẹo hoa quả đi tới, ở trên cao nhìn xuống cậu bé đang liên tục cọ qua cọ lại, đột nhiên anh mở miệng: “Lục Gia Ý.”

Giọng nói anh rất nhạt, cơ hồ mang theo vẻ thiếu kiên nhẫn và cảnh cáo, Sơ Chi nghe thấy liền sững sờ.

Từ xưa đến nay cô chưa từng nghe thấy anh dùng giọng điệu như vậy nói chuyện.

Sơ Chi cảm giác được đứa bé chậm chạp đang núp trong lòng cô bất động, một lát sau, bàn tay nhỏ nhắn của cậu bé buông ra, chậm chạp thả Sơ Chi ra liền cọ cọ người bên cạnh.

Về mặt Lục Gia Hành không cảm xúc, Lục bảo bảo oan ức trông mong, thấy bầu không khí có chút không đúng lắm Sơ Chi đang đứng giữa hai người không biết nên làm gì.

Dưới tình huống như thế này có phải nói chuyện sẽ tốt hơn không?

Thế nhưng về mặt anh thật là dọa người nha.

Sơ Chi giờ tay nắm nắm lỗ tai, “Ồi chào” một tiếng: “Đàn anh, tên của anh là Hành trong Hành Thụ Phiết Nại sao?”

(Editor: Hành Thụ Phiết Nại là dù sao cũng ngang ngược. Sơ Chi nói vậy là do nhìn về mặt của Lục Gia Hành đáng sợ quá khiến cô không dám nói chuyện)

Lục Gia Hành: “...”

Trên đường đi đến đây người bạn nhỏ không chỉ giới thiệu bản thân mình một phen, còn kể hết cả tên thân thích mà cậu bé nhớ cho Sơ Chi, hai người quen nhau được một tháng, cuối cùng Sơ Chi cũng biết tên đàn anh Lục.

Lục Gia Hành còn chưa nói, Lục Gia Ý ở bên cạnh đã lắc lắc đầu, giọng nói non nớt nhưng lại nghiêm túc vô cùng, cậu bé chăm chú nhìn cô: “Tên của anh trai em là Hành, Hành trong quân tử như hành,” cậu bé dừng lại một chút, lại chỉ chỉ mình, “còn tên Ý của Ý Ý có nghĩa lời nói hay, cử chỉ đẹp.”

Sự tủi thân của cậu bé này nhanh tới cũng nhanh đi, nói xong cậu bé lại trở nên vui vẻ, giống như việc đặt tên của mình và tên của anh trai cùng một chỗ khiến cho đứa bé đó rất vui vẻ.

Cậu bé trịnh trọng giới thiệu như vậy, đương nhiên Sơ Chi cũng vô cùng nghiêm túc gật đầu, cô chỉ chỉ mình, cay mảy suy nghĩ một hồi lâu, thực sự không nghĩ được, nhạt nhẽo nói: “Chỉ trong Sơn Chi[1]”

[1]Sơn Chi: là cây hoa dành dành.

Đôi mắt Lục Gia Ý sáng lấp lánh, cực kỳ vui vẻ nói: “Oa.”

Lục Gia Hành: “...”

Anh rủ mắt xuống nhìn cô, khóe môi nhếch lên không tiếng động.

Bầu không khí ngưng trệ không ít, ba người quay trở về, Lâm Đồng đã tìm được kệ đựng thạch, vừa nhìn thấy cô thì cô ấy huyết sao, vỗ vỗ xe đẩy: “Ông chủ, thạch trái cây, còn có...”

Cô nàng nói được một nửa thì nhìn thấy Lục Gia Hành theo phía sau, nhíu mày, nhìn anh với ý tứ sâu xa: “Xin chào, tại hạ ngưỡng mộ đại danh đã lâu,” Lâm Đồng cười híp mắt đi tới, “Bình nước.”

Lục Gia Hành: “...”

Lâm Đồng tiếp tục nói sâu xa: “Bình nước, anh cũng không thể theo đuổi con gái như thế chứ, anh để em trai anh lấy thạch trái cây mang tới, còn bắt bọn tôi phải trả tiền?”

Lục Gia Hành: “...”

Lục Gia Hành không mua gì, Lục Gia Ý vô cùng ngoan ngoãn đi bên cạnh anh trai, không giống như mấy người bạn nhỏ cùng tuổi cái gì cũng muốn mua, sau đó đi ra tính tiền, Sơ Chi đưa cho cậu bé một cái thạch vụn đào.

Cậu bé không dám nhận, theo bản năng ngửa đầu nhìn về phía anh trai mình diendanLQD.

Sơ Chi thấy thế, vô cùng dứt khoát chen vào giữa muốn tách hai người ra, không cho cậu bé nhìn.

Đáng tiếc chiều cao của cô không đủ, người bạn nhỏ vẫn nhìn rõ gương mặt của anh trai mình lộ ra trên đỉnh đầu chị gái này.

Cậu bé rút tay, vẫn không dám nhận như cũ.

Sơ Chi vừa quay đầu lại, phát hiện ra vấn đề ở chỗ nào, cô liền xoay người đối mặt với chàng trai trước mặt, ra sức nhảy một cái, trong phút chốc che mắt anh.

Thời gian như ngưng đọng lại trong nháy mắt, cô và anh cao bằng nhau, dường như mắt đối với mắt, miệng đối miệng.

Lục Gia Hành sững sờ.

0,5 giây sau, Sơ Chi tiếp đất, cay mảy, ngẩng đầu lên bất mãn nhìn anh: “Anh đừng nhìn.”

Anh rũ mắt xuống một lát, không lên tiếng, chậm chậm xoay người lại.

Sơ Chi hài lòng, xoay người lại kín đáo đưa thạch trái cây cho Lục Gia Ý.

Người bạn nhỏ vẫn hơi do dự, lặng lẽ nhìn người phía sau cô, nhỏ giọng nói: “Chi, chị như vậy là bịt tai đóa linh.”

Sơ Chi nghe không hiểu: “Hả?”

Cậu bé đang hoảng hốt trọng lặp lại một lần nữa: “Bịt tai đóa linh.”

Một lúc sau Sơ Chi mới phản ứng: “Bịt tai trộm chuông.”

Cậu bé nghiêm túc gật đầu: “Bịt tai đóa linh.”

Sơ Chi cười híp mắt, kề tai cậu bé nhỏ giọng nói: “Không sao đâu, chị đã làm phép thuật, hiện tại cái thạch này đã tàng hình, trừ em ra không ai nhìn thấy được.”

Lâm Đồng: “...”

Bốn người đi siêu thị đồng loạt trở về, Sơ Chi bị một tay Lục Gia Ý lôi kéo, một tay khác cậu bé cầm cái thạch trái cây, cái thạch hơi lớn, tay cậu bé lại nhỏ, vì vậy cậu bé đều cẩn thận nâng như nâng bảo bối.

Bên ngoài sắc trời đã tối, đèn đường đã sáng lên, Sơ Chi dẫn Lục Gia Ý đi phía trước, từng bước từng bước đạp lên ánh đèn chơi đùa, hai người đều cười khanh khách.

Cứ như vậy đi đến cổng trường, còn chưa kịp tiến vào, đột nhiên có một người phụ nữ rít lên.

Sơ Chi vừa nhảy đến gần dưới cái đèn đường, cả người cũng bị sợ hết hồn, theo bản năng cô kéo cậu bé trong tay lui về sau hai bước, chưa kịp phản ứng, người phụ nữ đó đã chạy vọt tới chỗ cô.

Tiếng giày cao gót đạp dưới nền nhựa đường phát ra tiếng vang rõ rệt, người phụ nữ kia vừa gọi gì đó, vừa xông tới ôm lấy Lục Gia Ý đang nắm tay cô.

Đứa bé cũng bị bà ta dọa sợ hết hồn, cái thạch trong tay vốn không cầm chắc nên đã bị rơi xuống đất, lăn tới chân người phụ nữ đó, đến nửa ngày cậu bé mới nói: “Mẹ...”

Người phụ nữ đó ni non gọi tên cậu bé, ôm chặt cậu bé vào trong ngực, một lát sau cánh tay buông lỏng ra, bỗng nhiên đẩy cậu bé ra, đột nhiên cả người đứng lên.

Bà ta nghiêng người, đi tới trước mặt Lục Gia Hành, cả người có chút không đứng vững, gờ tay tát một cái.

“Ba” một tiếng lạnh lạnh, người phụ nữ này thật tàn bạo mà, bà ta gần như điên cuồng rít gào: “Lục Gia Hành! Làm sao mày có thể hư hỏng như vậy! Nó yêu quý mày như vậy! Tại sao mày lại ác độc như vậy hả!!

Bạn đang đọc truyện *Đáng Yêu Bao Nhiêu Tiền Một Cân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14

Lâm Đồng còn đang vừa lên Wechat vừa ngậm kẹo chocolate, nghe thấy vậy cô ngẩn cả người.

Sơ Chi cũng sững sờ.

Vì cô đứng gần nên có thể nghe thấy được tiếng đứa bé gọi mẹ, vốn vừa mới yên lòng, kết quả nhìn thấy hành động của người phụ nữ kia cậu bé liền khóc lóc om sòm, giống như điên rồi vậy.

Sơ Chi rất không đồng ý với cách gia đình giáo dục trẻ em như vậy, chính là muốn đánh khi nào thì đánh, từ bé đến lớn ba Sơ và mẹ Sơ chưa đánh cô lần nào, tức giận lắm cũng chỉ mắng một trận, mắng sau lại đau lòng, người này đúng là gia trưởng không nói hai lời liền đánh người khác, Sơ Chi cảm thấy quả thực không thể nói lý.

Huống chi Lục Gia Hành không hề làm gì cả, thậm chí từ đầu đến cuối anh chẳng nói một câu.

Nhưng dù sao cũng là việc nhà người ta, người ngoài như cô có thể nói được cái gì, Sơ Chi tiến lên trước một bước, sau đó cứng rắn dừng lại, cô đứng tại chỗ kinh hồn bạt vía[1] mà nhìn chàng trai đang chậm rãi xoay đầu lại.

[1] Kinh hồn bạt vía: Sợ hãi.

Về mặt của anh quả thực rất đáng sợ, nó tối tăm lại thô bạo, ánh mắt u ám, bờ môi nhếch lên đầy cứng ngắc.

Nhưng một giây sau, không hề có điềm báo trước, đột nhiên anh nở nụ cười.

Ngày hôm nay Sơ Chi cảm thấy anh là lạ chỗ nào, lúc này cái điều không đúng kia cuối cùng cũng biến mất.

Hình ảnh lạnh lùng căng thẳng biến mất, thay vào đó là một tâm tình khác.

Lục Gia Hành liếm môi một cái, tiếng cười khê từng tiếng từng tiếng lạnh lẽo lại trào phúng đâm vào lòng người khiến cho người ta phát run.

“Bình thường không phải giả bộ vô cùng tốt sao,” anh hờ hững nói, “Lục Hoàng Thanh không có ở đây bà liền không giả bộ được rồi hả?”

“Ông ta ở đây tao cũng sẽ như vậy.” Người đàn bà nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Dung mạo của bà ta rất đẹp, hơn nữa lại rất trẻ tuổi, chỉ là trạng thái không đúng lắm, đầu tóc có chút lộn xộn, thậm chí về mặt còn có chút cuồng loạn, đôi mắt đỏ lên.

Bờ môi bà ta trắng bệch run rẩy, ánh mắt gần như thù hận mà nhìn Lục Gia Hành, bà ta hít một hơi thật sâu tựa như mạnh mẽ tìm lại lý trí của mình, một lát sau mới mở miệng: “Mày hận tao thì nhắm vào tao, nếu không thể chịu đựng tao vẫn sẽ cố, mày có chuyện gì hãy nhắm vào tao, Gia Ý có lỗi gì? Nó mới bốn tuổi, nó yêu thích mày như vậy, mỗi ngày đều ngóng trông có thể nhìn thấy mày, vừa nghe nói mày sẽ về nó liền vui vẻ như vậy,” giọng nói của bà ta không khống chế được dần dần cao lên, “Tao biết mày hận tao không thể chết đi, nó liên quan cũng bị chán ghét, mày không thể xem nó như không tồn tại được sao! Tại sao còn cố ý mang nó đi? Tại sao cho nó ăn cái này! Lần trước mày cho nó ăn quả đào kết quả biến thành cái dạng gì? Lúc đó mày có thể nói là do không biết, còn lần này? Mày còn không biết sao? Mày biết rõ là nó sẽ dị ứng! Có phải hai mẹ con tao chết mày liền vui mừng đúng không diendanlequydon!”

Lục Gia Hành nhếch môi cười, anh cả lơ phát phơ liếc mắt nhìn bà ta, “Không phải bà rất hiểu sao?”

Bên cạnh anh, Lục Gia Ý bắt đầu khóc, cậu bé lôi kéo váy người phụ nữ, giọng nói bị ép tới trầm thấp, nhỏ giọng khóc thút thít: “...Mẹ, mẹ, không phải anh đâu, Ý Ý cũng không ăn mà, Ý Ý chỉ cầm thôi, mẹ đừng tức giận.”

Nghe thấy mấy câu nói kia, đương nhiên Sơ Chi cũng hiểu được chuyện gia đình Lục Gia Hành ra sao, tại sao người đàn bà này vừa đến đã phát điên như thế rồi.

Bà ta cho rằng Lục Gia Hành biết rõ em trai bị dị ứng quả đào còn cố ý cho đứa bé ăn, còn nghi ngờ thằng bé bị anh lén lút mang ra ngoài, quả thật rất xấu rồi.

Nhưng cái thạch vị đào đó, rõ ràng chính cô đưa cho nha.

Bị một cái chảo giáng từ trên trời xuống như vậy, anh còn hoàn toàn không có ý định giải thích, cứ chuẩn bị thay cô đồ như thế.

Cũng không quan tâm đó là việc nhà người ta, Sơ Chi vội vã đi về phía trước hai bước vừa muốn mở miệng, nhưng Lục Gia Hành đã nhanh chóng kéo cô lại.

Chàng trai rũ mắt nhìn cô DdLqĐ, về mặt rất nhạt không nhìn ra tâm tình gì.

Một lực rất lớn cầm lấy cổ tay cô, nắm rất chặt, anh gần như thô bạo kéo cô về phía sau mình.

Sơ Chi thoáng kinh ngạc, cô phản ứng lại rất nhanh, vội vàng nói: “Không phải...”

Lần thứ hai lực tay Lục Gia Hành tăng thêm, cô bị đau khẽ kêu, lời đã đến miệng lại bị cắt đứt.

Anh không muốn cô nói.

Tuy rằng không biết tại sao, tạm thời Sơ Chi vẫn ngậm miệng lại, anh vẫn chặn ở trước mặt gắt gao lôi kéo cô, lực tay mát không chế khiến cho cổ tay cô đau đớn.

Cô không vùng ra, chỉ cau mày mím mím môi, một tay khác nâng lên, dường như an ủi khẽ vuốt lưng anh.

Cả người Lục Gia Hành cứng đờ, một lát sau cái tay lôi kéo cổ tay cô mới chậm chậm buông lỏng ra.

Sơ Chi lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, động tác của cô vẫn không ngừng lại.

Cái áo màu đen kia rất tốt, chỉ vuốt thôi cũng tràn ngập xúc cảm “Sờ tôi cũng rất đắt đó”, nhiệt độ ấm áp của người trước mặt xuyên thấu qua lớp vải chạm lên lòng bàn tay cô.

Lục Gia Ý vừa khóc vừa cố gắng lôi kéo người phụ nữ đang liều mạng này: “Ý Ý không tiếp tục đi tìm anh nữa, mẹ, mẹ.”

Lòng người phụ nữ đau đớn ôm lấy cậu bé, vừa dỗ dành vừa ngẩng đầu lên hung dữ trừng Lục Gia Hành một cái, ôm đứa bé đi mất.

Chiếc xe nhanh chóng rời đi, một giây trước cổng trường học còn náo nhiệt trong phút chốc đã yên tĩnh.

Lâm Đồng nhìn Sơ Chi chớp chớp mắt, cô chỉ chỉ mình, sau đó hai ngón tay duỗi ra làm động tác đi.

Sơ Chi gật đầu, tay Lâm Đồng lại giơ đến bên miệng làm động tác kéo khóa, khẽ khàng đi qua.

Cô nàng nhanh chóng băng qua đường, bây giờ cổng trường chỉ còn lại Sơ Chi và Lục Gia Hành.

Sơ Chi lặng lẽ lắc bàn tay bị cầm, cô thò đầu ra từ phía sau anh, ngẩng đầu lên nhìn anh.

Chàng trai cúi thấp đầu, dường như anh đang ngăn người, đôi lông mi dài rủ xuống, nụ cười vừa rồi đã sớm biến mất, khóe miệng anh hạ xuống.

Sơ Chi không thể nói rõ bây giờ về mặt của anh ra sao.

Nếu không phải nói là giống như người bị hút khô sức lực, lại giống như người đang chết chìm không thềm giãy dụa rơi vào khoảng không mênh mông vô lực.

Tuy rằng cũng chỉ trong nháy mắt mà thôi.

Sơ Chi không biết bây giờ mình nên nói chuyện hay giữ yên lặng thì tốt hơn, nếu nói, đối với tình huống này cô chưa từng gặp qua, huống hồ cô cũng không biết nói cái gì, cô chỉ vỗ vỗ lưng anh không dám dừng lại.

Hai người cứ đứng như vậy, cô gái giống như đang vỗ về động vật nhỏ, còn vỗ hai lần, đột nhiên Lục Gia Hành quay đầu nhìn xuống cô.

Lông mi anh khẽ chạm vào với nhau, đôi mắt đào hoa khẽ nhếch lên như không có chuyện gì xảy ra nhìn cô: “Đưa em về ký túc xá nhé?”

Dáng vẻ của anh như thể không quan tâm chút nào, đột nhiên Sơ Chi liền bắt đầu cảm thấy oan ức thay anh.

Hoàn toàn không thể hiểu được.

Chàng trai nói lòng bàn tay cầm lấy cổ tay cô, Sơ Chi lặng lẽ xoa xoa tay, giương mắt nhìn anh cẩn thận từng li từng tí một.

Trên đường đi hai người trầm mặc, vì nghi lễ nên trường học an tĩnh im hơi lặng tiếng, đi được nửa đường, rốt cục Sơ Chi vẫn không nhận được.

Cô vừa rủ mắt nhìn xuống dưới đất đi về phía trước, vừa chậm rì rì mở miệng: “Đàn anh, xin lỗi, tôi không biết cậu bé dị ứng với quả đào...”

Lục Gia Hành lười nhác “Hà?” một tiếng rồi nói tiếp: “Không sao, tên nhóc kia tính lắm, em cho nó nó cũng sẽ không ăn, nó rất yêu thích em nên muốn cầm vui đùa một chút mà thôi. Em cũng không có gì phải xin lỗi, và chuyện này cũng không liên quan đến em, vì vậy không cần nói xin lỗi.”

Hiện tại, giọng nói của anh nghe không giống như có vẻ gì là chán ghét người bạn nhỏ đó.

Sơ Chi dùng mũi chân đá hòn đá nhỏ trên đường, cô vẫn thay anh oan ức như trước: “Tại sao anh không cho tôi giải thích, nói rõ ràng thì tốt rồi,” cô nhú nhú mày, “Dù như thế nào cũng không thể đánh người như vậy, bà ấy phải xin lỗi.”

Về mặt của cô gái này nhìn có vẻ chuộng chính nghĩa, còn có chút hơi tức giận, đặc biệt thật lòng vì anh mà cảm thấy bất công.

Bước chân Lục Gia Hành dừng lại, anh hơi chếch đầu nhìn cô: “Em rất có khí thế.”

Sơ Chi nghe vậy, phồng má, đột nhiên giọng nói cao lên: “Nếu như không phải anh ngăn tôi! Tôi liền...”

Lông mày Lục Gia Hành nhếch lên một cái.

“Tôi muốn hỏi bà ta một chút là tại sao không hỏi rõ ràng đột nhiên đã như vậy, quá không nói đạo lý rồi...” Cô bữu môi đầy vô vị, giọng nói hàm hồ, “Anh cũng thật là, bị hiểu lầm cũng không thêm để ý sao?”

Lục Gia Hành dùng nụ cười để phân tán: “Hừm, không để ý chút nào.”

“...LeQuyDondiendan”

Làm sao có thể, anh là thượng đế trong tiểu thuyết à.

Hai người sắp đi tới công ký túc xá, giai đoạn nửa non còn lại Sơ Chi đều nói sang chuyện khác, tán gẫu chuyện trên trời dưới đất lung ta lung tung, dường như cô cố tình để anh quên chuyện lúc trước. Mãi đến tận khi nhìn thấy tòa nhà ký túc xá số ba Sơ Chi mới yên tĩnh một lúc.

Đi tới cửa tòa nhà, đột nhiên cô lại suy nghĩ, nghĩ một lúc lựa chọn từ ngữ mới chầm chậm hỏi: “Đàn anh, ngày 1 tháng 10 anh đều ở lại trường học sao?”

Lục Gia Hành giương mắt, anh còn chưa kịp trả lời liền nghe thấy cô nói tiếp: “Hôm đó tôi muốn đi leo núi Cangyan, anh có muốn đi cùng hay không?”

“...”

Lục Gia Hành dùng ánh mắt vô cùng xảo quyết mà nhìn cô: “Đi cùng với em?”

Sơ Chi không hề hay biết, cô chỉ để ý đến trọng tâm mà gật gật đầu, đôi mắt đen ánh nhìn chăm chú nhìn anh: “Tôi mời anh đi cùng với tôi.”

“...”

“Chân thành mời anh.”

“...”

Lục Gia Hành bắt lấy từ then chốt, đồng thời anh nhanh chóng gỡ một lần trong đầu.

Cô nam quả nữ, du lịch núi Cangyan, mời anh đi cùng.

Kỳ thực anh vô cùng muốn hỏi, cô có biết mời một người không phải bạn bè lại còn khác phái đi du lịch cùng có ý nghĩa gì không?

Suy nghĩ một chút vẫn là quên đi, đột nhiên anh cảm thấy cái tát này có vẻ không tệ.

So với mà nói, suy nghĩ của Sơ Chi đơn giản hơn nhiều, đêm trước nghĩ lễ anh và người trong nhà cãi nhau như vậy, cô cảm thấy tám phần mười Lục Gia Hành sẽ không về nhà.

Thạch vị đào là cô cho, cuối cùng kết quả người bị đánh lại là anh, người xui xẻo cũng là anh.

Thật quá thảm mà.

Thậm chí nào Sơ Chi đã bổ sung thêm hình ảnh một mình Lục Gia Hành cuộn mình trong phòng ngủ bảy ngày, toàn bộ bạn cùng phòng đã về nhà hết, anh cô độc im lặng nằm trên giường như cái xác chết mốc meo.

Hơn nữa có thể nói hiện tại bọn họ cũng có thể xem như là bạn bè.

Sơ Chi không đành lòng.

Cô đứng tên bậc thang thứ hai ở của ký túc xá khiến cho sự chênh lệch chiều cao với người trước mặt rút nhỏ không ít, đột nhiên cái điều không tên này làm cho cô vui vẻ không ít, thấy chàng trai chậm chạp không trả lời, tay cô dút vào túi áo, đứng tại chỗ hào hứng giục anh: “Anh có đi hay không nha?”

Lục Gia Hành ý tứ sâu xa nhìn chăm chú cô một lúc, một lát sau anh cười nhẹ.

Đôi mắt của anh rất đẹp, hơi dài hơn đôi mắt đào hoa, cuối đôi mắt sắc bén, nếu không cười thì có vẻ lạnh nhạt còn mang theo vẻ yên tĩnh, lúc cười sẽ thoáng cong lên giống như cánh hoa đào bay, vừa ngả ngón lại vừa đa tình.

Cho dù nhìn qua nhiều lần như vậy, nhưng Sơ Chi vẫn như cũ không nhận được cảm thấy lúc anh cười lên thật sự giống kẻ bạc tình.

Mà lúc này kẻ bạc tình cười đến rất vui vẻ, chỉ số bạc tình liền tăng vọt thẳng tắp, anh lười biếng híp mắt nói: “Đi.”

*

Có thêm một người đồng hành nữa khiến Sơ Chi rất vui vẻ, lúc này cô ước định cẩn thận thời gian, trở lại tìm Lâm Đồng để thông báo.

Lâm Đồng không có ý kiến gì, tuy rằng tổng cộng cô nàng và cái vị bình nước kia chưa nói được mấy câu, thế nhưng trong lòng cô đối với anh ta có ấn tượng vô cùng tốt, hơn nữa chuyện đi du lịch như vậy có thêm con trai sự an toàn cũng lập tức tăng lên không ít.

Còn dư lại vấn đề vé tàu, hiện tại mua vé không biết còn kịp hay không.

Sơ Chi hỏi Lục Gia Hành số thẻ căn cước, cô đang suy nghĩ có nên gọi đường dây nóng cầu cứu Sơ tiên sinh hay không, nhưng đối phương đã nhấn tin lại bảo nhờ bạn bè mua giúp, anh hỏi muốn ngồi chỗ nào.

Từ xưa đến nay Lục Gia Hành chưa từng đơn độc đi ra ngoài cùng con gái, bình thường đều là cả trai lẫn gái một đoàn, hơn nữa núi Cangyan nghe tên liền nghĩ đến địa phương non xanh nước biếc, hoa thơm chim hót, căn bản đám người điền gia cũng sẽ không muốn đi tới nơi này, kỳ thực đối với loại hoạt động này anh vẫn không nhiệt tình lắm, bất quá lần này rất chờ mong.

Trong quãng thời gian quen biết, cuối cùng Lục Gia Hành ý thức được tiểu cô nương Sơ Chi này xác thực không có những ý tứ khác, hẳn phải nói, căn bản đầu óc cô không nghĩ tới phương diện này, không có ý đồ này.

Thế nhưng loại đi du lịch này ám chỉ quá trần trụi, quá rõ ràng, khiến cho người ta không tự chủ được sẽ suy nghĩ nhiều thêm.

Lần này, Lục Gia Hành cảm thấy việc du lịch này rất hứng thú.

Sáng sớm ngày hôm sau, Lục Gia Hành ăn mặc đơn giản, đi đến cổng trường học nơi hẹn gặp mặt.

Anh cũng thật lòng muốn đi chơi, cũng có ý định không muốn đi, thế nhưng mới nghĩ đến thì loại tâm tình không tên kia liền rất tốt, sắp tới cổng trường anh nhìn thấy cô gái đang cầm cái vali nhỏ trong tay, đứng xa xa ở ven đường chờ anh, Lục Gia Hành huyết sáo, tay rút túi áo, đi tới.

Chưa kịp đến gần, đột nhiên đằng sau cô gái đang cầm vali kia nhảy ra một người, Lâm Đồng nhìn thấy anh, vô cùng nhiệt tình vẫy tay hoan hô, khàn cả giọng gọi anh: “Bình nước!!!”

Lục Gia Hành: “...”

Đây thật là hào hứng quá rồi.

~~~~~

Editor: Vì mình đi học chính thức rồi nên 1 tuần chỉ có thể đăng 1 chương thôi. Các bạn thông cảm nhé ^^

Bạn đang đọc truyện *Đáng Yêu Bao Nhiêu Tiền Một Căn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15

Đi đến núi Cangyan phải chuyển từ tàu hỏa sang đi ô tô, phải ngồi trên tàu hơn một tiếng đồng hồ, lúc bọn Sơ Chi đến mua vé đã muộn nên chỉ còn lại ghế ở toa hạng nhất, hình như người Lục Gia Hành nhờ giúp mua vé ngồi cách chỗ bọn cô mấy hàng.

Mấy người cùng nhau lên xe, Lục Gia Hành đi tìm chỗ ngồi theo số thứ tự, mắt anh vừa nhấc lên đã nhìn thấy một người ngồi bên cạnh chỗ mình.

Trình Dật đang ngồi vắt chéo chân ở chỗ đó, ngoẹo cổ nhìn anh đi tới.

“...”

Lục Gia Hành dừng lại.

Trình Dật nhếch miệng nhìn anh cười hề hề đầy đê tiện, tầm mắt lướt qua nhìn người đang đi sau anh.

Lúc này vừa vặn Sơ Chi cũng nhìn sang, cô chớp mắt mấy cái, lại chớp chớp mắt.

Sơ Chi: “A.”

Trình Dật: “A.”

Vốn Sơ Chi đang hào hứng, dọc đường đi cô và Lâm Đồng nói chuyện liên tục, nhìn thấy Trình Dật, một lúc sau cô mới nhận ra.

Đó chính là đàn anh trong đội tình nguyện mà buổi trưa ngày đầu tiên cô đến trường đã dẫn cô đi tìm phòng.

Đối với Sơ Chi người này có ấn tượng rất tốt, đặc biệt là ký ức màu áo cam tình nguyện với cù cà rốt giống nhau vẫn chưa phai, ấn tượng khắc sâu, cũng coi như đó là người đầu tiên cô quen biết sau khi lên đại học.

Trình Dật đối với cô cũng có ấn tượng rất tốt, với anh ta bất kỳ em gái xinh đẹp nào cũng đều có ấn tượng tốt, lúc này vừa nhìn thấy người, trên mặt anh ta liền tràn đầy nụ cười xán lạn.

“Đàn anh.” Sơ Chi ngạc nhiên nói.

Theo bản năng Lục Gia Hành quay đầu lại nhìn về phía cô, còn chưa kịp nói, Trình Dật ở bên kia cũng ngạc nhiên nói: “Đàn em!”

“...”

Lục Gia Hành nghiêng rặng, lại xoay đầu nhìn về phía Trình Dật đang ngồi.

Bên toa hạng nhất không có mấy người, Sơ Chi ngồi cách hai hàng tiếp tục nói: “Trùng hợp như thế, anh cũng đi chơi hả!”

Trình Dật làm bộ không nhìn thấy người nào đó đang nghiêng rặng bên cạnh, anh ta cười tươi như hoa mặt trời: “Đúng vậy! Thật là khéo!”

Dường như bên kia Lâm Đồng đang lôi kéo tay của cô làm cho cô nhỏ giọng một chút, Sơ Chi cười híp mắt: “Đàn anh cũng đến cùng nơi với chúng tôi à.”

“Ừ!”

“...”

Lục Gia Hành càng khó chịu, nói nhẹ nhàng: “Hai người đang hát đối son ca đấy à.”

Trình Dật đắc ý, anh ta rút cái cổ đang duỗi ra như ông già lại, tựa ở bên cửa sổ nhìn Lục Gia Hành ngồi bên cạnh, nở nụ cười từ ái như một người cha già.

Lục Gia Hành bị cậu ta nhìn đến buồn nôn, đôi lông mày đang nhíu hơi dần ra một chút: “Làm sao?”

Về lạnh nhạt của anh không ảnh hưởng đến cảm xúc mãnh liệt của Trình Dật chút nào, trái lại anh ta càng dựa vào càng gần, cả người đều sắp dán lên người anh rồi, anh ta vô cùng thần bí nói: “Tôi vốn thật lòng tò mò, người nào có sức mạnh gì có thể khiến cho cậu cự tuyệt đi đua ngựa cùng chúng tôi để chọn đi lên núi xem một đồng đá vụn.”

Anh ta dừng lại một chút, về mặt lại thần nhiên: “Kết quả bây giờ tôi mới phát hiện, hóa ra cậu tới không phải để xem mấy tảng đá kia.”

Lục Gia Hành nở nụ cười: “Không phải, tôi chính là vì xem mấy tảng đá mà tới.”

Trình Dật không chút lưu tình: “Cậu vì xem mấy tảng đá cái rắm.”

Lục Gia Hành ngồi cả lợ phát phơ, hơi hốt đầy trán anh ta ra: “Nói chuyện cẩn thận, đừng có treo mấy thứ cứt đái ở bên miệng.”

Trình Dật tiếp tục phi một tiếng: “Thật muốn cho đàn em nhìn thấy cái đức hạnh của cậu bây giờ.”

Lục Gia Hành không để ý tới cậu ta, tự mình nhắm mắt lại dưỡng thần.

Trình Dật yên tĩnh một lúc, lại rảnh rỗi nghĩ, ở đây có hai cô gái, không biết cậu ta muốn tóm người nào.

Người khác coi như xong, chỉ ít còn có thể tham khảo mấy kiểu người, thế nhưng vị thiếu gia học Lục kia lại không như vậy.

Trình Dật và anh cũng coi như là bạn thân, năm cấp hai nếu hai người không đánh nhau thì không quen biết, cuối cùng đánh xong hai người bọn họ lại làm hàng xóm trong bệnh viện một tuần lễ. Từ đó Trình Dật luôn “bốc mùi gay” bên cạnh Thái Từ, khi Thái Từ thi vào đại học A, anh ta cũng đi theo.

Thậm chí khi mặc quần Trình Dật cũng biết anh sẽ xỏ chân nào vào ống quần trước tiên, thâm mỹ của anh ta đối với mấy em gái cũng hết sức rõ ràng.

...Cứ xinh đẹp là được.

“Sở thích” này, người này căn bản không có hứng thú.

Tối hôm qua lúc Lục Gia Hành nhờ anh ta giúp mua vé, Trình Dật đã tốn sức suy nghĩ thật lâu cũng không nghĩ ra lý do tại sao cậu ta có thể tích cực muốn đi xem mấy tảng đá vụn như vậy, ngay lập tức một đám hồ bằng cầu hữu[1] lập một nhóm chat, lấy tên nhóm là Lục thiếu gia, người từ trước tới giờ chưa yêu đương bao giờ đã yêu rồi, bọn họ thảo luận rất hăng say đến tận hai giờ sáng, cuối cùng cũng xác định việc này có vấn đề.

[1]hồ bằng cầu hữu: đám bạn bè xấu xa.

Sáng sớm hôm sau, Trình Dật đại diện cho tổ chức được điều động hỏa tốc ra tiền tuyến, phát hiện ra Lục Gia Hành tới đó không phải vì tảng đá vụn, cậu ta chỉ vì muốn theo đuổi đàn em

Trình Dật cảm thấy Lục Gia Hành sẽ chủ động theo đuổi em gái kia hẳn con mẹ nó thực sự không thể tưởng tượng nổi, đây là một việc kinh ngạc nhất thiên hạ nha, anh ta che miệng nhìn Lục thiếu đang nhắm mắt dưỡng thần, đáng ngồi đầy chuẩn mực bên cạnh, cân nhắc chốc lát anh ta mới thấp giọng mở miệng nói: “Anh Hành, anh cảm thấy ngực nhỏ tốt hơn hay ngực to tốt hơn?”

“...”

Lục Gia Hành mở mắt ra.

Khoảng cách các ghế ngồi ở toa hạng nhất cách nhau rất lớn, anh duỗi đôi chân dài, lười biếng gác lên nhau, nhìn anh ta vài giây, một lần nữa nhắm mắt lại, môi mỏng khẽ động: “Cách xa tôi một chút.”

“Thế nào, cậu nói cho tôi biết thế nào?”

“Chúng ta không phải là anh em sao? Chuyện của tôi cậu đều biết, còn chuyện của cậu cũng không thêm thả một cái, thật là quá đáng nha, Lục Gia Hành.”

“Tôi quan tâm cậu cũng không được sao? Đây là chuyện đại sự cả đời của anh em ta đấy, quan trọng cỡ nào.”

“Này, cậu để ý đến tôi đi mà.”

“Để ý, để ý đến tôi này.”

“Hành, Hành!!!!!!”

Mãi đến khi tàu dừng lại, Trình Dật vẫn còn đang ghé vào lỗ tai anh lắm bả linh tinh rất phiền phức, Lục Gia Hành hoàn toàn không để ý đến anh ta, chờ khi tàu dừng hẳn anh mới đứng lên sửa sang lại quần áo, đáng vẻ lại cao lớn, rũ đi sạch sành sanh đi về lười nhác buồn ngủ giống như không xương ngồi ở bên trong cái ghế lúc vừa rồi.

Trên xe hành khách đang đứng xếp hàng xuống xe, Sơ Chi và Lâm Đồng không nhanh không chậm đi ở phía sau cùng, hai người Lục Gia Hành và Trình Dật xuống xe trước tiên, bọn họ đứng chờ ở cửa.

Trình Dật lèo nhèo mãi vẫn không có được đáp án, đáng vẻ vẫn chưa từ bỏ ý định, anh ta nhớ lại phản ứng của Lục Gia Hành lúc bắt đầu lên xe, không xác định suy đoán nói: “Lục Gia Hành, cậu thích ngực nhỏ? Loli?”

“...”

Lục Gia Hành không thể nhịn được nữa xoay người lại.

Anh vốn đang đứng cạnh đường sắt, lúc này bị Trình Dật âm ỉ đến phát phiền, người xoay một cái, mặt nhìn anh ta, còn lưng anh hướng về phía nhà ga.

Vừa vặn không nhìn thấy Sơ Chi đang đi xuống.

Sơ Chi đi theo sau Lâm Đồng, bàn tay gắt gao cầm lấy tay cô ấy, đôi chân ngắn bước từng bước xuống xe, xuống sân ga cô mới ngừng đầu lên.

Đàn anh Lục vừa vặn đứng ở trước mặt cô, nhưng đưa lưng về phía cô nên không nhìn thấy mặt, cả người cao to kiên cường, vai rộng eo thon chân dài, bóng lưng nhìn soái cực kỳ.

Giọng nói cũng dễ nghe, anh nở nụ cười trầm thấp, không nhanh không chậm nói “Tôi thích loli ** lớn.”

“...”

Sơ Chi: “...”

Bạn đang đọc truyện *Đáng Yêu Bao Nhiêu Tiền Một Cân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Núi Cangyan là một trong những danh lam thắng cảnh nổi tiếng cấp quốc gia, có mười sáu phong cảnh nổi tiếng, rất đẹp, đồng thời trên núi cũng không thiếu những ngôi chùa cổ, không ít những tác phẩm điện ảnh và phim truyền hình đều chọn đến đây để quay.

Sơ Chi biết tới nơi này cũng vì trong phim “Ngọa Hổ Tàng Long” Ngọc Kiều Long đã tung người nhảy một cái từ chùa Huyền Không xuống.

(Editor: Đoạn này mình không chắc, bạn nào xem phim này rồi chỉ mình với nhé ^^)

Xuống tàu hỏa phải đổi sang xe khác vào trung tâm, vé xe mỗi người là ba mươi đồng.

Vì đang trong tuần lễ nghỉ quốc khánh nên nhà ga có rất nhiều người giống như dưới sủi cỏ vậy, mọi người nối đuôi nhau đi qua đi lại rộn ràng chơi đùa, lên tới xe buýt bọn cô mới có thể xả hơi.

Một nhóm bốn người lên xe buýt vẫn duy trì một loại yên tĩnh quái dị.

Vốn Sơ Chi nói rất nhiều, dọc đường đi nói chuyện liên tục không ngớt với Lâm Đồng, kể cả vừa lên tàu hỏa cũng tràn đầy phấn khởi, nhưng lúc này khuôn mặt nhỏ nhắn thiếu sức sống, lỗ tai đỏ bừng bừng, đôi mắt to tròn nhìn cái này lại nhìn cái kia, không nói lời nào.

Trình Dật bức bách lắm bắm cả đường, lúc này cũng im lặng như gà, lặng lẽ ngồi trên xe buýt che cục hoa của mình.

Bốn người thì hai người ngồi cạnh nhau, vừa lên xe, Trình Dật liền nhất định không muốn ngồi cùng với Lục Gia Hành, làm một trận sỏi khốc quỷ gào ra về phải đổi vị trí.

Sơ Chi suy nghĩ một chút, cảm thấy đàn anh cả rốt này sợ hãi cũng không phải là không thể lý giải được, cô khá là hiểu ý tự động đổi chỗ với anh ta.

Thế là Sơ Chi liền ngồi cạnh cửa sổ ngắm phong cảnh, lại nhìn người ngồi bên cạnh mình.

Hiện tại sắc mặt của Lục Gia Hành không được tốt lắm.

Sắc mặt của anh quả thực quá kém.

Có vài lần, lúc cô len lén nhìn anh đều bị phát hiện, anh vừa quay đầu, bốn mắt nhìn nhau, Sơ Chi liền lấy tư thế sét đánh không vội bụng tai quay đầu nhanh như chớp, cô khẽ nhếch miệng, tầm mắt hướng lên trên làm bộ ngẩng đầu nhìn về phía nóc xe hoặc là nhìn trời.

Bỏ lỡ mất vẻ mặt muốn nói lại thôi của Lục Gia Hành.

Sau đó chờ một lúc, cô lại len lút nhìn sang, lại nghĩ đến cái gì đó, sau đó che đôi tai đang đỏ bừng của mình rồi bắt đầu lắc đầu điên cuồng.

Lục Gia Hành: “...”

Khoảng chừng ba tiếng sau xe buýt mới dừng lại, xuống xe đã là buổi chiều, trước tiên mọi người đi thuê phòng trong khách sạn để hành lý.

Trong phòng có hai gian, đồ đạc tạm thời để cùng một gian phòng.

Tuy rằng bọn cô muốn thuê một phòng tốt nhất, thế nhưng cũng không ai ôm nhiều hy vọng, kết quả vừa vào phòng liền bất ngờ, giường gỗ dành cho hai người được chạm trổ khiến cho người ta có cảm giác cổ kính.

Trình Dật vẫn che cục hoa mình như cũ, tầm mắt quét tới quét lui, một lát sau anh ta mới chậm rãi lên tiếng: “Căn phòng này, theo lời nói của thái tử điện hạ chúng ta, đó chính là...”

Lục Gia Hành: “Rất tốt.”

Trình Dật: “?”

Căn bản Sơ Chi còn đang tìm đồ ăn trong túi của mình, nghe thấy vậy, đột nhiên cô ngẩng đầu lên, nhìn cái giường đôi, đôi tai trắng nõn lại bắt đầu đỏ.

Cô cầm túi sữa bò trong tay nhìn Lục Gia Hành, lại nhìn Trình Dật rồi hơi do dự nói: “Hay là tìm phòng khác?”

“Không cần,” Lục Gia Hành nở nụ cười trầm thấp, nhìn Trình Dật, giọng nói cố ý giảm thấp xuống, “Như vậy là được rồi.”

Trình Dật: “...”

Cất đồ đạc xong, Sơ Chi lấy đồ ăn trong túi chia cho mọi người, sau đó lại đeo túi lên người, bản thân ngậm túi sữa bò chạy ra khỏi phòng.

Lâm Đồng đi tìm bọn họ, liền nhìn thấy cô nàng đang đứng ở quầy lễ tân trước đại sảnh khách sạn, nhìn thấy cô liền khoát tay một cái rồi đi tới.

Cách cô ấy đi trên đường khiến cho người ta có cảm giác kỳ diệu, đặc biệt là lúc đi nhanh, cả người nhảy một cái lại nhảy một cái, giống như con thỏ nhảy nhót nhót.

Con thỏ kia nhảy nhảy tới, hưng phấn nói: “Vừa nãy chị gái ở quầy lễ tân kia bảo chúng ta có thể đi cáp treo lên núi! Ở trên kia chụp ảnh rất đẹp! Thế nhưng lúc đi xuống, bởi vì không biết có bị cúp điện hay không, chị ấy nói khu phong cảnh bên này thường thường sẽ bị cúp điện.”

Sơ Chi vừa lôi kéo Lâm Đồng vừa gật gù đắc ý đi ra khỏi khách sạn, giống như “Mình vừa biết được bí mật lớn khủng khiếp đó”, cô ngậm túi sữa bò đi phía trước, Trình Dật và Lục Gia Hành theo sau.

Trên đường quá nhiều người, cuối cùng Trình Dật không che cái mông nữa, anh ta tiến đến bên cạnh Lục Gia Hành tiếp tục cười bí ối: “Thái tử gia, xem ra ngài khiến cho loli hiểu lầm rồi, chuyện này làm sao sửa được đây? Thần thực sự là tội ác tày trời.”

Lục Gia Hành cười gằn, liếc mắt nhìn anh ta: “Ta ban thưởng cho người đi làm bạn với tiền đây?”

Miệng Trình Dật nhếch lên: “Đừng nha, tôi giúp cậu.”

Dọc đường đi anh ta cứ nhìn Lục Gia Hành tỏ vẻ muốn nói gì đó lại không biết mở miệng thế nào, đáng về bức bối lại tỏ ra vui vẻ, thông qua phản ứng của anh, anh ta xác định không phải là ngực to, cũng không phải ngực tỷ, tám mươi phần trăm chính là đàn em loli này rồi.

Ngay lập tức anh ta lên nhóm chat “từ trước đến nay Lục thiếu gia chưa yêu bao giờ đã biết yêu rồi” gõ vô số dấu chấm than, rồi rống to: “Các anh em!!! Thái tử điện hạ thích ngực phẳng!!!!!!!!!!!!!!”

Lúc này bốn người đang trên đường đi tới cáp treo lên núi Cangyan, xe cáp vào văng óng được xuyên qua bằng dây thép, giống như từng cái từng cái hồ lô tạo thành chuỗi treo ở giữa không trung xanh thẳm.

Toàn bộ xe cáp bị đóng kín, bốn phía xung quanh là kính thủy tinh, không lớn lắm, bên trong có hai chỗ, một cái chỉ có thể ngồi hai người.

Sơ Chi và Lâm Đồng đang muốn đi tới, Trình Dật vừa nhìn thấy liền phản ứng vô cùng nhanh, lúc này anh ta vừa cầm điện thoại di động run lấy bầy vừa bưng kín cúc hoa, vẻ mặt vô cùng đau khổ, kiên quyết nói: “Tôi chết cũng không ngồi cùng một cái cáp treo với Lục Gia Hành đâu!”

“...”

Lục Gia Hành lườm một cái.

Thật ra từ lúc học quân sự Lâm Đồng đã thấy Sơ Chi và cái vị bình nước này khả quan, ngay lập tức cô vui cười hơn hờ hướng anh ta vẫy vẫy tay: “Được đó, anh ngồi cùng tôi đi.”

Sơ Chi vẫn tỏ ra là đã hiểu như cũ, cô cũng hoàn toàn không có ý kiến gì, nhìn Lâm Đồng và Trình Dật đi, liền ngồi vào cái phía sau bọn họ.

Lục Gia Hành đi theo lên, hai người ngồi mặt đối mặt, cánh cửa xe cáp lạch cạch đóng lại.

Xe cáp này vốn đã bé, một mình cô ngồi vào còn cảm thấy rất rộng rãi, kết quả Lục Gia Hành vừa lên, cửa đóng lại, trong nháy mắt không gian như trở nên hẹp hơn.

Sơ Chi cúi đầu, nhìn đầu gối của mình chạm vào cẳng chân của chàng trai kia, lần đầu cô cảm nhận được sự chênh lệch về chiều cao rõ ràng như thế.

Cô chấp nhận thực tế, duỗi tay một cái đo độ dài từ đầu gối của anh đến đầu gối của mình, so sánh xong cô nhắc lên trước mặt cho anh xem, nhẹ giọng nói: “Đàn anh, anh xem, chân anh dài hơn chân tôi rất nhiều này.”

Lục Gia Hành cũng nhìn xuống theo tầm mắt của cô, tầm mắt anh dừng lại trên đôi tất dài trên chân cô hai giây rồi dời đi, anh nhàn nhạt “Ừ” một tiếng.

Lục Gia Hành cảm thấy bây giờ anh phải cố gắng kiềm chế, không nên khiến cho chính mình thành một tên biến thái.

Cáp treo chậm chậm tiến lên, càng lên càng cao, chùa Huyền Không và từ đường thờ công chúa dần dần xuất hiện, toàn bộ đều được thu vào đáy mắt, những cây cổ thụ cao chót vót, những phiến đá trên núi dưới ánh mặt trời tỏa ra ánh sáng âm ập mềm mại.

Sự chú ý của Sơ Chi hoàn toàn bị hấp dẫn, cô chống trán lên cửa kính nhìn ra phía ngoài, nhìn một lúc mới nhớ tới chụp ảnh, vừa cầm điện thoại di động lên.

Bên này điện thoại của Sơ Chi còn chưa được bật, đột nhiên người vẫn đang ngồi im như pho tượng là Lục Gia Hành động đây.

Anh vươn tay ra bắt lấy cổ tay của cô.

Sơ Chi kinh ngạc ngẩng đầu lên, nhìn anh chớp mắt mấy cái: “Làm sao vậy?”

Lục Gia Hành không lên tiếng, chỉ cay mày nhìn ra phía ngoài.

Sơ Chi cũng nhìn ra theo.

Tuy rằng cáp treo vẫn di chuyển cực kỳ chậm, thế nhưng lúc này lại không nhúc nhích chút nào.

Đột nhiên dừng lại, cứ như vậy treo ngược bọn họ giữa không trung.

Bạn đang đọc truyện *Đáng Yêu Bao Nhiêu Tiền Một Cân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

Rất nhanh, cũng không chỉ có mỗi bọn họ là người phản ứng lại.

Hai đường cáp treo, một hàng đường lên núi, một đường xuống núi, bắt đầu truyền đến tiếng huyền ảo.

Có người rít gào, có mấy người đang khóc, còn có tiếng chửi rủa, liên tiếp.

Sơ Chi cảm thấy đường cáp treo này giống như một chuỗi hồ lô, sau đó, hiện tại cô thật sự đã bị chuỗi hồ lô này treo ở phía trên không trung không xuống được rồi.

Cô xác nhận lại mấy lần, xác thực cáp treo không cử động được nữa.

Đĩ nhiên cứ bị cúp điện như vậy.

Tuy rằng chị gái ở quầy lễ tân trước đại sảnh khách sạn đã nói với cô khu núi Cangyan này thường thường sẽ bị cúp điện, thế nhưng Sơ Chi cũng không nghĩ tới lúc bọn họ vẫn còn đang ở trên cáp treo liên dừng lại.

Cái này thật là xui xẻo nha.

Xe cáp treo bằng kính bị treo ngược giữa không trung, phía dưới tất cả đều là vách núi cheo leo và rừng cây đàn hương cổ thụ, vừa nhìn cảm thấy phong cảnh đẹp đến nỗi không tả xiết, nhưng lúc này dưới tác động của nhân tố nào đó khiến cho nó có vẻ đặc biệt đáng sợ.

Sơ Chi nhìn xuyên qua lớp kính mấy lần, lại vội vàng quay đầu lại, cô còn không ý thức được chân mình đã bắt đầu nhũn ra.

Cô cẩn thận lui về đứng chỗ giữa, hơi động cũng không dám động, bàn tay cầm lấy túi sách dần dần dùng sức khiến đốt ngón tay trở nên trắng bệch.

Vừa mới bắt đầu, cô không lên tiếng, bờ môi khẽ mím lại, đôi mắt đen kịt lộ ra một chút bất an, Lục Gia Hành ngồi đối diện không chớp mắt lấy một cái, chỉ nhìn trừng trừng, cũng không dám nhìn xung quanh một chút.

Lục Gia Hành cứ nhìn chăm chăm cô như vậy.

Bốn phía xung quanh đều là âm thanh náo loạn, du khách bị treo ở phía trên càng ngày càng trở nên bất an, đi phía sau bọn Sơ Chi là hai người phụ nữ, lúc này xuyên qua cửa kính có thể nhìn thấy các cô ấy đang ôm nhau gào khóc.

Bọn cô đã bị cúp điện hơn nửa canh giờ, ngoại trừ sông núi thì cái gì cũng không nhìn thấy, tin tức gì cũng không nghe được, ngoài việc chờ đợi vô ích thì chuyện gì cũng đều không làm được.

Bên trong xe cáp gần các cô nhất có hai người phụ nữ đang khóc vô cùng đau khổ, khóc cực kỳ bi thảm, tiếng thút thít cao khiến cho trái tim nhỏ bé của Sơ Chi run lên một cái, vốn đang không cảm thấy khoa trương như vậy, nhưng do bầu không khí và cảnh vật xung quanh khuếch đại làm cho người ta không tự chủ được càng ngày càng cảm thấy khủng bố.

Sơ Chi liều mạng khắc chế bản thân không suy nghĩ nhiều, muốn nói chuyện làm sự chú ý rời đi, cô nhìn về phía người đang ngồi đối diện mình.

Nhận ra được tầm mắt của cô, Lục Gia Hành hơi nghiêng đầu nhìn, khóe môi anh hơi cong, tựa như an ủi nhìn cô cười, vừa muốn nói chuyện...

Bỗng chốc Sơ Chi vươn tay ra, một phát bắt được Lục Gia Hành, bàn tay nhỏ bé của cô không nắm hết được cổ tay anh, đầu ngón tay lạnh như băng.

“Đàn... đàn anh Lục, anh... anh... anh đừng sợ, sắp được rồi!” Mồm miệng Sơ Chi run lập cập không nói rõ.

Lục Gia Hành: “...”

Bàn tay mềm mại của cô gái lạnh lẽo, như bánh pudding vừa lấy trong tủ lạnh ra, mềm nhũn chạm vào da thịt ấm áp của anh.

Lục tay không coi là nhỏ, nắm cổ tay anh rất chặt, lòng bàn tay còn có lớp mồ hôi mỏng.

Lục Gia Hành buông mắt xuống, tầm mắt rơi trên tay cô, màu sắc làn da gần như trắng xám, dưới mặt trời có thể thấy rõ mạch máu trên mu bàn tay.

“Vậy làm sao bây giờ,” anh thấp giọng nói, “Tôi rất sợ, không chờ được nữa rồi.”

Sơ Chi bắt lấy tay anh nắm thật chặt, cả người run rẩy: “Đừng sợ! Không không không có chuyện gì đâu đàn anh!”

Màu sắc môi Lục Gia Hành nhàn nhạt, lúc này mắt buông xuống, tinh thần nhu hòa đi không ít, khóe môi khẽ mím, nhìn vẫn còn có vẻ yếu đuối.

Xe cáp lên núi Cangyan rất nhỏ, căn bản Sơ Chi ở bên trong cũng không đứng lên nổi, cô thấy bộ dạng này của anh và thường ngày có chút không giống nhau lắm, lại nghĩ tới từ khi bắt đầu lên xe cáp, anh vẫn yên tĩnh ngồi đối diện mình như vậy, cũng không nhúc nhích, nhất thời có chút lo lắng: “Đàn anh, có phải anh sợ độ cao không?”

Lục Gia Hành hơi ngần người, anh chậm chậm chớp mắt mấy cái.

Dường như anh suy nghĩ mấy giây, sau đó mới dang hoàng trình trọng gật đầu: “Đúng, tôi hơi sợ độ cao.”

Về mặt của Sơ Chi thể hiện “Quả đúng là như vậy”, cái miệng của cô cẩn thận dịch về phía trước từng li từng tí một, bàn tay cầm cổ tay anh lỏng ra.

Lục Gia Hành hơi có chút tiếc nuối, buồn tẻ nhìn cổ tay mình một giây trước còn bị cầm lấy, kết quả không kịp phản ứng, đột nhiên tiêu cô nương trước mặt nghiêng người về phía trước, hai cánh tay nhỏ nhắn trực tiếp ôm lấy anh.

Cả người Lục Gia Hành cứng đờ.

Giữa hai người còn cách chân, cách một khoảng lớn, tay cô lại ngắn nên chỉ có thể giữ hai bên người anh, thế nhưng toàn bộ nửa người trên sụp xuống, gọn gàng dứt khoát đặt trên bắp đùi của anh.

Trên đùi mang lại xúc cảm mềm mại dính sát vào, mang theo nhiệt độ của thiếu nữ và mùi thơm ngòn ngọt nhàn nhạt.

Vừa giống như vị vani, vừa giống như vị bơ của bánh gato.

Trong nháy mắt đại não của Lục Gia Hành trống rỗng, cả người cứ như thế, mờ mịt ba giây.

Sau đó anh hoàn hồn, trong đầu chỉ có ý niệm đầu tiên là đi phản bác Trình Dật.

Ai nói ngực của Loli phẳng.

Thân thể Lục Gia Hành cứng ngắc, hơi động cũng không dám động, ngón tay cuộn tròn lại, từ trước đến nay đây là lần đầu tiên anh cảm nhận được cái gì gọi là tay chân luống cuống.

Anh vừa muốn đẩy cô ra.

Vừa không muốn đẩy cô ra.

Chim bói cá hót vang, mây cao mà mỏng, trên không trung độ bão hòa rất cao.

Yết hầu Lục Gia Hành lăn lăn, mặc cho mình bị cô bé này ôm, hơi động cũng không dám động.

Đình trệ ở mấy trăm mét trên không trung, anh cũng không kịp ôm ấp từ tế với cô một cái, càng khiến người ta cảm thấy rung động lòng người.

Anh chậm chậm rũ mắt xuống, nhìn thiếu nữ đang cúi thấp đầu, mái tóc dài cũng lỏng lẻo, lộ ra một đoạn gáy trắng nõn.

Cô không ngẩng đầu lên, rõ ràng bản thân sợ muốn chết, giống như con đà điểu liều chết chôn đầu xuống đất như thế, nhưng lại một mực tỏ ra mình là một người bảo vệ, nắm chặt cánh tay của anh không tha, nhẹ giọng mềm mại động viên anh: “Đàn anh, anh đừng sợ, đừng sợ nha, không có chuyện gì đâu, chỉ là cúp điện một lúc thôi, ngay lập tức có ấy mà.”

Lục Gia Hành không lên tiếng.

Sơ Chi cho rằng bởi vì anh sợ độ cao nên không nói lời nào, cô thả lỏng tay nhẹ nhàng vỗ vỗ anh, vừa ngẩng đầu lên.

Anh nhìn chăm chăm cô không hề chớp mắt, đôi mắt đen nhánh có ánh sáng u ám.

Sơ Chi len lén liếc mắt một cái ra bên ngoài, cô vừa định nói chuyện thì điện thoại di động vang lên.

Lâm Đồng ở bên trong xe cáp trước mặt cô đang nhìn xuống, bọn họ ở đằng trước, độ cao so với bọn Sơ Chi còn cao hơn một ít, bất quá lúc này cũng không khác gì nhau cả.

Sơ Chi buông tay ra đứng lên, cô sờ soạn nửa ngày mới mò lấy được điện thoại, bàn tay cứng ngắc ấn nút nhận, giọng nói của Lâm Đồng truyền tới, khuôn mặt nhỏ nhắn của Sơ Chi như sắp khóc: “Đồng Đồng...”

Cô vừa nói chuyện với cô ấy, vừa xoay người quỳ lên chỗ ngồi, quay đầu lại giương mắt nhìn lên trên, hơi động như thế, không biết có phải cô có ảo giác hay không, xe cáp hơi rung.

Sơ Chi cứng đờ, lại không dám động dậy nữa.

Cô quỳ lên ghế, vừa nói chuyện điện thoại với Lâm Đồng, khuôn mặt nhỏ nhắn đã trắng bệch nhưng cô vẫn dũng cảm nói: “Yên tâm, mình sẽ bảo vệ tốt

cho đàn anh.”

“...”

Lục Gia Hành cười khẽ một tiếng.

Vì ở giữa không trung nên tín hiệu điện thoại không được tốt lắm, Sơ Chi lại nói chuyện đứt quãng với Lâm Đồng một lúc mới cúp điện thoại, cô cẩn thận xoay người ngồi thẳng một lần nữa.

Cô vừa cúp điện thoại, ngay lập tức Lục Gia Hành liền tiến đến gần, anh tự nhiên đưa tay ra cầm lấy một tay cô, kéo lại gần.

Sơ Chi chớp mắt mấy cái.

Một tay Lục Gia Hành nắm thật chặt tay cô, ngón tay anh thon dài mà đẹp đẽ, xương bàn tay hơi nhô lên lộ ra mạch máu xanh nhạt.

Anh rũ mi xuống, trầm giọng nói: “Tôi sợ.”

Sơ Chi nghe thấy, trong nháy mắt cô liền trở nên kiên cường, nhất thời cảm thấy có một sức mệnh nặng như núi đang đè lên bờ vai mình, cô còn mang theo chút mẩu tính (bản năng của người mẹ).

Cô không chỉ sợ độ cao mà còn sợ chết, chứ đừng nói đến đàn anh Lục.

Có lẽ vốn anh không muốn ngồi trên đây, nhưng bởi vì các cô mà chính mình còn phải vất vả leo lên trên núi.

Lúc này cô rút tay ra, trở tay, một tay bao bọc tay anh, một tay để bên dưới, cô dùng hai tay nắm thật chặt: “Đừng sợ! Đừng sợ! Tôi kể chuyện xưa cho anh nghe nhé, đàn anh.”

Lục Gia Hành giương mắt, mím môi gật đầu.

Người Sơ Chi hơi nghiêng về phía trước, hai tay nắm lấy bàn tay lớn của anh, kể chuyện “Chim sơn ca và hoa hồng”.

Giọng nói của cô mềm mại, không có vẻ chán ngắt, trong veo lại sạch sẽ, khi nói chuyện khiến cho người ta cảm giác thỏa mái, thấm vào ruột gan.

Vốn Sơ Chi cũng sợ sệt, không yên tâm, trong lòng cực kỳ không chắc chắn, một khi đã rơi từ độ cao này, tiểu kịch trường trong đầu cô ngày càng trở nên sinh động hơn, ví dụ như cô bắt đầu nghĩ ra cảnh tượng đường cáp treo mất khống chế, dần dần tuột xuống, va vào ngọn núi vỡ tan tành. Hoặc là dây kéo bị đứt, toàn bộ xe cáp dừng một cái rơi xuống.

Cũng bởi vì lý do này, cho nên cô chưa bao giờ chơi tàu lượn siêu tốc, cô luôn cảm thấy đại an toàn sẽ bị tuột ra.

Thế nhưng hiện tại bên cạnh mình đang có một người cần phải an ủi, cô kiên cường lấy dũng khí, kết quả không nghĩ tới, kể chuyện khiến cho bản thân cô cũng quên đi chuyện này, trái lại không sợ nữa.

Câu chuyện “Chim sơn ca và hoa hồng” có thể nói là nổi tiếng, chuyện kể về một nam sinh vì muốn mời cô gái mình yêu khiêu vũ cần phải tìm được một đóa hoa hồng, chim sơn ca nghe thấy liền dùng trái tim mình đâm xuyên qua gai bông hoa hồng, làm bạn ngắm xướng vui ánh trăng, sáng sớm hôm sau máu tươi đã nhuộm đỏ hoa hồng, nhưng chim sơn ca đã lặng yên không tiếng động chết mất rồi.

Nam sinh đó cầm bông hoa hồng đi tìm cô gái mình yêu, nhưng cô gái đó đã vẫn ghét bỏ như cũ vì anh ta nghèo khổ mà cự tuyệt, nam sinh rất tức giận liền vứt bông hoa hồng trên đường, bông hoa đó đã bị bánh xe ngựa đi qua nghiền nát.

Kể đến cuối chuyện, đôi mắt Sơ Chi đều đỏ, một tay thả tay Lục Gia Hành ra dụi dụi đôi mắt, vừa lầm bầm: “Chim sơn ca quá ngu rồi.”

Lục Gia Hành nghiêng người, một tay duỗi ra phía trước, tùy ý để cô nắm lấy ngón tay mình, một tay khác đặt ở trên đùi chống cằm, anh hơi nhíu mày, đối với từ “ngu” này khiến anh có chút kinh ngạc: “Tại sao lại ngu?”

“Tại sao nó có thể chết như vậy, người khác nói chuyện tình cảm thì mắc mớ gì đến nó, chết như vậy cũng quá uổng phí rồi.”

Đầu ngón tay Lục Gia Hành gõ gõ dưới cằm, anh lười biếng nói: “Đánh đổi mạng sống là điều to lớn, nhưng ái tình so với sinh mệnh càng quý giá hơn.”

Sơ Chi bĩu môi, giọng nói nhỏ lại: “Thôi lắm, đó cũng không phải là tình yêu của nó...”

“...”

Lục Gia Hành bị câu nói thối lắm của cô mà kinh hãi, sau đó anh bật cười: “Được, kể chuyện khác vui vẻ hơn đi.”

Sơ Chi gật đầu: “Chuyện < đi.”

< cũng là câu chuyện mọi người đều biết, ít nhất một lần trong đời, Sơ Chi rí rí kể, cuối cùng cô cau mày tổng kết: “Đầu óc của cái tên tiểu Vương tử này có vấn đề, hồ ly dụ dỗ với anh ta như vậy, vậy mà tại sao anh ta vẫn yêu thích bông hoa hồng đầy gai kia? Anh ta bị tra tấn đến điên cuồng rồi”

sao.

Lục Gia Hành: “...”

Bạn đang đọc truyện *Đáng Yêu Bao Nhiêu Tiền Một Cân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Sau đó trong hai giờ đồng hồ, Sơ Chi kể cho anh nghe ba câu chuyện khác nhau.

Cô là một người thích hợp kể chuyện xưa, tốc độ nói không nhanh không chậm, rất êm tai, ngữ âm và ngữ điệu mềm mại dễ chịu, lời nói của cô cũng mang đặc điểm cá nhân.

Ngoại trừ cuối câu chuyện, cô đều sẽ tổng kết lại một ít “súp gà độc”[1] rất kinh ngạc.

[1] Súp gà độc: (ngôn ngữ mạng) có nghĩa là sai sự thật.

Sau mấy tiếng, Lục Gia Hành đối với góc độ nhìn nhận vấn đề của cô có hiểu biết mới.

Vừa mới bắt đầu, anh còn có thể nói lại rõ nội dung chính của chuyện, nỗ lực đấu tranh một tý, ví dụ như...

“Không phải, tiểu vương tử không phải như thế.”

Hoặc là...

“Tiểu Chi tử, cô bé lợ lem không phải người ngu, mẹ kế cũng không ngốc.”

Cùng với...

“Không phải vì Juliet chỉ có mười ba tuổi nên gia đình nhà cô ấy không cho cô ấy nói chuyện yêu đương với Romeo, cũng không phải vì không muốn cô ấy yêu sớm.”

Sơ Chi nghiêm túc nói: “Nhưng Juliet mới mười ba tuổi, nếu ở thời đại bây giờ thì Romeo là tên biến thái thích loli, như vậy anh ta muốn bị phạt ngồi tù rồi.”

“...”

Giống như trên trời có một mũi tên bay tới, phốc một tiếng, theo bản năng Lục thiếu gia sờ sờ đầu gối của mình.

Anh chống cằm trầm ngâm, chậm rãi nói: “Trước tiên anh ta chỉ muốn tạm thời yêu Plato[2], từ từ chờ Juliet lớn lên.”

[2] Plato: tình yêu trong sáng, thuần khiết.

Sơ Chi cau mày: “Vậy anh ta cũng là một tra nam, ngay từ đầu anh ta đã thích Rosalan, trông thấy Juliet xinh đẹp mới muốn theo đuổi cô ấy.”

“...”

Lục Gia Hành á khẩu không trả lời được: “...Em nói đúng.”

Cảm giác này rất mới lạ, giống như là mình vốn tưởng đó là một con thỏ trắng nhỏ nhắn, kết quả đột nhiên một ngày, bản thân mình phát hiện ra con thỏ đó còn có thể biến thân, biến thành siêu nhân.

Đến cuối cùng, Sơ Chi nói chuyện nhiều đến mức cổ họng đều khô, cô lại rút hai túi sữa bò từ trong túi ra, hai người mỗi người một túi.

Cứ như vậy sau hơn ba giờ bị treo ngược trên không trung, cuối cùng điện cũng được khôi phục, toàn bộ đội cứu trợ phòng cháy chữa cháy và cảnh sát đứng ở đầu và cuối đường cáp treo, xác nhận tất cả hành khách trên cáp treo đều đã xuống.

Xe cáp dừng lại, cửa xe mở ra, Sơ Chi nhảy xuống trước, sau đó quay lại đỡ Lục Gia Hành, giúp anh xuống.

Trình Dật đứng bên cạnh nhìn, anh ta cảm giác bữa này mình gặp con mẹ nó quá nhiều điều bất ngờ, quan hệ của thái tử điện hạ và đàn em của anh nhanh chóng phát triển tăng nhanh như gió.

Anh ta nhếch miệng cười, vẫn không nhìn được “thả rắm”: “Ôi, đàn em của chúng ta rất biết quan tâm nha.”

Sơ Chi nghiêng đầu qua chỗ khác, về mặt chăm chú: “Đàn anh sợ độ cao.”

Trình Dật sững sờ: “Hả?”

Lục Gia Hành thân nhiên nắm bàn tay đang duỗi của Sơ Chi, anh khom lưng xuống khỏi xe cáp, như cô dâu xuống kiệu hoa, gật đầu, nghiêm túc nói: “Tôi sợ độ cao.”

Trình Dật: “...”

Con mẹ nó cậu sợ độ cao cái rắm.

Trong ba tiếng đó không ai có tâm trạng chơi đùa gì, tháng mười ban ngày ở phương Bắc ngắn hơn, sắc trời mờ mịt âm đạm, chỗ bọn họ xuống khỏi cáp treo vẫn là trên đỉnh ngọn núi, muốn về phải tự mình đi xuống.

Sơ Chi và Lục Gia Hành còn tốt, trong túi của Sơ Chi đựng đầy một đồng hồ ăn, ở bên trong xe hai người họ đã ăn một chút, còn Lâm Đồng và Trình Dật đã đói bụng đến mức ý thức mơ hồ, mỗi người cầm lấy hai lòng đỏ trứng gà ăn như hổ đói.

Một chuyến giày vò này cũng khiến cho Trình Dật và Lâm Đồng hồ đồ đi mấy phần, một tay Trình Dật cầm lòng đỏ trứng một tay cầm túi sữa bò, nói không rõ: “Hon hai mươi năm đây tuyệt đối là lần du lịch có ý nghĩa nhất đối với tôi, tôi có thể cảm nhận được đầy đủ thế nào là sinh sống khó khăn.”

Cảnh khu núi Cangyan không lớn, đường xuống núi vừa vặn có thể nhìn thấy chùa Huyền Không, màn đêm sắp buông xuống, bên trên cầu hình vòm là điện thờ Kiều Lâu, trên điện thờ là mây sương mù, dưới là vách núi cheo leo.

Hai tầng kiến trúc cổ đại, góc mái cong cong, lúc này trong điện đã đốt lên ánh đèn màu vàng ấm áp, ánh đèn bị từng cái chấn cửa sổ chặn lại, thẩm thấu qua, nếu so sánh với ban ngày thì đây lại là một loại cảnh đẹp khác.

Về đến khách sạn bốn người họ đều mệt mỏi cả người, hầu như suốt bữa tối Sơ Chi vừa ngáp vừa ăn, ăn chưa được mấy miếng, cô và Lâm Đồng đi lấy thẻ mở cửa phòng, tắm cũng không muốn tắm, liền ngã xuống giường, ngủ luôn.

Vốn chỉ ngủ hơn một canh giờ, kết quả vừa tỉnh lại liền có cảm giác sắp chín giờ tối rồi.

Lúc cô tỉnh lại căn phòng chỉ bật hai ngọn đèn nhỏ, bàn tay duỗi sang bên cạnh, mò thấy một thứ ấm áp.

Sơ Chi ngáp một cái rồi mở mắt ra, cô hí hóp nhìn sang.

Lục Gia Hành đang ngồi dựa vào đầu giường khác, anh cười mà không phải cười nhìn cô.

Đèn bên cạnh anh được bật, sáng không nhiều, bị cơ thể của anh che đi một nửa, vừa vặn che chắn đúng chỗ gối của Sơ Chi.

“...”

Sơ Chi mờ mịt nghiêng đầu đi.

Lâm Đồng cầm mấy lá bài trong tay ngồi ở cuối giường, trên giường còn bày ra một đồng hồ bài tú lơ khơ, thấy cô tỉnh lại, Lâm Đồng vứt ra hai lá bài: “Tỉnh rồi à? Đói K.”

Trình Dật lòi cái ghế ngồi bên giường: “Má ơi, cô xem lại một chút đi, cô là nông dân, tôi cũng là nông dân! Hai chúng ta là một nhóm! Tên đối diện kia mới là địa chủ! Cô còn thả cho tôi hai tấm bài này đối địch với tôi!”

Sơ Chi ngáp một cái chống xuống giường ngồi dậy, đầu cô duỗi tới bên cạnh nhìn bài của Lục Gia Hành.

Lục Gia Hành thu tầm mắt lại, bàn tay anh chéch sang bên cạnh thuận tiện đưa cho cô xem.

Sơ Chi ngồi dựa vào đầu giường, lau khóe mắt một cái, “Oa” một tiếng.

Bỗng nhiên ánh mắt Lâm Đồng và Trình Dật trở nên căng thẳng, hai người họ tiến vào trạng thái phòng bị.

Ngón tay Lục thiếu gia chậm rãi xẹt qua từng cái từng cái một, vứt ra bốn tấm bài Q, nhẹ nhàng nói: “Tứ quý.”

“...”

“Chặn 2.”

“...”

Lúc này trong tay Lục Gia Hành còn năm tấm bài, Trình Dật cười lạnh: “Cậu đừng có tỉnh tướng.”

Lục Gia Hành không lên tiếng, đột nhiên anh im lặng, động tác dừng một chút, tiếp tục hướng bàn tay cầm tú lơ khơ nghiêng về phía Sơ Chi.

Sơ Chi chớp mắt mấy cái, thích thú nhìn anh.

Lục Gia Hành khẽ cười, giọng nói trầm thấp nhu hòa: “Em đánh đi.”

Trình Dật lườm một cái.

Sơ Chi nghe vậy, ngoan ngoãn duỗi một tay ra, đầu ngón tay nắm góc trên của lá bài trong tay anh.

Cô ngồi dựa vào bên cạnh anh, cánh tay dán vào cánh tay đang đưa đến của anh, vì vừa mới tỉnh ngủ nên khóe mắt cô còn dính hơi nước, vành tai bị ép tới mập mạp trắng trẻo.

Động tác cũng chậm rì rì, đánh từng tấm một.

Lục Gia Hành cũng không gấp, người lại hơi nghiêng nhích tới gần hơn, bàn tay cầm bài nâng tới trước mặt cô, kiên nhẫn chờ cô đánh xong.

Cô rút một tấm ném lên giường, anh liền đọc một tấm, không nhanh không chậm, như lắng trì.

“7.”

“8.”

“9.”

“10.”

“J.”

Vừa vặn năm tấm.

“...”

Trình Dật tuyệt vọng ném bài lên giường, nửa con mắt cũng không muốn nhìn đôi cẩu nam nữ đang ngồi trên giường kia: “Kéo cầu dao.”

*

Ngoài miệng Trình thiếu gia luôn nói không chiến trang, anh ta tựa lên cái ghế nhìn như một xác chết, một lúc sau lại bật dậy, càng đánh càng hăng, lời kéo bọn họ chơi cờ tỷ phú đến nửa đêm, mãi đến tận khi bị giết không còn mảnh giáp, không thừa một đồng xu nào, mới bị Lục Gia Hành lôi kéo lưu luyến không rời trở về phòng ngủ.

Rạng sáng ngày hôm sau, mấy người họ đã ngủ đủ, sửa sang lại đồ đạc xuất phát lần thứ hai.

Một ngày trước xảy ra quá nhiều chuyện, bọn học cũng không có tâm tư gì nhìn khắp nơi, buổi sáng chưa kịp xem qua mấy khu vui chơi thì buổi chiều đã phải kéo hành lý đi trả phòng, đứng đợi xe ở ven đường.

Vốn Sơ Chi đã chuẩn bị tinh thần kỹ càng ngồi xe buýt, kết quả cô mới tiến về phía trước hai bước, đã bị lôi cổ áo xách như xách con gà con kéo về.

Lục Gia Hành nhú mày: “Đi đâu.”

Sơ Chi chỉ chỉ xe buýt: “Lên xe nha.”

Lục Gia Hành hơi cúi người, anh cầm lấy cái vali nhỏ trong tay cô, dương dương tự đắc hất cằm hướng về chiếc xe màu đen đang yên lặng đậu ở phía đối diện: “Lên cái này.”

Cửa sổ chiếc xe kia dán một lớp phản quang, từ bên ngoài không thể nhìn thấy dáng vẻ bên trong, hơn nữa nhìn màu sắc u ám, âm u đầy tử khí.

Sơ Chi liếc nhìn một vòng, cô nghiêng đầu lại, vẻ mặt nghiêm túc: “Không được, đàn anh, không thể ngồi xe màu đen.”

“...”

Lục Gia Hành nhếch khóe môi, kéo vali đi về phía bên kia: “Không sao, tài xế chiếc xe đen này vừa bị tôi đánh cho một trận, bây giờ ngoan cực kỳ.”

Anh vừa dứt lời, cửa sổ phía bên ghế lái xe chậm rãi hạ xuống một nửa, khuôn mặt đẹp trai của Lâm Bách Dương đen lại không thô bạo một chút nào: “Lục Gia Hành con mẹ nó lão tử nghe thấy được!”

Sơ Chi: “...”

Trình Dật cười bí ối vừa đi vừa làm bộ vui vẻ nói: “Ai nha! Bạn cùng giường! Tại sao bạn cùng giường của tôi lại ở đây vậy!” Anh ta mở cửa xe đặt mông ngồi xuống ghế bên cạnh lái xe.

Lục Gia Hành mở cốp sau, nhét vali và túi sách của Sơ Chi vào.

Ba người ngồi sau, Lục Gia Hành và Lâm Đồng vừa một cái, vóc dáng của Sơ Chi nhỏ nên cô vô cùng tự giác ngồi ở giữa.

Thực ra Sơ Chi rất thích ngồi ở giữa, cô cảm thấy tầm nhìn của vị trí này trông trải có thể nhìn thấy được con đường phía trước.

Vị đồng chí nam bị Sơ Chi tưởng lầm là tài xế lái xe của xã hội đen này cũng là người lảm lòi, chỉ có điều lời nói của anh ta còn bộc lộ tính chất tàn bạo, anh ta thường xuyên nói qua nói lại không được một lời liền bắt đầu thiếu kiên nhẫn, hoặc không biết Trình Dật cười đầy bí ối nói câu nào chạm đến điểm bực tức của anh ta.

Nói chung nội dung chính đại khái là... Các cậu ra ngoài chơi coi như xong, con mẹ nó còn muốn tôi tới đón các cậu, tại sao lúc về tôi còn phải làm taxi xế? Các cậu trả cho tôi bao nhiêu tiền hả?

Sơ Chi cảm thấy rất có lỗi, dù sao việc đến đây chơi là các cô tổ chức, hai người này lại bị cô kéo tới, cô vội vàng giải thích, áy náy nói cảm ơn.

Vốn Lâm Bách Dương đang mắng Trình Dật, anh ta cũng không nghĩ tới nhiều như vậy, nghe cô nói chuyện, trái lại cảm thấy có chút ngượng ngùng.

Cô gái nghiêm túc ngồi ở chính giữa, người hơi nghiêng về phía trước, đôi mắt đen nhánh nhìn anh qua gương, đặc biệt chân thành nói cảm ơn.

Lâm Bách Dương là người cực kỳ ít tiếp xúc với con gái, bị cô nhìn chăm chú lâu như thế khiến cho tai anh ta bắt đầu nóng rực, khắp toàn thân chỗ nào cũng không được tự nhiên, đôi tai nhanh chóng nóng bừng chuyển sang màu hồng, còn có xu hướng lan ra cao hơn.

Thế nhưng rất dễ nhận thấy, anh ta có ấn tượng không tệ lắm đối với Sơ Chi, giọng nói hiếm khi trở nên ôn hòa: “Không sao, hai người này thường xuyên áp bức dân vật người khác, tôi đã quen rồi.”

Sơ Chi vừa định nói chuyện, bỗng nhiên, bên vai trái chìm xuống.

Lời nói của cô chưa kịp ra khỏi miệng liền thu lại, cô nghiêng đầu qua nhìn.

Lục Gia Hành đặt cằm lên bả vai cô, anh hơi giương mi mắt lên nhìn cô, khóe môi rù xuống, mím lại.

Con người đen kịt, màu sắc bờ môi nhàn nhạt, giọng nói ừ rừ trông mong, đáng vẻ vô cùng hững hờ: “Không có chuyện gì, tôi hơi say xe.”

Trình Dật: “...”

Lâm Bách Dương: “...”

Con mẹ nó lúc cậu so tài đua xe với người khác cũng không thấy cậu say xe.

Trình Dật xem xét toàn bộ quá trình, lúc này vẻ mặt anh ta đầy u mê giờ tay lên giống như bé ngoan: “Trong các cậu ai ăn mì bò dưa chua vậy? Sao tôi lại cảm thấy có vị chua trong xe này?”

Bạn đang đọc truyện *Đáng Yêu Bao Nhiêu Tiền Một Cân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19

Sơ Chi xoay đầu một cái, hai người liền trực tiếp mặt đối mặt.

Khoảng cách rất gần, thậm chí cô có thể thấy rõ cái bóng của mình trong đôi mắt anh.

Cô hơi sững sốt, chớp mắt mấy cái, lại chớp mắt mấy cái, ti mi nhìn anh chăm chú mấy giây, bỗng nhiên cô mở miệng: “Đàn anh, lông mi anh thật là dài nha, anh dùng tính chất dưỡng mi nhãn hiệu nào vậy?”

Vốn Trình Dật đang vô cùng hào hứng xem kịch, nghe thấy câu nói này, anh ta không nhịn được bật cười.

Anh ta quay đầu lại, nhìn nửa người trên của Lục thiếu gia đều dựa vào người con gái nhà người ta, rồi nhướn mày nói: “Cậu ta không cần món đồ đó, thiếu gia nhà chúng ta trời sinh đã quyến rũ rồi, khó ai có thể cưỡng lại được, có khi còn được tuyển ở bên cạnh vua đó.”

Cầm Lục Gia Hành đặt trên bả vai cô, một bên mặt của anh có thể nhìn thấy ánh mắt đào hoa của vị thiếu gia kia, anh nhìn cậu ta đầy lạnh nhạt: “Hoặc là cậu xuống xe?”

Anh ta quay đầu lại, nghĩ đầu hũ ăn ngon còn không thích, chiếm được tiện nghi người ta còn ra về thông minh.

Trình Dật lườm một cái, anh ta cảm giác hai ngày nay mình bị kinh thường quá nhiều, hiện tại hốc mắt liền đau đớn.

Cả người và cầm Lục Gia Hành cứ kề sát về phía sau như vậy, mang theo một chút cảm giác ngọt ngào và nhiệt độ ấm áp.

Yết hầu của anh nhô ra, cách một lớp vải kề sát với bả vai cô, lúc nói chuyện Sơ Chi có thể cảm nhận được yết hầu anh rung từng tí một, hơi nóng cũng phun vào tai cô.

Sơ Chi cảm giác lỗ tai ngứa ngứa, theo bản năng cô rụt cổ lại, nhưng không đẩy anh ra.

Lục Gia Hành hạ mắt, anh dời đầu đi, một lần nữa ngồi thẳng lại, động tác chậm rì rì.

Anh dựa lưng vào ghế ngồi, đầu tựa lên cái gối kê đằng sau, hơi hơi nghiêng nhìn cô, ánh mắt anh nặng nề: “Vì vậy em đừng nói chuyện với bọn họ, hai người họ quá âm ỉ, tôi nghĩ tôi muốn ối.”

Lâm Bách Dương: “...”

Lâm Bách Dương cũng gia nhập đại quân “trợn trắng mắt” với Trình Dật, liếc mắt một cái xe phóng ngang không trung, lên đến đường cao tốc, anh ta nhấn mạnh chân ga, vèo một cái đã ra khỏi đường cao tốc rồi.

Lục Gia Hành ngồi cả lợ phất phơ bên trong cái ghế, anh lười biếng nói: “Đi chậm một chút, tôi hơi chóng mặt.”

“...”

Lâm Bách Dương nghiêng răng ken két.

*

Vốn lái xe mất nhiều thời gian hơn so với đi bằng đường sắt, trên xe lại có một vị thiếu gia bệnh tật triền miên, toàn bộ đường về đều có một dáng vẻ “Cậu mà đi vượt quá tốc độ 80 tôi sẽ chết đó.”, đến nơi đã là buổi tối rồi.

Vừa lên xe Lâm Đồng liền ngủ, giấc ngủ bị đứt quãng vài giây, còn Sơ Chi, một lúc sau cô cũng ngủ thiếp đi, vốn cô ngồi ở giữa, phía sau chỗ ngồi không có gối kê, người đã ngủ, cái đầu nhỏ ngửa trực tiếp ngã ra đằng sau, mặt hướng lên trần xe, cái cổ trắng như tuyết duỗi thành một đường thẳng.

Không khí bên trong xe hoàn toàn yên tĩnh, Lục Gia Hành nhắc cánh tay mình ra sau, một tay anh nâng đầu cô kéo lại gần, đặt lên đầu vai mình, động tác nhẹ nhàng chậm chạp.

Trình Dật nhìn qua, vẻ mặt anh ta không biểu hiện gì ít nhất nửa phút.

Cái tên Lục Gia Hành này, ngoài mặt không chủ động cũng không cự tuyệt, người nào bắt chuyện thì cậu ta liền cho số điện thoại, dáng vẻ tự nhiên lại dịu dàng, thật ra nội tâm lại vô cùng tàn nhẫn và cay nghiệt, từ trước đến giờ thái độ của cậu ta đối với người khác phải rất thiếu tôn trọng và không có kiên nhẫn.

Mặc dù cậu ta tuyệt đối sẽ không để cho người khác nhìn ra được.

Tình tình quả thật hơi rác rưởi một chút, nhưng mọi việc đều có nguyên nhân của nó, chuyện tình cảm gia đình nhà cậu ta, có thể khiến cho cậu ta suy nghĩ sai lệch như vậy, Trình Dật cảm thấy thật không dễ dàng.

Hướng chi, trong nhóm người bọn họ, trừ Lâm Bách Dương có chút đàn độn ra, không ai là không có thiếu sót cả, nhà ai chả có một bí mật đau khổ khó chấp nhận được.

Vốn Trình Dật không hiểu tại sao đột nhiên cậu ta lại nhiệt tình với một cô gái như vậy, buổi tối còn đến tìm anh ta nhờ mua giúp vé tàu hỏa.

Vé tàu hỏa, thời điểm nghe thấy Trình Dật sợ ngây cả người.

Tàu cái gì hỏa cơ?!

Quả thật anh ta tò mò muốn chết, vì vậy anh ta quyết định liền chết tới nhìn một chút, phát hiện cô gái này quả thật không giống như suy nghĩ.

Cho tới bây giờ Trình Dật đều không tin trên thế giới này sẽ có người không có một mặt u ám, tính người đều có nhiều mặt, nơi nào có ánh sáng nơi đó sẽ có bóng mờ.

Nhưng Sơ Chi chính là người như vậy.

Cô thật sự quá đơn thuần, lúc nào cũng vui vẻ, khắp người đều tràn đầy năng lượng, giống như chỉ cần nghe cô nói chuyện cũng có thể khiến cho người khác vui vẻ theo.

Anh ta bắt đầu hiểu được tại sao Lục Gia Hành lại hứng thú với cô như vậy.

Anh ta cũng cảm thấy vậy, chính là cảm giác hứng thú mà thôi.

Tuy rằng nhìn Trình Dật như đang xem kịch, trả lại sự giúp đỡ của cậu ta, nhưng nói tới nói lui nháo thì nháo, trong lòng cũng không khỏi nghiêm túc cân nhắc lại tình trạng này.

Lục Gia Hành mà thích ai giống như việc tên một ngày nào đó tên thằng nam siêu cấp vô địch vũ trụ như Lâm Bách Dương biến thành gay, trên căn bản cũng được liệt vào ba việc đại sự không thể nào xảy ra.

Lúc này hai cô gái đều đang ngủ, Trình Dật nhìn một loạt động tác này, cuối cùng anh ta cười đầy ê tiện, gãi gãi lông mày một lúc, nói: “A Hành, rốt cuộc chuyện này như thế nào?”

Cảm giác được sức nặng ầm áp dễ chịu ở cổ, người Lục Gia Hành trượt xuống, anh điều chỉnh độ cao một chút, để đầu của cô có thể tựa lên bả vai anh ngủ thoải mái.

Anh rũ mắt xuống không nhìn cậu ta, không để ý đến dáng vẻ của mình, cổ họng ép xuống thấp: “Cái gì xảy ra cơ.”

Trình Dật càng ngây người như một khúc gỗ, ngắc ngứ nói: “Con mẹ nó, Lâm Bách Dương cậu muốn tôi giảm thọ mười năm hả?”

Lâm Bách Dương liếc nhìn anh ta một cái, dĩ nhiên hiển thấy không nói gì.

Ô tô đến trạm thu phí, Lâm Bách Dương hạ kính xe xuống, gió thổi vào khiến sợi tóc rối mềm mại trên trán sượt lên chóp mũi của Sơ Chi.

Vì cô có thể cảm thấy hơi ngứa nên đang ngủ chọt nhứu mày, hai mắt cô vẫn nhắm chặt, bàn tay gãi gãi mũi lung tung, cái đầu dán lên bả vai anh sượt qua sượt lại, mặt cọ cọ.

Giống như một động vật nhỏ lông xù, mềm mại vô cùng.

Lục Gia Hành nhếch khóe môi, giọng nói lại nhẹ nhàng: “Không biết.”

*

Sơ Chi bị cảm giác đói bụng làm cho tỉnh lại.

Xe vào nội thành không nhiều, cô liền tỉnh lại rồi.

Đầu cô tựa lên bả vai Lâm Đồng, chân thì chiếm nửa vị trí của Lục Gia Hành, cả người gần như ngủ nghiêng 45 độ không biết trời đất gì, còn kém việc nằm lên trên hai người này ngủ mà thôi.

Sơ Chi nửa khép nửa nhìn, ngáp một cái đôi mắt liền ngấn nước, cô ngồi thẳng người lại đầy chậm chạp, gơ tay xoa xoa cái cổ.

Rõ ràng là cô tựa trên bả vai Lâm Đồng ngủ, nhưng không biết tại sao luôn luôn cảm thấy nghiêng cổ về phía bên phải liền có chút ê ẩm.

Cô tỉnh lại ngồi tại chỗ một lúc, ấn lại cái cổ, nghiêng đầu sang chỗ khác.

Tư thế của Lục Gia Hành vẫn giống như lúc cô ngủ, tựa như chưa từng thay đổi, bàn tay anh tùy ý khoát lên trên đùi, đầu lười biếng dựa vào khung cửa sổ xe, đôi mắt nhìn ra bên ngoài.

Đã hơn bảy giờ tối, màn đêm buông xuống, ngoài cửa sổ ngựa xe như nước, xe cộ chạy trên cao tốc, đèn pha phía trước và đèn neon bên lề đường, ánh đèn đường mờ nhạt đồng loạt được bật lên phát ra ánh sáng.

Tia sáng lúc hiện lúc ẩn, giống như một dòng nước màu sắc lướt qua gò má an tĩnh của anh, nhìn khá giống với mấy thước phim trong một bộ phim văn nghệ nào đó.

Sơ Chi gơ tay xoa xoa khóe mắt, cổ họng cô khô khốc, nhỏ giọng nói: “Đàn anh, anh còn say xe sao?”

Lục Gia Hành xoay đầu lại, anh còn chưa kịp nói, người ngồi phía trước là Trình Dật đã nhanh chóng nói tiếp: “Đàn anh của em chóng mặt, cậu ta phải ăn một thùng mì bò dưa chua mới có thể khỏe lại được,” Giọng nói của Trình Dật vô cùng chân thành: “Vị chua đó rất hữu hiệu, trước đây mỗi lần cậu ta say xe đều ăn cái này.”

Hiếm thấy mấy khi Lâm Bách Dương đáp lại anh ta: “Lần này phải hai thùng.”

“Có thật không?” Sơ Chi nghiêng đầu lại, nghiêm túc nhìn Lục Gia Hành, “Đàn anh, anh muốn ăn sao?”

Lục Gia Hành: “...”

Bạn đang đọc truyện *Đáng Yêu Bao Nhiêu Tiền Một Cân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Sơ Chi không về trường học, cô chuẩn bị về thẳng nhà.

Trải qua chuyến du lịch mấy ngày, bây giờ nhìn thấy cảnh sắc quen thuộc ngoài xe cảm giác mệt mỏi liền tăng vọt, cô chỉ muốn về thẳng nhà tắm rửa, sau đó nằm lăn lộn trên chiếc giường lớn.

Từ bên này đi qua vừa vặn tiện đường, Sơ Chi báo địa chỉ, Trình Dật liền “Ồ” một tiếng.

Lục Gia Hành cũng nghiêng đầu qua: “Nhà em ở đây sao?”

Sơ Chi gật đầu.

Lục Gia Hành nhìn chăm chú cô đầy bí hiểm một hồi lâu, anh nhếch môi, lười biếng kéo dài giọng: “Ồ.”

Dáng vẻ của anh đầy ý tứ hàm xúc, khiến người ta có chút nghi hoặc: “Sao vậy?”

“Không có chuyện gì,” Lục Gia Hành nhẹ nhàng di chuyển tầm mắt, “Khá là tốt.”

Đi ngang qua trường học bọn họ thả Lâm Đồng xuống, sau đó xe hướng về phía nhà Sơ Chi.

Xe dừng lại trước lối vào cửa chính tiểu khu, Sơ Chi xuống xe, Lục Gia Hành cũng theo xuống.

Anh bước chân không lớn, đi cũng chậm, lại xuống sau, Sơ Chi định đi đến sau cốp xe Porsche chuẩn bị cầm vali của mình xuống, kết quả Lục Gia Hành đi lên trước cô hai ba bước, mở cốp sau ra cầm vali và túi sách.

Đột nhiên Sơ Chi nhớ tới lúc hai người ngồi bên trong xe cáp, chân anh so với cô dài hơn một đoạn như vậy, không nhận được thờ dài.

Hai người bọn họ cầm hành lý, mới vừa kéo đi được một đoạn, Sơ Chi đang chuẩn bị nói chuyện, cô định nói cảm ơn và hẹn gặp lại, thì chiếc xe ô tô màu xám bên cạnh kêu lên hai tiếng còi, rồi nhấn chân ga nhanh chóng phóng đi mất.

Trong chớp mắt, Lâm Bách Dương đã lái xe hòa vào dòng xe cộ trên đường, Sơ Chi không phản ứng lại, cô nhìn Lục Gia Hành bên cạnh, hơi ngập ngừng: “Bọn họ không cần anh nữa sao?”

“Đúng vậy, tôi thật là đáng thương mà,” Lục Gia Hành nhếch môi, nhìn cô nửa đùa nửa thật nói.

Sơ Chi chớp mắt mấy cái, cô cảm thấy anh có chút đáng thương, lại cảm thấy anh không thể nào bị bỏ ở nơi này được, trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì cho phải.

Lục Gia Hành cười không ra tiếng, cầm túi sách của cô để lên trên vali kéo đi, không ngẩng đầu, “Đi thôi.”

Sơ Chi đi theo sau anh tiến vào tiểu khu.

Đi vòng qua đài phun nước và bồn hoa hình tròn, quẹo phải rồi đi hai bước, quay đầu lại, nhìn anh.

Đi hai bước nữa, lại quay lại nhìn anh.

Về mặt Lục Gia Hành hồ hững, một tay anh kéo vali, một tay nhét vào túi áo, lười biếng đi sau cô.

Vali bị kéo xệt qua mặt đất phát ra tiếng vang lộp cộp, lâu dài, không nhanh không chậm mà vang động.

Sơ Chi nắm tóc, xoay người lại, chậm rãi rì: “Đàn anh, tới đây là được rồi, tự tôi cũng được.”

Lục Gia Hành buông mắt xuống, cầm vali và túi sách trong tay không có ý định đưa cho cô: “Không sao, tôi tiện đường.”

“...”

Cô không có cách nào khác, cộng thêm lúc này trời đã tối, tuy rằng điện đường đủ sáng, thế nhưng nếu cô đi một mình vẫn có chút sợ, cô lại chậm rãi rì

xoay người lại, tiếp tục đi về phía trước.

Chỉ là lần này, cô dừng hai bước, đứng bên cạnh Lục Gia Hành, song song với anh, đi về phía trước.

Nhà của Sơ Chi ở tiểu khu này cũng là mới xây, môi trường rất tốt, cây xanh đầy đủ, lúc này bóng cây chập chờn, dưới ánh đèn đường mờ nhạt có một màu đen thui, gió thổi qua khiến bóng cây lay động, phát ra tiếng ào ào.

Quá yên tĩnh.

Hơi hơi có một chút lúng túng.

Sơ Chi xoa xoa chóp mũi bị gió thổi đến có chút lạnh cả người, cô mở miệng nói câu gì đó.

Lục Gia Hành chỉ nghe thấy cô gái bên cạnh nhỏ giọng lầu bầu một câu, không nghe rõ, anh nghiêng đầu, mắt nhìn xuống: “Hả?”

Sơ Chi ngửa đầu, nhắc lại câu nói một lần.

Anh vẫn không phản ứng.

Sơ Chi đợi một lúc.

Lục Gia Hành cứ cúi thấp đầu như vậy, nhìn cô.

Sau đó đột nhiên anh nở nụ cười.

Về mặt Sơ Chi đầy mờ mịt.

Tia sáng đèn đường chiếu từ phía sau anh, toàn bộ đôi mắt đào hoa ẩn nấp trong bóng tối, cô chỉ thấy được con người màu đen sáng lấp lánh, còn có độ cong của khoe môi.

Chàng trai cười trầm thấp vài tiếng, cả người tiến lại gần không hề báo trước, thân thể nghiêng về phía cô.

Lần này, đôi mắt giấu ở trong bóng tối cũng thấy rõ hơn.

Đôi mắt màu đen, ngậm đầy ý cười, đuôi mắt hẹp dài, không chớp nhìn cô.

Lần trước anh cũng nhìn cô như thế, lúc đó cũng vào buổi tối.

Anh đứng dưới ký túc xá, trong tay cầm một que kem, chống đầu gối, khom lưng nhìn thẳng vào cô, vắn hết óc muốn cô gọi một tiếng “anh Lục.”

Hình ảnh có chút quen thuộc chồng lên nhau, tai Sơ Chi hơi đỏ lên, theo bản năng cô muốn lui về phía sau.

“Em quá nhỏ.” Đột nhiên anh mở miệng.

Sơ Chi còn chưa kịp lui về phía sau, cô dừng chân lại, mở miệng ngước đầu: “Hả?”

“Em quá nhỏ, giọng nói nhỏ như vậy, tôi không nghe thấy.”

“...”

Sơ Chi:?

Sơ Chi:???

“Vì vậy lần sau lúc nói chuyện, em đứng gần tôi một chút.”

Lục Gia Hành liếm liếm môi, ý cười bên môi càng sâu, lưng hơi cong, anh cúi đầu khom lưng, kéo gần khoảng cách nhìn cô: “Hoặc là tôi gần em một chút.”

Cô gái mắt ba giây mới phản ứng, đôi mắt to tròn nhìn anh, lỗ tai nóng lên.

Cô giờ tay “bang” một cái che kín lỗ tai, lại lập tức buông tay ra tựa như bị nóng, không nghĩ được nên phản bác thế nào, cô nín đến nửa ngày mới bực bội nói một câu: “Tôi không nhỏ! Tôi cao một mét sáu đó!”

Lục Gia Hành “Ồ” một tiếng, anh lười biếng nhún mày: “Thật sao?”

“...Bốn bỏ năm lên!”

Anh khẽ cười thành tiếng, cuối cùng cũng đứng lên, gật đầu: “Được thôi, em nói đều đúng.”

“...”

Vốn Sơ Chi muốn hỏi lát nữa anh về trường học hay về nhà, kết quả bị anh làm như thế, cái gì cũng không muốn hỏi nữa, hai người tiếp tục đi về phía trước, mắt thấy đi tới cửa nhà mình, cô vẫn không nhận được hỏi: “Đàn anh, lát nữa anh về trường học sao?”

Cô vừa mới nói xong, dường như lại nhớ tới cái gì, nghiêm túc nhích lại gần anh, ngửa đầu lên hỏi lại một lần.

Lục Gia Hành lại bắt đầu cười.

Không biết tại sao, Sơ Chi luôn có cảm giác mình bị đùa giỡn.

Lần này anh thật sự nghe thấy được, anh cười xong rồi mới nói: “Không trở về.”

Sơ Chi nhớ tới chuyện lúc trước, ngay cả hô hấp cũng nhẹ một chút, cô lặng lẽ chú ý về mặt của anh: “Vậy anh đi về nhà sao?”

“Không trở về,” tự hồ nhận ra bên trong giọng nói của cô cần thận từng li từng tí một, anh nhìn cô một cái, chậm rãi nói: “Tại sao cô gái như em lại thích suy nghĩ lung tung như vậy?”

Sơ Chi cúi đầu xuống, giọng nói hơi nhỏ một chút: “Bởi vì cái thạch là tôi cho...”

Quan hệ gia đình Sơ Chi tốt vô cùng, từ xưa đến nay cô chưa từng tiếp xúc qua tình huống như vậy, tình huống lúc đó khiến cho cô không biết phải làm sao.

Hắn là cô nên giải thích, không nên nhìn anh bị hiểu lầm, bị mắng.

Thế nhưng dù sao cũng là chuyện trong nhà anh.

Anh ngăn cô hai lần, rõ ràng nói cho cô biết không muốn cô nói, Sơ Chi liền nghe theo anh, cái gì cũng không nói.

Mâu thuẫn không phải một hai ngày đã trở nên gay gắt thành như vậy, cô chỉ là người ngoài nên sẽ không biết rốt cuộc sự việc như thế nào, phải có nguyên nhân nào đó, nói đi nói lại đúng là không có gì tốt đẹp.

Một số thời điểm, cũng bởi vì người ngoài tự cho là mình có ý tốt muốn giúp đỡ trái lại khiến tình huống trở nên gay gắt hơn.

Lúc đó Sơ Chi cảm thấy hắn là nên tôn trọng ý nghĩ và lựa chọn của anh, vì vậy cô đã im lặng.

Nhưng dù sao nguyên nhân lớn nhất cũng là do cái thạch kia.

Cảm giác người khác chịu oan ức giúp mình như thế, thật sự là không thỏa mái.

Cô còn muốn nói điều gì, vừa ngẩng đầu lên, vừa vận nhìn thấy Lục Gia Hành thu bàn tay ngay phía trên cô trở về.

Động tác anh rất nhanh, hơn nữa lại vô cùng tự nhiên, không nhìn ra một chút khác thường nào, giống như chỉ là tùy tiện nhấc tay lên, thậm chí Sơ Chi còn không kịp phản ứng.

Tầm mắt Lục Gia Hành liếc qua một bên, anh vừa tiếp tục chậm rãi đi về phía trước vừa nói: “Yên tâm, Lục Gia Ý sẽ giải thích rõ ràng.”

Sơ Chi ngơ ngác ngẩng đầu lên, vẻ mặt oan ức còn chưa kịp thu hồi.

Cô mới chỉ nói một câu, nhưng anh lại giống như biết tất cả.

Lục Gia Hành lạnh nhạt ngoắc ngoắc môi, không nhanh không chậm tiếp tục nói: “Ai cho cái thạch cũng không quan trọng, chỉ cần có cái thứ đó, nó sẽ là tôi đưa cho.”

Sơ Chi hoàn toàn ngây ngẩn cả người, nhanh chóng tiêu hóa cô mới hiểu được nội dung trong lời nói của anh, người vô thức đi theo anh.

Đi tới, đi tới, đột nhiên Lục Gia Hành dừng bước.

Sơ Chi còn đang ngăn người nghĩ chuyện, cũng dừng lại theo anh, đôi mắt nhìn chăm chăm vào cánh cửa trước mặt.

Một lát sau, cô mới phục hồi lại tinh thần, vừa ngẩng đầu, đã nhìn thấy Lục Gia Hành đang lười biếng nghiêng đầu nhìn cô.

Dáng vẻ anh cũng không có gì là vội vàng, đôi mắt rũ xuống nhìn cô, kiên nhẫn tựa lên cánh cửa.

Nhìn cô phát ngốc xong, anh mới chậm chạp nhướn mày: “Tiểu Sơ Chi, em đi theo tới nhà tôi rồi.”

“...”

Sơ Chi:?

Theo bản năng Sơ Chi nhìn lên số nhà, “Ồ” một tiếng.

Cô chớp mắt mấy cái, nhìn Lục Gia Hành: “Nhà anh cũng ở đây sao?”

“Ừm.”

Lục Gia Hành chậm rãi móc chuỗi chìa khóa từ trong túi áo ra, leng keng vài cái, anh do dự một chút, rồi chọn một cái tiến lên mở khóa cửa.

Một tiếng vang nhỏ, cửa được mở ra.

Anh vừa mới mua căn phòng này, bởi vì không thể tiếp tục ở nhà được nữa nên dọn ra ngoài ở, phần trang trí cũng do công ty trang trí, ngoại trừ lúc mua anh có tới một lần, từ đó cũng chưa từng tới thêm lần nào nên cũng không xác định được chìa khóa có đúng hay không.

Sơ Chi mở cửa đi vào, giúp anh chặn lại, cô do dự nói: “Anh lại định về nhà sao?”

Lục Gia Hành đi vào, hai người đi tới trước cửa thang máy, anh trầm mặc một hồi, đột nhiên mở miệng: “Đây là nhà của tôi.”

Trong nháy mắt vẻ mặt của Sơ Chi liền trở nên mềm mại, như thấy được cún con đang lang thang ven đường.

Lục Gia Hành quyết tâm, thành thật đi thẳng đến con đường tối đen, anh mím mím môi, yếu đuối nói: “Không sao, tôi cũng quen rồi.”

Về mặt Sơ Chi giống như đã quyết tâm ôm cún con về nhà nuôi.

*

Sơ tiên sinh và Đặng nữ sĩ không biết lại chạy đi đâu nhuộm da rồi, vừa mở cửa trong nhà chính là một căn nhà khô ráo không có một bóng người, Sơ Chi đặt vali và túi sách ở cửa, cô bắt đầu mở tủ lạnh tìm đồ ăn.

Cô đã không có hy vọng xa vời là hoa quả gì gì đó có thể ăn được, dù sao trong nhà có ai lâu như vậy, có thể tìm được chút yến mạch, sữa bò và mì ăn liền cũng có thể coi là tốt đẹp rồi.

Kết quả lục tung nửa ngày, cô cũng tìm được nửa túi yến mạch và hai gói mì ăn liền.

Một gói vị sườn kho.

Còn có một gói mì vị bò dưa chua.

Sơ Chi: “...”

Sơ Chi cầm hai túi mì ăn liền trong tay, nhớ tới chàng trai trong thang máy nói “Nhà tôi ở đây” “Tôi cũng quen rồi”, cô ngồi xổm trước ngăn tủ bếp có chút xoắn xuyết.

Nhà Lục Gia Hành ở trên nhà cô.

Vậy mà trước nay Sơ Chi hoàn toàn không nghĩ tới.

Sơ Chi “Ài nha” một tiếng, ném gói mì vị sườn kho lên kệ bếp, cầm gói mì bò dưa chua và chìa khóa, đeo dép đi ra cửa.

Mỗi người một gói, ngược lại một mình cô cũng ăn không hết hai gói.

Sơ Chi vừa nghĩ, vừa đi lên lầu, ấn chuông cửa lần trên.

Chờ nửa phút, cửa mở ra.

Sơ Chi tùy ý nhìn lướt qua, câu nói đến miệng lại nuốt trở về.

Nhà của Lục Gia Hành, nói là đầy bụi bặm tung bay không có chỗ đặt chân cũng hoàn toàn không có gì quá đáng, mặt đất bẩn thỉu đầy vụn gỗ, sàn nhà nát được một nửa, giấy dán tường một quyển lại một quyển rụng ở bên cạnh, trong không khí tràn ngập một mùi formaldehyde.

Sơ Chi: “...”

Đột nhiên Sơ Chi nhớ tới, hồi vừa mới khai giảng, mỗi ngày từ sáng sớm đến hoàng hôn trên lầu nhà cô đều có tiếng máy khoan, máy cưa kêu, bỗng nhiên cô tỉnh ngộ “À” một tiếng.

Lục Gia Hành đứng ở cửa, bụi xi măng dính lên quần, vẻ mặt có chút phức tạp.

Anh buông mắt xuống, thấy rõ đồ vật cô cầm trong tay, vẻ mặt càng trở nên phức tạp hơn.

Một gói mì bò dưa chua màu tím đậm.

Khuôn mặt tươi cười được in trên bao bì giống như nhìn anh cười nhạo đầy tàn nhẫn không hề có một tiếng động.

Bạn đang đọc truyện *Đáng Yêu Bao Nhiêu Tiền Một Căn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21

Lúc Sơ Chi ấn chuông cửa, Lục Gia Hành đang quan sát xem trong căn phòng này chỗ nào có thể ngủ được.

Đúng là phòng ngủ đã sửa xong, nhưng tất cả chăn, gối, ga trải giường đều không có, muốn ngủ chỉ có thể nằm lên tấm ván gỗ.

Lúc Lục Gia Hành theo Sơ Chi trở lại đây, anh hoàn toàn không suy nghĩ đến những thứ này, thậm chí anh còn cảm thấy chắc hẳn căn phòng này đã trang bị đầy đủ, không nhiễm một khối bụi, chỉ chờ anh xách vali đến ở là được rồi.

Vì lẽ đó, sau khi mở cửa, Lục Gia Hành nhìn thấy vẻ mặt của cô gái từ lơ mơ chuyển sang kinh ngạc, anh cảm thấy khá là lúng túng.

Sơ Chi cầm gói mì ăn liền trong tay, khuôn mặt in bên trên bao bì lác quắc lại theo động tác của cô, hai người đứng ở trước cửa nhìn nhau một hồi lâu, Lục Gia Hành hơi chần chừ, anh không biết có nên mời cô vào nhà hay không.

Màng ni lông mỏng trên cửa chống trộm mới vẫn chưa bị xé đi hoàn toàn, một nửa phía trên bị kéo xuống, giống như một đám mây bông bênh ở giữa hai người.

Cho dù bên trong phòng lộn xộn, Lục Gia Hành vẫn giống như đứng trong hoàng gia, lớp xi măng trên quần anh không phải là xi măng mà là một họa tiết được một nhà thiết kế thời trang nào đó nổi tiếng ở Milan thiết kế.

Người chàng trai hơi nghiêng nghiêng, ung dung nói: “Vào không?”

“...”

Lần này người chần chừ lại biến thành Sơ Chi.

Cô suy nghĩ một chút, vừa đi vừa cẩn thận nhìn dưới chân, vòng qua đồ vật dưới chân đi vào.

Những căn hộ ở khu nhà này đều có kết cấu giống nhau, diện tích căn hộ ở tầng trên đều giống nhà cô, nhà cô có ba người thêm một con mèo nữa, thỉnh thoảng ông nội và bà nội cũng ở lại nhà cô một thời gian, không gian hoàn toàn thừa sức, nhưng Lục Gia Hành ở một mình trong căn nhà lớn như vậy, ngẫm lại vẫn về đến dọa người.

Cô nhìn lướt qua phía nhà bếp, quả nhiên, hoàn toàn vô cùng thâm thẳm.

Sơ Chi bỏ qua tiếp tục đi về phía trước, cô quay đầu lại nhìn Lục Gia Hành đang theo sau: “Đàn anh, anh có đói bụng không?”

Lục Gia Hành không lên tiếng.

Sơ Chi cảm giác mình đã hỏi một vấn đề ngu xuẩn, từ lúc lên xe cho tới bây giờ bọn họ cũng chưa ăn gì, làm sao không đói bụng được, hỏi xong cô lại gật đầu, tiếp tục nói: “Hay là chúng ta gọi đồ ăn bên ngoài đến đây đi, vừa vặn ba mẹ tôi cũng không có nhà, chúng ta có thể ăn cùng nhau.”

Cô vừa nói vừa đi tới cửa, mở cửa, xoay người lại, dường như đang chờ anh.

Lục Gia Hành nhìn một loạt hành động cực kỳ tự nhiên của cô gái, sau một lúc anh mới phản ứng lại, có chút sững sờ.

Anh đứng tại chỗ, một lát sau, anh chậm chậm mở miệng: “Đến nhà em sao?”

Giọng nói vừa phát ra, anh mới phát hiện cổ họng mình có chút khó khăn.

Sơ Chi gật đầu, rất thành khẩn mời: “Được không?”

“...”

Lục Gia Hành cảm thấy không đứng lắm.

Đường như trái tim anh đập mạnh hai cái, có chút vui vẻ, thế nhưng lại là niềm vui không giải thích được, lại có chút muốn nổi giận.

Đèn trong phòng đã được lắp đặt gọn gàng, đèn ở phòng khách có độ sáng rất cao khiến toàn bộ không gian đều bừng sáng, Lục Gia Hành vẫn đứng ở nơi đó như trước không nhúc nhích, lộ ra vẻ mặt vừa bức mình vừa buồn cười, còn có chút bất đắc dĩ: “Tiểu Sơ Chi, trong lúc ba mẹ không có nhà, em không thể mời một người đàn ông đến nhà mình vào buổi tối được.”

Sơ Chi chớp mắt mấy cái, tay cô vẫn tiếp tục cầm chốt cửa, nghiêng đầu nhìn anh: “Không sao đâu, bởi vì là anh tôi mới mời đó.”

Hình như mí mắt Lục Gia Hành giật một cái.

“Đàn anh là người tốt.” Sơ Chi tiếp tục nói.

“...”

Tâm tình Lục Gia Hành trở nên phức tạp.

Về mặt anh đầy phức tạp nhìn cô gái đang đứng cạnh cửa, gơ tay xoa bóp lông mày, trầm thấp thờ dài một tiếng rồi đi tới: “Đi thôi.”

Sơ Chi nhìn anh cầm chìa khóa, tắt đèn rồi đóng cửa, đi xuống lầu, đột nhiên cô quay đầu lại, có chút tò mò hỏi: “Đàn anh, đến cùng anh có muốn xuống nhà tôi hay không nha?”

Lục Gia Hành không trực tiếp trả lời: “Làm sao vậy.”

“Nhìn anh thật giống vừa muốn đi, lại giống không muốn đi.” Đôi chân ngắn của Sơ Chi nhảy lên bậc tam cấp, vui sướng nói.

Lục Gia Hành giương mắt nhìn cô, không lên tiếng.

Lúc này Sơ Chi đang đứng trước cửa mở cửa, cô đi vào trước, vừa ngồi xổm trước tủ giày tìm dép cho anh vừa nói: “Đàn anh, anh muốn ăn gì?”

Nhà Sơ Chi được trang trí vô cùng đơn giản, không bày biện quá nhiều đồ, vật dụng trong nhà và giấy dán tường màu trắng vô cùng sạch sẽ mà ấm áp.

Lục Gia Hành tiện tay đóng cửa lại, mắt nhìn cô gái đang ngồi xổm đặt một đôi dép nam xuống bên cạnh chân anh, cảm giác ảo não lại buồn bức kia có chút không không chế được.

Anh không đổi giày, mà thừa dịp Sơ Chi còn chưa kịp đứng dậy, cũng ngồi xổm xuống.

Hai người mặt đối mặt ngồi xổm trước cửa nhà, ngay cả như vậy, anh vẫn cao hơn cô một đoạn.

Lục Gia Hành mím mím môi, anh chậm chậm mở miệng: “Sơ Chi.”

Đây là lần đầu tiên anh nghiêm túc gọi hoàn chỉnh tên cô như vậy.

Không biết tại sao, Sơ Chi nghe có chút sợ hãi.

Cái cảm giác này giống như cảm giác lúc nhỏ bị thầy giáo gọi đứng lên trả lời bài, hoặc là lúc ở nhà phạm sai lầm gì đó, mẹ sẽ ôn hòa nhã nhặn gọi tên của cô, trước tên lửa gạt cô lại gần.

“Sơ Chi, con tới đây, mẹ không đánh con.”

Sơ Chi vô thức nuốt một ngụm nước bọt, biểu hiện có chút sốt sắng,

Mi mắt Lục Gia Hành hơi rủ xuống, đôi mắt đen ánh nhìn cô chằm chằm: “Say này đứng để người khác đến nhà em”

Sơ Chi: “...”

Sơ Chi há to miệng, cô ngẩng đầu lên nhìn anh: “Hả?”

Đôi mắt Lục Gia Hành hí lại: “Gật đầu.”

Sơ Chi liền gật đầu.

Khóe môi Lục Gia Hành nhếch lên, tựa hồ cuối cùng cũng hài lòng: “Nói được.”

Sơ Chi: “À, được.”

Dáng vẻ yếu đuối của cô thật sự là quá ngoan ngoãn, điểm khó chịu trong lòng anh tự lúc bắt đầu cho đến giờ cứ thế biến mất không thấy tung tích đơn giản như vậy.

Sơ Chi đứng lên, đi vào trong nhà, đột nhiên cô quay lại: “Đàn anh.”

“Hà?”

“Tại sao không thể để người khác đến nhà tôi?”

Lục Gia Hành: “...”

Lục Gia Hành nở nụ cười: “Em còn muốn ai tới?”

Sơ Chi suy nghĩ một chút: “Đồng Đồng này, cuối tuần sau cô ấy muốn tới chơi.”

Lục Gia Hành “Ồ” một tiếng, anh đeo dép đi tới: “Nam sinh thì không được.”

Sơ Chi thở phào nhẹ nhõm: “Tôi vốn sẽ không để cho nam sinh tùy tiện đến nhà mình, tôi chỉ mang anh trở về thôi.”

“...”

Bước chân Lục Gia Hành dừng lại, đột nhiên bả vai anh đè xuống.

Anh đứng giữa phòng khách cúi đầu nhìn cô, thờ dài, giọng nói trầm thấp mang theo một chút cảm giác thất bại: “Làm sao em có thể... giày vò người khác như thế.”

Sơ Chi hoàn toàn không coi đó là chuyện to tát, giọng nói cô đầy vui vẻ: “Đàn anh, anh là tổng giám đốc bá đạo sao? Tiểu yêu tinh giày vò người khác nha!”

Lục Gia Hành: “...”

*

Sơ Chi đã đói bụng, cô liền gọi một nồi lẩu khô Trung Khánh của một nhà hàng gần nhất, thêm một ít khoai tây chiên và rong biển.

Đồ ăn bên ngoài được đưa tới, hương vị thơm phức, cửa phòng ngủ bên trong vẫn đóng chặt được nhẹ nhàng mở ra một cái khe.

Lục Gia Hành lấy hộp đồ ăn vẫn bọc plastic để lên trên bàn, anh lui về phía sau một bước, bên chân có gì đó nóng nóng.

Cúi đầu xuống, một con mèo đang đứng bên cạnh chân anh, cái đuôi lông xù quét qua quét lại, bộ lông xung quanh cổ nó rất đẹp, đám lông trên mặt khiến nó giống như một con báo biển.

Đôi mắt to tròn màu xanh da trời nhìn anh, cái đầu nhỏ ngẩng lên cao, bi bô kêu một tiếng “Meo”.

Bất kể là âm thanh hay ánh mắt, so với cô gái nào đó giống nhau như đúc.

Sơ Chi cầm cái muối và đôi đũa, cô vừa rung đùi đắc ý đi tới vừa nói chuyện phiếm với nó: “Chị về lâu như vậy mà em đều lui ở trong phòng không có động tĩnh gì, vậy mà vừa ngửi thấy mùi đồ ăn liền ra ngoài rồi? Cái này em không thể ăn, nó rất cay, mèo không ăn được, không thể cho em ăn cái này.”

Cô nói xong, để đũa xuống rồi mở hộp đồ đặt bên chân, mèo con vui vẻ chạy tới, bắt đầu liếm hộp đồ.

Không biết có phải do ảo giác hay không, Lục Gia Hành cảm thấy lúc con mèo này liếm đồ ăn cũng rung đùi đắc ý.

Càng nhìn càng cảm thấy thú vị, anh nhếch khóe môi, thuận miệng hỏi: “Con mèo này tên gì vậy?”

Sơ Chi chớp mắt mấy cái: “Nhĩ sai (Anh đoán).”

Lục Gia Hành bật cười: “Làm sao tôi đoán được.”

Sơ Chi: “Tên của nó là Nhĩ Sai.”

Lục Gia Hành: “...”

Nhĩ Sai ăn rất nhanh, Sơ Chi và Lục Gia Hành ăn được một nửa, đồ ăn của nó đã không còn, nó liền vui vẻ chạy tới, cọ cọ bên chân Sơ Chi kêu “Meo meo”.

Sơ Chi cũng gần ăn no, ôm lấy nó vào trong ngực, tiện tay cầm tuýp kem dinh dưỡng bên cạnh, vặn ra, bóp một chút rồi đưa tới bên miệng nó.

Cái lưỡi nhỏ màu hồng phấn của mèo nhô ra, nó bắt đầu liếm xung quanh ống, khi liếm hết, nó sẽ liếm bàn tay đang cầm tuýp kem dinh dưỡng của Sơ Chi, nhắc nhở cô bóp tiếp cho nó.

Cô gái cười tủm tỉm, vừa ôm mèo vừa khẽ giọng nói chuyện với nó, dường như tên tiểu tử này cái gì cũng đều nghe hiểu, hình ảnh thần kỳ này khiến cho lòng người ta mềm mại.

Ánh đèn ở phòng ăn dịu nhẹ, trong không khí tràn ngập mùi thơm của thức ăn, đột nhiên Lục Gia Hành cảm thấy, trong cuộc đời mình không có một khoảnh khắc nào cảm thấy có gia đình nào so với cảm giác hiện tại.

Anh cầm chiếc đĩa trong tay ngược mắt lên nhìn cô gái ngồi đối diện, đột nhiên con mèo đang liếm kem dinh dưỡng kia nghiêng đầu lại, đôi mắt xanh thăm thẳm trừng trừng nhìn anh.

Tầm mắt Lục Gia Hành dời khỏi người Sơ Chi, đôi mắt màu xanh dương đối diện với đôi mắt màu đen, đột nhiên Nhĩ Sai nhếch miệng, nhìn anh kêu “Meo” một tiếng, không còn đáng vẻ dễ thương như lúc này, mà đầy vẻ dữ dằn.

Lục Gia Hành: “...”

Sơ Chi vui vẻ nói: “Nó yêu thích anh!”

“...”

Lục Gia Hành cảm thấy đáng vẻ dữ dằn này, nhìn thế nào cũng không giống như là yêu quý anh.

Quả nhiên, một giây sau, đột nhiên Nhĩ Sai đứng lên người Sơ Chi, xoay người lại, dùng cái mõng quay về phía Lục Gia Hành, cái đầu nhỏ chui vào ngực Sơ Chi.

Chui xong mới thấy ngượng, xoay qua xoay lại, cọ tới cọ lui không ngừng trong lòng cô.

Sơ Chi bị cọ có chút ngứa, cô vừa cười vừa mò nó.

Con mèo kia cứ cọ qua cọ lại như vậy, nhõng nhẽo kêu khò khè một hồi lâu, mãi đến tận khi Sơ Chi kéo nó lên, nó mới bắt đầu dĩng dĩng đầu, chậm rì rì xoay người lại, đôi mắt to màu xanh dương lại nhìn về phía Lục Gia Hành ngồi đối diện.

Lại một người một mèo cách một nỗi lâu khô Trùng Khánh nhìn nhau ba giây, dường như Nhĩ Sai đang thị uy hướng anh kêu “Meo Meo” hai tiếng, sau đó cái đầu ngao mạn giống như con báo biến lại xoay lại, dùng chóp mũi của nó cọ cọ cảm Sơ Chi.

Đột nhiên cái mõng vuốt nhỏ nâng lên, dùng một cái, vỗ lên ngực Sơ Chi.

Lục Gia Hành: “...”

Khóe môi Lục Gia Hành nở một nụ cười sỗ tóc gáy, anh nghiêng răng, giọng nói cũng giống như chen từ trong hàm răng ra ngoài: “...Nó là mèo đực sao?”

Sơ Chi đang không hiểu nổi vì sao hôm nay đột nhiên con mèo này lại trở nên dính người như thế, khuôn mặt thần kỳ ngẩng lên từ bên trong đám lông mèo: “Vâng, đúng vậy, làm sao anh biết được?”

Lục Gia Hành: “Ha ha.”

Bạn đang đọc truyện *Đáng Yêu Bao Nhiêu Tiền Một Cân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22

Lục Gia Hành và Nhĩ Sai chiến đấu kịch liệt một hồi.

Lục Gia Hành ăn xong, anh vừa mới đẩy cái ghế đứng lên, trong chớp mắt, Nhĩ Sai ra sức bật một cái, trực tiếp nhảy tới tay vịn ghế sofa, cái đuôi lông xù đầy khí thế quét qua quét lại, đôi mắt mèo màu xanh thăm thẳm nhìn chằm chằm người trước mặt, kêu “Meo” một tiếng, giống như sẵn sàng chiến đấu.

Lục Gia Hành kinh thường cười khẽ một tiếng, anh lười biếng giơ tay, nhẹ nhàng đẩy cái đầu nhỏ như con báo biến khiến cho nó ngã một cái.

Nhĩ Sai rơi từ trên tay vịn sofa xuống, ngã chổng vó lên trời vừa vịn nằm lên ghế salon, nó sùng sốt một giây, rồi lại nhanh chóng phản ứng lại, cái chân đập đập trở mình bò lên, tiếp tục hướng về phía Lục Gia Hành nhe răng trợn mắt.

Chắc nó cảm giác được mình đã đánh giá thấp sức chiến đấu của đối thủ, không nghĩ tới kẻ địch lại hung hăng như vậy, nó nửa ngồi nửa quỳ, cơ thể đầy thịt vững chắc nằm ở trên ghế salon.

Lục Gia Hành cúi người bắt lấy hai chân trước của nó, anh nhẹ nhàng, không tốn chút sức lực nào bắt lại.

Nhĩ Sai bị trực tiếp nhấc lên, treo trước mặt đối thủ, nó không cam lòng, cái chân đập lung tung.

Lục Gia Hành quét một vòng trên người nó từ trên xuống dưới, anh nghiêng đầu: “Con mèo này đã triệt sản rồi sao?”

Vừa vặn Sơ Chi đi từ phòng bếp ra, đặt cốc nước trái cây của anh lên khay trà: “Ngoại trừ giấy chứng nhận khi mua mèo thì còn phải có giấy đã triệt sản mới có thể đón về nhà, hoặc là chủ nhận phải tự mình mang nó đi triệt sản, sau đó cung cấp video trực tiếp.”

Lục Gia Hành nhử mảy nhìn con vật nhỏ đang ngộ nguậy lung tung trong tay, anh cười đến có chút xấu xa, còn có chút cười trên sự đau khổ của người khác: “Ồ.”

Nhĩ Sai điên cuồng ngộ nguậy trong tay anh kêu: “Meo Meo!!”

Hình như anh tìm được thú vui rồi, chơi đùa với Nhĩ Sai một lúc, khiến cho con mèo kia tức giận muốn cắn anh.

Tới gần chín giờ, Lục Gia Hành giúp cô thu gọn mấy hộp đồ ăn bên ngoài xong, chuẩn bị rời đi.

Sơ Chi tiễn người tới cửa, cô vẫn không nhận được hỏi: “Vậy anh định ngủ ở đâu?”

Lục Gia Hành cũng trầm mặc, anh đứng một lúc, buồn tẻ nói: “Phòng ngủ đã sắp xếp gọn gàng rồi.”

Sơ Chi tròn to hai mắt, hoàn toàn không hình dung được cảnh tượng vô cùng thâm trầm trong phòng ngủ đã đạt tới trình độ được sắp xếp gọn gàng của người này.

Cô gật đầu, thuận miệng hỏi: “Có chăn không?”

Lục Gia Hành: “...”

Sơ Chi: “...”

“Gối thì sao?”

“...”

“...Giường?” Sơ Chi dò hỏi.

“Có giường.” Lục Gia Hành trả lời ngay.

Sơ Chi thở dài: “Đàn anh, tối nay anh dự định ngủ trên tấm ván gỗ sao?”

Lục Gia Hành không lên tiếng.

Kỳ thực anh vốn định ngủ khách sạn.

Thấy anh đến nửa ngày không lên tiếng, Sơ Chi cho rằng anh chấp nhận, cô thở dài, rất có khí phách của một phụ huynh, hướng anh khoát tay áo một cái: “Anh chờ một chút.”

Nói xong cô đi vào trong nhà, một lát sau đi ra, trong tay cô nâng chăn và một cái gối.

Vóc dáng của cô gái nhỏ nhỏ, chăn và gối được xếp chồng lên nhau, độ cao khoảng chừng đến chóp mũi, cả người cô đều bị giấu sau chăn và gối, chỉ chừa ra một đôi mắt.

Đến gần mới thấy rõ, là hai cái chăn, một cái mỏng và một cái dày, chắc hẳn là chăn mùa đông và chăn mùa hè.

Cô lão đảo đi tới trước mặt anh, Lục Gia Hành đưa tay nhận lấy, Sơ Chi ôm tới như đang nâng chiếc đĩa của bộ môn ném đĩa, còn anh ôm như nắm lấy cây bông.

Sơ Chi nhét đồng chăn và gối vào trong tay anh: “Chăn và gối đều là của tôi, chẳng qua chăn đơn và vỏ gối đều mới đổi, anh đừng ghét bỏ nha.”

Lục Gia Hành rũ mắt xuống, trong lồng ngực ôm một đồng chăn gối vô cùng mềm mại, ấm áp dễ chịu, chăn đơn màu trắng, phía trên in hình động vật nhỏ, góc chăn là đường viền hoa lông xù, vài vóc mềm mại, mang theo mùi hương nước xả vải nhàn nhạt, còn có một chút mùi vani.

Anh giương mắt, nhìn cô, nói chậm rãi: “Không đổi cũng được.”

Lỗ tai Sơ Chi lại bắt đầu nóng lên rồi.

Cô giờ tay chà xát lỗ tai, nhỏ giọng ngập ngừng nói: “Không đổi không được...”

Lục Gia Hành cười khẽ một tiếng, ôm chần và gối trong lòng ngực: “Được, cảm ơn.”

Sơ Chi thò người qua giúp anh mở cửa, đôi mắt sáng lấp lánh, khi cười híp lại: “Đàn anh ngủ ngon.”

Gió tháng mười có chút lạnh, cửa sổ hành lang được mở ra, gió lùa qua thổi phàn phật vào.

Lục Gia Hành ôm một đồng chần bông màu trắng, đứng trước cửa ngủ, lông mi bị ép hạ xuống, nhìn có vẻ ngoan ngoãn.

Giống như một con động vật to xác đầy hung mãnh nào đó bị thuần phục, ánh mắt nhu hòa lại vô lại.

Anh yên lặng nhìn cô một lúc, đằng hoàng gật đầu: “Ngủ ngon.”

*

Sơ Chi bị tiếng mở cửa và tiếng nói chuyện đánh thức.

Hôm nay cô ngủ rất say, ra ngoài chơi mấy ngày đúng là một mẻ mà, sáng sớm bên ngoài phòng ngủ đã truyền đến tiếng nói chuyện, Nhĩ Sai kêu “Meo Meo” nhẹ nhàng nhảy lên giường, dùng mũi cọ cọ mặt Sơ Chi.

Sơ Chi vẫn nhắm hai mắt mơ mơ màng màng đẩy cái đầu của nó, con mèo này được nuôi quá tốt rồi, mập mạp như vậy khiến người ta không đẩy được, Sơ Chi bắt đầu phải hé con mắt ra.

Người vẫn không ngồi dậy, cửa phòng ngủ được mở ra, Đặng nữ sĩ đi từ bên ngoài vào, trên người vẫn còn mặc chiếc quần dài Bohemian, không biết bà đã đi chơi ở nơi nào, da được phơi nắng đến là quá mức khỏe mạnh rồi, dáng vẻ vẫn đầy sức sống như trước.

Chỉ là lúc này, vẻ mặt Đặng nữ sinh kinh hãi đến biến sắc: “Bảo bối, con mẹ nó chần và gối đầu mất rồi?”

Sơ Chi ngáp một cái, hai tay chống xuống giường, cô chậm chạp ngồi dậy.

Cô còn chưa ngủ đủ, dáng vẻ nói chuyện đầy lười biếng, cảm lấy góc chần đang che kín trên người quơ quơ, ra hiệu bà là ở đây.

Đặng nữ sĩ “Ồ” một tiếng: “Vậy chần con đây.”

Sơ Chi dụi mắt: “A...”

Cô từ từ “A” nửa ngày, còn không nói, chuông cửa đã vang lên.

Sơ Chi tiếp tục dụi mắt, lại ngáp một cái, bên trong viền mắt toàn là hơi nước.

Ba giây sau, cô đập tay xuống “Ba” một tiếng, trợn mắt lên, nhìn Đặng nữ sĩ đang đứng bên giường, cả người đã tỉnh táo được một nửa: “Mẹ?! Hai người đã trở về?”

“Sáng sớm trở về.”

Sơ Chi không nghe rõ bà nói cái gì, cô nhảy xuống khỏi giường thật nhanh, ngay cả dép cũng không kịp đeo, để chân trần giẫm lên sàn nhà, chạy ra khỏi phòng giống như bay, kèm theo một tiếng gào thét đầy khốc liệt: “Ba...!!!”

Bên kia ba Sơ cũng chưa kịp đổi quần áo, cầm cốc nước trong tay đứng ở cửa, kèm theo tiếng gào thét của cô là tiếng mở cửa.

Lục Gia Hành ôm một đồng chần gối viền hoa màu trắng trong tay đứng trước cửa, đối diện với ba Sơ.

Hai người đàn ông mắt to tròng mắt nhỏ, mặt đối mặt nhìn nhau mười giây đồng hồ, không ai nói câu nào.

Hai mươi giây sau, ba Sơ cầm cốc nước đưa đến bên môi, không nhanh không chậm uống một hớp, thân mật nói: “Tiểu tử, chúng ta không mua.”

Sơ Chi: “...”

Cô còn chưa kịp phản ứng, ba Sơ đã đóng cửa lại “Ầm” một tiếng.

Vừa quay đầu lại, đã nhìn thấy thiếu nữ trợn to hai mắt đứng ngây người như phỗng trong phòng khách: “Dậy rồi sao? Đeo dép vào, trên đất lạnh đó.”

Sơ Chi há miệng run rẩy: “Ba ba ba ba... Vừa nãy cái kia phải...”

Ba Sơ vui cười hớn hở: “Không sao, chào hàng đó mà, bây giờ ngay cả đồ dùng trên giường cũng tới tận cửa chào hàng rồi sao? Ta nói này, tên tiểu tử

kia lớn lên cũng thật đẹp trai, có chút giống ta năm đó.”

Sơ Chi: “...”

Sơ Chi có chút một lời khó nói hết, không biết giải thích thế nào, cô trực tiếp đi thẳng tới cửa, do dự một chút, một lần nữa lại mở cửa nhà ra.

Lục Gia Hành vẫn còn chưa đi, anh vẫn duy trì tư thế kia đứng trước cửa, vẻ mặt đầy suy tư.

Nghe thấy tiếng cửa mở, anh xoay đầu lại.

Sơ Chi cảm thấy có chút lúng túng, mái tóc lộn xộn khi ngủ dậy bị cô tùy tiện vuốt lung tung hai cái, chuyện ba mình xem người ta là tên chào hàng mà giam ngoài cửa thật xấu hổ.

Sơ Chi suy nghĩ mãi, vừa định nói chuyện, Lục Gia Hành cup mắt nhìn cô, bình tĩnh nói: “Đeo dép vào đi, trên đất rất lạnh.”

Sơ Chi: “...”

Chỉ trong chốc lát như thế, ba Sơ đã tiến vào phòng ngủ cầm dép ra cho cô, vừa nhìn thấy cánh cửa đang mở, ông “Ồ” một tiếng, vô cùng kiên nhẫn nhìn Lục Gia Hành: “Tiểu tử, chúng ta thật sự không mua, cháu đi đi.”

Ba Sơ đi tới, bỏ dép xuống bên chân Sơ Chi, rồi đứng lên, “Àm” một tiếng, đóng cửa lại.

Sơ Chi: “...”

Lục Gia Hành: “...”

Liên quan tới chuyện này, Sơ Chi hoàn toàn không biết nên giải thích như thế nào, cuối cùng vẫn là Lục Gia Hành phản ứng nhanh, anh nói anh là hàng xóm ở trên lầu, nhìn thấy chắn phơi bị rơi xuống phía dưới, liền giúp nhặt mang tới đây.

Sơ Chi gật đầu như gà mổ thóc: “Đúng đúng đúng, hôm qua con mang ra phơi nắng.”

Về mặt ba Sơ giống như một kẻ ngốc bỗng nhiên tỉnh ngộ, đáng vẻ thì ra là như vậy, còn nói xin lỗi anh.

Nhưng về mặt Đặng nữ sĩ lại vô cùng hoài nghi: “Làm sao cậu biết cái chắn này là của nhà tôi?”

“...”

Sơ Chi cực kỳ căng thẳng, tuy rằng cô không biết tại sao mình lại căng thẳng như vậy, rõ ràng cô cũng chưa từng làm chuyện gì trái với lương tâm.

Cũng không biết tại sao theo bản năng mình lại phối hợp nói dối với anh, rõ ràng cô...

Cũng chưa từng làm chuyện gì mắc cỡ...

Về mặt Lục Gia Hành không thay đổi, bình tĩnh đến mức không tìm ra một kẽ hở, anh khẽ mỉm cười, bình tĩnh nói: “Không biết, cháu hỏi một nhà người ta chỉ tới đây.”

Người ở tầng 16 là Sơ Chi: “...”

*

Mấy ngày kế tiếp, toàn bộ thời gian Sơ Chi dùng để xem phim, đọc tiểu thuyết và ăn đồ ăn vặt để vượt qua.

Lễ quốc khánh vừa kết thúc, buổi tối trước ngày khai giảng, cô trở về trường học.

Tiết Niệm Nam mang theo đồ ăn trở lại, Sơ Chi cũng mang theo một hộp sườn kho đầy, buổi tối mấy người họ gọi trà sữa và gà rán tạo nên một bữa ăn nhỏ nhỏ mà phong phú, lúc đầu một bên chơi nạt chược một bên tán gẫu.

Lâm Đồng kể lại chuyện lúc bọn họ ở trên núi Cangyan đi cáp treo bị dừng giữa không trung hơn ba giờ đồng hồ, Cố Hàm một tay cầm bánh gạo một tay xếp bài, nghe thấy vậy vẻ mặt kinh hãi.

Tiết Niệm Nam vẫn không lên tiếng, ăn một con, ngay khi Lâm Đồng nói đến việc “bình nước” cũng theo bọn cô đến núi Cangyan, cô nàng đang sờ soạng bài, liền “A” lên một tiếng.

Sơ Chi chớp mắt mấy cái: “Cậu tìm được rồi hả?”

Tiết Niệm Nam lắc đầu một cái: “Chỉ là mình đột nhiên nhớ tới, xế chiều hôm nay lúc mình tới hội sinh viên, lại nhìn thấy cái tên bình nước kia rồi.”

Cố Hàm khá là không thêm đề ý, cô chỉ thuận miệng nói: “Làm sao vậy, anh ta bị ba mắng sao?”

“Không phải, mình thấy anh ta bị một đàn chị ngực bự xinh đẹp xin số.”

Lâm Đồng thấy Sơ Chi và Lục Gia Hành tương tác với nhau tương đối nhiều, cô ấy liếc mắt nhìn Sơ Chi, không xác định hỏi: “Anh ta cho sao?”

“Chưa cho, anh ta nói...” Tiết Niệm Nam hắng giọng một cái, giọng nói trầm xuống một chút, bắt chước theo giọng nói lười biếng: “Không được, tôi có bạn gái rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Đáng Yêu Bao Nhiêu Tiền Một Cân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23

Không hổ Tiết Niệm Nam là một học bá, năng lực học tập không gì có thể sánh kịp, bất kể là từ ngữ, về mặt, ngữ âm hay ngữ điệu đều vô cùng chính xác, diễn tả đúng tám đến chín phần đáng về tần mạn của Lục Gia Hành.

Vốn Cố Hàm cho rằng anh chàng đàn anh đẹp trai này có ý đồ đặc biệt đối với Sơ Chi, nghe cô ấy vừa nói như thế cũng hơi kinh ngạc, theo bản năng cô nhìn Sơ Chi một chút.

Quả nhiên, bàn tay đang cầm một lá bài của Sơ Chi dừng lại, cô chờ người ra.

Một giây sau, cô nâng trợn to hai mắt, ngón tay cứ run run như vậy, thậm chí về mặt còn có chút sợ hãi.

Cố Hàm cảm thấy rất bồn chồn, chẳng lẽ đây là đau lòng muốn chết rồi hả?

Những cô không cảm thấy cô nàng yêu thích cái tên bình nước này nha.

Chỉ có đáng về của Lâm Đồng là không mấy tin tưởng, có chút kinh ngạc, quay đầu hỏi: “Anh ta nói như vậy sao?”

Tiết Niệm Nam gật đầu: “Chính xác trăm phần trăm rồi.”

Gương mặt Lâm Đồng suy tư, không nói gì nữa.

*

Lễ quốc khánh qua đi, không đầy hai tuần lễ nữa chính là đại hội thể dục thể thao.

Đại hội thể dục thể thao ở đại học so với sơ trung và cao trung đều tùy ý hơn rất nhiều, cũng không cần tất cả mọi người trong lớp phải tham gia, nhưng dù sao cũng là năm nhất, lần đầu tiên tham gia hoạt động này, sự nhiệt tình của sinh viên năm nhất vẫn còn rất cao.

Tiêu Dực và Tiết Niệm Nam chia nhau phụ trách nhóm nam sinh và nữ sinh đăng ký tham gia, nhóm nam sinh còn tốt, cơ bản mỗi hạng mục đều có người báo danh, nhóm nữ sinh đối lập lại khó khăn rất nhiều.

Các nữ sinh đối với hạng mục chạy không hề nhiệt tình, so với việc chạy điền kinh trên đường chạy dưới bầu trời mùa thu nắng gắt ở trung tuần tháng mười, phải vất chân lên cỏ lao thật nhanh về đích, mồ hôi đầm đìa, các cô ấy càng muốn dùng hai tiếng đồng hồ trang điểm, tao nhã cầm cây dù ngồi một bên ngắm các đàn anh và các bạn tiểu thệ tươi hơn.

Trong một tuần lễ này, toàn bộ nữ sinh nhìn thấy Tiết Niệm Nam như nhìn thấy thầy chủ nhiệm cao trung, bọn họ chạy trốn rất nhanh, nếu nói tránh như tránh rắn rết cũng hoàn toàn không quá đáng.

Các bạn học khác đều trốn tránh hết, chỉ còn lại Sơ Chi, Lâm Đồng và Cố Hàm là không có cách nào khác, ba người họ gánh vác thành tích của nhóm nữ hơn một nửa, thậm chí giờ tự học buổi tối còn được thầy hướng dẫn biểu dương.

Sơ Chi đăng ký vào hạng mục chạy 200m và chạy tiếp sức, chạy tiếp sức là cuộc so tài hỗn hợp nam nữ, một nam một nữ xem kẽ nhau, tổng cộng là bốn người, mỗi người 100m.

Lúc Sơ Chi ghi tên, tất cả mọi người đều nhìn đôi chân ngắn của cô đầy hoài nghi, chủ tịch hội thể thao còn cười ngặt nghẽo, anh ta ngồi bên cạnh Tiêu Dực nhìn cô: “Không phải chứ tôi nói này, Tiểu Bạch Thỏ, em xem em yếu đuối như này có thể chạy được sao? Chạy tiếp sức cần rất nhiều sức lực đó.”

Tiểu Bạch Thỏ chớp mắt mấy cái: “Có thể nha.”

Tất cả mọi người đều cười hi hi, cũng không tin, chỉ coi đó như đùa giỡn thôi.

Kết quả ngày đại hội thể thao hôm ấy, khi Sơ Chi chạy 200m xong, cả lớp đều lặng yên như tờ.

Sơ Chi được phân ở ô thứ tám, khi tiếng súng vang lên, thiếu nữ chạy vèo một cái như bay, trong nháy mắt liền bỏ qua những người khác ở phía sau một khoảng cách thật xa.

Cô mặc một bộ quần áo thể thao màu trắng, trên chân cũng đeo một đôi giày trắng, mái tóc dài mềm mại được buộc thành đuôi ngựa theo bước chân cô ở sau gáy lúc ẩn lúc hiện, nhìn qua thật sự giống như một con thỏ trắng nhanh nhẹn.

“Wow bé ngoan của chúng ta,” Chu Minh tròn mắt há mồm, nhìn bóng dáng màu trắng nhanh như chớp vụt qua, anh ta giờ tay vỗ vỗ vai Tiểu Dục bên cạnh, lời nói mang đầy thâm ý, “Lớp trưởng, cô gái nhỏ bé này, người bình thường không thể đuổi kịp nha.”

Lớp trưởng Tiêu đang làm nóng người để chuẩn bị chạy 400m nam, anh ta không lên tiếng, nhếch miệng nhìn cậu ta cười, xuống khán đài đi về phía vạch xuất phát chạy.

Chàng trai cao lớn dẹt dẹt lại có chút ngại ngùng lúc này đã thay một bộ đồ thể thao, lộ ra cánh tay cơ bắp và đôi chân nhỏ, so với hình tượng ngày thường càng khiến cho người ta không tưởng tượng nổi, tư thế oai hùng lại mạnh mẽ, tinh thần phấn chấn, khắp toàn thân đều tràn đầy sự tự tin.

Trên khán đài ánh mắt của các cô gái liền bị hấp dẫn một cách tự nhiên, Cố Hàm chống cằm rung đùi đắc ý: “Tại sao trước đây mình không phát hiện ra lớp trưởng cường tráng như thế này nhỉ?”

Tiết Niệm Nam đầy kính mắt: “Đây chính là sức hấp dẫn của hoạt động thể thao.”

Sơ Chi vừa mới kết thúc cuộc thi chạy 200m, đứng lúc đi trở về, đối mặt với Tiểu Dục ở phía dưới, xem ra Tiểu Bạch Thỏ hoàn toàn không mệt mỏi, cô cũng không thở gấp, hẳn là mới vừa chạy nhanh xong, thậm chí vẫn còn trong trạng thái phấn khởi, cô nàng đứng tại chỗ nhảy lên hai cái, đập tay với Tiểu Dục.

Chu Minh đứng trên khán đài, anh ta nằm nhoài lên lan can sắt, nhìn về phía hai người bọn họ huyết sáo một cái thật dài như tên lưu manh.

Cố Hàm nhanh chóng đứng thành hàng: “Kỳ thực mình cảm thấy lớp trưởng so với bình nước tốt hơn nhiều, nhìn cũng thấy cậu ta chính là một người đối xử tốt với bạn gái, còn bình nước này nhìn là biết không phải người một lòng một dạ.”

Lúc này các cô đều nằm nhoài trên lan can phía trước khán đài, Cố Hàm vừa nhìn về phía Sơ Chi vừa nói xong, bên cạnh liền truyền tới một giọng nam lười biếng: “Tôi rất chung tình.”

Cố Hàm: “...”

Cố Hàm sợ đến suýt chút nữa kêu ra tiếng.

Đột nhiên cô nàng nhảy dựng lên lui về phía sau hai bước, Lục Gia Hành đang nằm nhoài trên lan can cạnh cô, một tay chống cằm, đáng vẻ đầy biếng nhác.

Anh cũng không nhìn cô, tầm mắt rơi vào trên người thiếu nữ đang nhảy lên đập tay với Tiểu Dục cách đó không xa, tiểu cô nương cười đến cong cả người, nam sinh cao to đứng trước mặt cô, có thể trên mặt cô dính cái gì đó, thiếu niên giờ tay lên, chỉ chỉ khóe môi cô.

Từ góc độ này mà nhìn, cơ hồ đầu ngón tay của cậu ta dán lên khóe môi cô gái.

Lục Gia Hành hí hí hí mắt.

Lúc này cuối cùng Cố Hàm cũng tỉnh lại, cô hời hửng khiếp vía: “Đàn... đàn anh? Anh đến từ bao giờ vậy?”

“Vừa tới, lúc cô nói lớp trưởng so với bình nước tốt hơn.” Anh hờ hững nhắc lại, tầm mắt vẫn như cũ, nửa điểm không lệch đi, nhìn về phía tiểu cô nương đang nhảy nhót nhót chạy về đây, nhẹ nhàng bỏ lên trên khán đài liền bị chủ tịch hội thể thao đập một cái lên vai: “Em được đấy Tiểu Bạch Thỏ! Thật sự em chạy nhanh như thỏ vậy!”

Đáng chủ tịch hội thể thao cao lớn, xem ra vô cùng rắn chắc, lực đạo đã được không chế cũng không yếu đi chút nào, Sơ Chi bị anh ta đập lui về sau một bước, cô cũng không để ý, vẫn cao hứng cười hi hi như cũ.

Lục Gia Hành lại hí hí hí mắt, tựa như người không xương nằm nhoài lên lan can nhìn như cũ.

Cái tên chủ tịch hội thể thao lại lôi kéo Sơ Chi nói một hồi mới đi, Sơ Chi đi tới, đã nhìn thấy Lục Gia Hành đứng phía trước, cô chớp mắt mấy cái, có chút ngoài ý muốn nói: “Xin chào đàn anh Lục.”

Lục Gia Hành không mặc quần áo thể thao, anh vẫn mặc quần áo bình thường, hơn nữa Sơ Chi cảm thấy xem ra anh cũng không nóng lòng tham gia đại hội thể dục thể thao cho lắm.

Anh không lên tiếng, nằm nhoài lên lan can bảo vệ trên khán đài, nghiêng đầu nhìn cô, môi mông khê mím lại.

Ánh mắt kia lại có ý tứ hàm xúc khác, giống như một người bị đội nón xanh (bị cấm sùng), quý dĩ không nói ra được.

Lễ quốc khánh qua đi, thực sự Sơ Chi cũng không gặp lại Lục Gia Hành rồi.

Trường đại học lớn như vậy, hai người, một người năm nhất một người năm ba đại học, lại không cùng khoa, bình thường phạm vi hoạt động cũng ít, ở trường học đúng là không thể lại chạm mặt được.

Ngoại trừ lần nhìn thấy anh ở gần cung thể thao, lúc đó Trình Dật đang nói chuyện với anh, chàng trai cúi thấp đầu đi về phía trước, Sơ Chi cho là anh không thèm nghe, nhưng cô lại nhìn thấy đột nhiên anh ngẩng đầu, môi nhếch lên.

Lúc đó Lục Gia Hành đang định nói chuyện, thế nhưng vừa vặn lại nhìn thấy cô đứng ở phía đối diện.

Sơ Chi đứng tại chỗ do dự một chút, cảm thấy không nên quấy rối bọn họ thì tốt hơn, cuối cùng cô nhìn Trình Dật một chút, tâm tình phức tạp xoay người đi mất.

Mặc dù cô không hiểu rõ Trình Dật, thế nhưng khi tiếp xúc lại cảm thấy vị đàn anh cà rốt này thực sự không giống con gái.

Đột nhiên Sơ Chi nhớ tới trước đây cô nhìn thấy một bát canh gà bên trong lại là một con khác trên Weibo, ý tứ ở đây đại khái nói về dáng vẻ nhìn thấy bên ngoài mỗi người đều là ngụy trang, mặt chân thật nhất chỉ có thể lộ trước mặt người yêu thôi.

Sơ Chi suy nghĩ một chút, cô bắt đầu cảm thấy bát canh gà này cũng có lý.

Có thể thời điểm Trình Dật ở một mình với đàn anh chính là thích mặc váy đấy!

Ở trước mặt tình yêu, bất kỳ sự hi sinh nào cũng có thể coi là ngọt ngào!

Bên này bộ não của Sơ Chi tự bổ sung thêm gương mặt Đại Triệt Đại Ngộ, trong đầu tập luyện 300 màn kịch, đồng thời thành công bị sự thâm tình của Trình Dật lay động.

Cô cảm thấy tình yêu này thực sự quá đau thương buồn bã rồi!

Sơ Chi phục hồi lại tinh thần, cô nghiêng đầu liếc nhìn phía sau Lục Gia Hành, không nhìn thấy người, cô không nhịn được hỏi: “Đàn anh, tại sao đàn anh Trình Dật không đi với anh?”

Vừa mắt Lục Gia Hành thấy tiểu cô nương bị người ta chạm vào khoe miệng, lại bị đập vai, hiện tại nghe thấy cô nhắc đến tên khác phái nào cũng đều cảm thấy khó chịu, mí mắt anh buông xuống, vành môi mím chặt, sắc mặt càng đen hơn: “Hừm, cậu ta không.”

Sơ Chi nhạy bén cảm thấy tâm tình của anh gọn sòng, cô chớp mắt mấy cái: “Hai người cãi nhau sao?”

Lục Gia Hành sững sờ: “Cái gì?”

Cô cẩn thận đoán đo chốc lát, dò hỏi: “Anh ấy không chịu mặc sao?”

Lục Gia Hành mờ mịt híp mắt lại.

Sơ Chi nhìn xung quanh một vòng, đi tới tít ngoài rìa khán đài nơi không có ai, Lục Gia Hành đứng thẳng dậy, đi theo cô.

Tiểu cô nương đứng trên một bậc, lập tức người liền cao hơn rất nhiều, kéo gần khoảng cách với anh, cô bắt đầu nhỏ nhẹ nói chuyện canh gà cho Lục Gia Hành nghe.

Đến cùng cô nói cái gì, Lục Gia Hành đều không nghe thấy.

Cô vừa mới chạy xong liền đi bộ trở về, mặc dù coi như thể lực không tiêu hao mấy, nhưng trên trán vẫn còn mang theo một tầng mồ hôi mỏng, mái tóc dài được buộc cao lên cũng có vài sợi rơi ra từ bên trong dây thun, bay bay theo gió.

Một lát sau dính vào một bên gò má, cuối sợi tóc còn lướt qua khoe môi cô, bờ môi mềm mại đỏ tươi bị sợi tóc quét qua đang mấp máy.

Buổi sáng tháng mười dịu dàng lại trong veo, phía xa trên đường chạy lại không biết có thi đấu gì, tiếng súng “Àm” một cái truyền tới.

Sơ Chi liếm liếm bờ môi, làm ra vẻ tổng kết: “Vì lẽ đó, đàn anh, anh còn rộng lượng hơn một điểm.”

Câu nói này, đúng là Lục Gia Hành nghe thấy được.

Anh cúi thấp đầu xuống nhìn cô, ánh mắt sâu thẳm, nhìn chằm chằm vào bờ môi cô, thuận miệng “Ừ” một tiếng: “Rộng lượng như thế nào?”

Sơ Chi suy nghĩ một chút, chậm rì rì nói: “Không có việc gì quan trọng cũng không cần quá để ý...”

“Đều quan trọng.”

Đột nhiên Lục Gia Hành đánh gãy lời cô.

Cô còn chưa kịp phản ứng.

Đột nhiên anh giơ tay lên, ngón cái rơi vào khóe môi cô, lòng bàn tay theo khóe môi chậm chậm trượt đến giữa môi.

Xúc cảm mềm mại ướt át, ấm mát.

Sợi tóc không thành thật ở trên bờ môi cùng lòng bàn tay, theo động tác của anh mà sát qua lại.

Tầm mắt Lục Gia Hành chậm chậm đi từ bờ môi cô lên trên, chạm với đôi mắt đang tròn tròn kia, đôi mắt đen nhánh trong suốt như con nai đã đờ ra.

Giọng nói anh có chút trầm thấp, rồi lại mềm mại, tốc độ nói cũng rất chậm, âm cuối tròn nhẵn trầm xuống: “Những chuyện này đều rất quan trọng, em muốn tôi không để ý, rộng lượng như thế nào?”

Sơ Chi: “...Hả?”

Lục Gia Hành khoanh tay, ánh mắt vô cùng dịu dàng, xem ra đã tự nhiên rơi vào bên trong một loại ưu tư nào đó: “Hửm?”

Sơ Chi giơ tay quẹt quẹt môi, có chút mờ mịt: “Anh nói gì thế?”

Lục Gia Hành: “...”

Bạn đang đọc truyện *Đáng Yêu Bao Nhiêu Tiền Một Cân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24

Sơ Chi đứng ở chỗ điểm danh ngăn người.

Buổi chiều, mỗi một hạng mục đấu chung kết đều kết thúc, cuối cùng chỉ còn lại chạy tiếp sức.

Lần chạy 200m nữ Sơ Chi về nhì, chỉ kém người về thứ nhất một chút, cô được xếp ở hàng nữ sinh có thành tích tốt.

Cuộc thi chạy tiếp sức là một trong những cuộc thi rất được mọi người quan tâm, mấy người vây lại cùng nhau nghe chủ tịch hội thể thao truyền thụ ít kỹ xảo nhỏ, Sơ Chi cúi thấp đầu, không biết đang suy nghĩ gì.

Bỗng nhiên, cô giơ tay lên, đầu ngón tay chạm vào khóe môi của chính mình.

Xúc cảm mềm mại, tự hồ bên trên còn lưu lại nhiệt độ và mùi vị của ngón tay kia.

Lúc hai người mặt đối mặt không cảm thấy gì, chỉ khi người vừa đi mất, cô mới bắt đầu cảm thấy có chút kỳ quái.

Da trên môi vốn mỏng, lại mẫn cảm, nhiệt độ ngón tay của anh rất thấp, lạnh lạnh, dán vào sợi tóc mà sát tạo ra cảm giác sột soạt.

Sơ Chi mơ màng cảm nhận một thoáng nhịp tim của chính mình, có phải là do lúc chạy 200m quá nhanh, làm sao lâu như vậy mà nhịp tim vẫn không bình thường.

Cuộc thi chạy tiếp sức sắp bắt đầu, Sơ Chi điều chỉnh lại hô hấp, sờ sờ lỗ tai khá nóng của mình, trạng thái gần bình thường lại, vừa xoay người, cô lại đối đầu với đôi mắt đen kịt phía xa xa.

Lục Gia Hành đứng dưới khán đài phía sau nơi điểm danh, anh dựa lưng vào vách tường khán đài, nghiêng cổ nhìn cô.

Sơ Chi rút cổ lại, lỗ tai lại bắt đầu nóng lên.

Tầm mắt cô dừng lại, còn chưa kịp phản ứng đã có người gọi cô.

Đó là một giọng nói thiếu niên trong trẻo, sạch sẽ lại trong sáng: “Chị!”

Sơ Chi quay đầu lại, Nguyên Từ chạy tới, hướng cô vẫy vẫy tay.

Sáng sớm Trình Dật bị Lục Gia Hành lấy chân đạp hai phát mà tỉnh, anh ta không tỉnh ngay nên nằm đến trưa mới chậm chạp đi tắm rửa, bò ra khỏi cửa.

Chờ anh ta nhận thức được, Lục Gia Hành đã sớm biến mất không thấy bóng dáng, gọi điện hai đến ba lần, bên kia mới nhận.

Trình Dật đứng ở dưới lầu ký túc xá, chống nạnh gọi điện thoại giống như một người đàn bà chanh chua: “Lục Gia Hành, đại gia cậu, con mẹ nó cậu đạp bắt tôi dậy, còn chính mình thì biến cmm đi nơi nào rồi?”

Lục Gia Hành lười biếng trả lời: “Tham gia đại hội thể dục thể thao.”

Trình Dật sững sờ, không phản ứng lại: “Cái gì?”

“Đại hội thể dục thể thao.”

“Đại hội thể dục thể thao?”

“Ừm.”

Trình Dật giả mù sa mưa nói: “Oa, thiếu gia, cậu quá tuyệt vời, đây chính là ánh mặt trời đầy sức sống tích cực nhiệt tình của đời người nha!”

Lục Gia Hành không trả lời anh ta, đột nhiên rơi vào trầm mặc.

Trình Dật cũng không để ý, anh ta cúp điện thoại, đi về phía sân vận động.

Kết quả vừa vào cửa anh ta đã nhìn thấy, Lục Gia Hành giống như một bóng ma đứng dưới khán đài, hai tay đang vịn vịn, mắt nhìn nơi nào đó, mặt không hề có tí cảm xúc nào, ánh mắt tối tăm.

Trình Dật theo tầm mắt của anh nhìn sang, vừa nhìn liền vui vẻ.

Em gái mềm mại nhà Lục thiếu gia mặc một bộ quần áo thể thao màu trắng hết sức đơn thuần đáng yêu, cô đang nói chuyện với một chàng trai nào đó, cười hết sức dễ thương.

Nhìn lại Lục Gia Hành một chút, hình như sắc mặt hơi kém một chút.

Trình Dật cười vô cùng xán lạn, tâm tình anh ta rất tốt, đi tới gần nhàn: “O! Thiếu gia, sao trùng hợp như vậy nha!”

Lục Gia Hành không thèm nhìn anh ta, đôi mắt chỉ đặt trên người Sơ Chi.

Một lát sau, anh “hừ” một tiếng trầm thấp, xem ra đã hết sức khó chịu.

Trình Dật nhìn thấy lạ: “A Hành, em gái của cậu thật quý hiếm nha!”

Lục Gia Hành lạnh nhạt nói: “Còn không hết.”

Anh nói xong, lại nghĩ tới điều gì, nhú nhú mày.

Trình Dật nhướn lông mày: “Cậu cứ nhìn như vậy, không tự mình chạy tới, cậu muốn chiếm được lợi thế thì phải ra tay trước, đừng cầm theo đuôi nha, thái tử điện hạ.”

Lục Gia Hành liếc nhẹ anh ta một cái, dĩ nhiên anh cũng không phủ nhận, liếm liếm khóe môi: “Cậu sẽ theo đuôi sao?”

Trình Dật liền trầm mặc.

Nếu là chọc ghẹo con gái, nhất định anh ta sẽ làm, hơn nữa còn có thể viết một bộ sách phân tích tỉ mỉ chi tiết từng đáp án.

Thế nhưng theo đuôi con gái và trêu chọc con gái, hai việc này hoàn toàn khác nhau, đối với bọn họ việc nghiêm túc theo đuôi con gái là một việc bắn đại bác cũng không tới.

Trình Dật không dám nói mấy chiêu chọc ghẹo con gái vớ vẩn kia, dù sao hình như lần này người anh em là thật lòng, nói ra có thể sẽ bị cậu ta đánh chết.

Trình Dật cũng rất nghiêm túc suy nghĩ, phân tích một chút độ hiểu biết của anh ta về Sơ Chi: “Tôi cảm thấy, Tiểu Chi của cậu, nếu tỏ tình theo cách uyển chuyển chắc không có tác dụng gì, rất có thể em ấy nghe sẽ không hiểu.”

“...”

Lục Gia Hành trầm nghĩ cái này còn cần cậu nói sao, hôm nay tôi đã biết rồi.”

“Vi lẽ đó cậu nên thẳng thắn, trực tiếp nói rằng cậu thích em ấy,” Trình Dật dừng lại một chút, vẫn như cũ có chút không xác định nói, “Cậu thật sự thích

em ấy hả?”

Lục Gia Hành không lên tiếng.

Trình Dật vẫn chưa từ bỏ ý định, hoặc có thể nói có chút khó tin: “Thật sự yêu thích em ấy hả.”

Bên kia cuộc thi đã bắt đầu rồi, tiếng súng vang lên, thiếu nữ gần như vèo một cái chạy khỏi vạch xuất phát, bờ môi cô khẽ mím lại, mái tóc dài đung đưa.

Tiếp theo cô là nam sinh buổi sáng đập tay với cô, còn suýt chút nữa chạm vào môi cô, hai người, một người vừa chạy về phía trước vừa đón, một người đưa tay lên, phối hợp cực kỳ ăn ý, tạm thời bọn họ đang dẫn đầu.

Lục Gia Hành mím môi, đôi mắt khẽ híp lại, bỗng nhiên anh mở miệng: “Phải thắng thán như thế nào?”

Trình Dật: “?”

“Phải thắng thán như thế nào?”

Thật lòng Lục Gia Hành cảm thấy hành động trước đó của mình đã đủ thắng thán rồi, trước đây thậm chí ngay cả nói anh cũng không cần nói, đều là con gái tự do phát huy.

Trình Dật ần ần huyết Thái Dương, đầu đầu nói: “Được rồi thiếu gia, muốn tôi dạy cậu sao? Hẹn đi chơi, cũng đừng chỉ dùng lời nói, muốn khiến cho đối phương cảm nhận được thành ý của cậu, phải dùng hành động thực tế làm cho cô ấy cảm giác được rằng cậu thích cô ấy bao nhiêu.”

Anh ta nói đến đây, lại không nhin được hỏi thêm một câu: “Suy cho cùng cậu rất thích cô gái này hả?”

Lục Gia Hành muốn nói là không biết.

Lại muốn nói không phải rất yêu thích.

Lời nói bên trong cổ họng lẩn hai vòng, nhưng lại không biết tại sao không nói ra được.

*

Trong đại hội thể dục thể thao lần này khoa quảng cáo đạt được nhiều thành tích tốt, chủ tịch hội thể thao lên lĩnh tiền thưởng trở về trung cầu ý kiến từng người một, cuối cùng bọn họ quyết định cầm số tiền kia ra ngoài xóa một trận.

Thầy hướng dẫn cũng là một thanh niên trẻ tuổi vừa mới tốt nghiệp đại học, cầm đầu một đám sinh viên, nhìn bọn họ hào hứng cũng rộng lượng, dừng cảm tỏ vẻ không đủ tiền thì trở về tìm anh ta, anh ta sẽ trả cho.

Mọi người đồng loạt hoan hô, vất chân lên cổ chạy nhanh đến quán thịt nướng tự phục vụ, nghiêm chỉnh xếp hàng dài, chủ quán bán được nhiều còn suýt khóc.

Từ lúc đại hội thể dục thể thao đến bây giờ đã gần hai tuần lễ, Sơ Chi tùy tiện tham gia vào hội kịch nói cũng bắt đầu bận rộn.

Đầu tháng mười hai, để chúc mừng, theo quy tắc hội kịch nói phải đưa ra một tiết mục.

Vốn Sơ Chi nghĩ mình là một người mới nên giúp đỡ ở hậu trường, làm mấy việc vặt vãnh, lại có thể tiếp tục làm một người tàng hình, kết quả ngày hôm sau, hội trường là Trường đại nhân tại cuộc họp cười híp mắt, nhìn cô ngoác ngoác tay: “Chị, chị tới đây một chút.”

Sơ Chi đã quên Nguyên Từ gọi cô là chị, cô thả dụng cụ trong tay xuống rồi đi tới: “Đàn anh, làm sao vậy?”

Bạch tuộc cũng đã quen thuộc cách nói chuyện hằng ngày của hai người kia, một người gọi “chị”, một người gọi “Đàn anh”, anh ta đã bị thời gian làm cho hao mòn, mấy tháng đầu còn cảm thấy có chút thú vị.

Nguyên Từ đưa kịch bản qua, Sơ Chi nhận lấy.

Nguyên Từ nhếch miệng nở nụ cười, lộ ra cái răng nanh nhỏ trắng sang: “Chị, chị diễn vai nữ chính nhé?”

Sơ Chi tròn to hai mắt.

Nguyên Từ gãi gãi mũi, vẻ mặt nhò và: “Chị, nếu chị không diễn, thì em phải diễn vai nữ chính đó.”

Con người của Sơ Chi sắp rơi ra ngoài.

Cô cảm thấy mười tám năm trước rõ ràng con người cô đều rất bình thường, tại sao lên đại học, cái từ nam giả nữ này liền xuất hiện nhiều lần bên trong thế giới của cô, nó sắp trở thành một phần trong cuộc sống của cô rồi.

Bạch tuộc đứng bên cạnh nghe thấy vậy liền ôm lấy Nguyên Từ, bắt đầu khóc lóc: “Từ lang!!! Nữ chính không tốt sao!!! Năm ngoái không phải cậu cũng diễn vai công chúa Bối Nhi à! Tiếng vang không phải rất tốt đó sao!!!”

Diễn xuất của anh ta quá xuất sắc, ngay cả đôi mắt cũng đều đỏ lên, diễn tả tình yêu tan nát cõi lòng, tình cảnh vô cùng kích động.

Từ lang không chút lưu tình giờ tay đẩy anh ta, cười nói: “Tôi cũng không muốn tiếp tục nói yêu đương với anh.”

Bạch tuộc buông lỏng tay, vẻ mặt ý tứ sâu xa: “Ồ, vậy cậu muốn nói chuyện yêu đương với người khác.”

Nguyên Từ không phản ứng, ánh mắt tha thiết mong chờ nhìn Sơ Chi.

Từ xưa đến nay Sơ Chi chưa từng thử sức với diễn xuất, hồi còn học sơ trung hay cao trung khi có chương trình này cô cũng chỉ diễn vai không có sự sống, Sơ Chi cảm kích bản, cảm thấy bối rối: “Tôi có thể không? Hồi học cao trung tôi chỉ diễn qua một lần, không có kinh nghiệm gì cả...”

Mắt Nguyên Từ sáng rực lên: “Diễn qua là được, đã rất tốt rồi, hồi học cao trung em cũng chưa từng được diễn kịch nói.”

“Có thật không?”

“Thật đó,” tựa như Nguyên Từ đang cổ vũ cô, “Chỉ diễn vai gì vậy?”

Sơ Chi vui mừng nói: “Chậu hoa.”

Nguyên Từ: “...”

Bạch tuộc: “...”

*

Thời gian chuẩn bị không nhiều, tháng mười một trôi qua một cách nhanh chóng, trong nháy mắt trời thu đã sắp qua đi rồi.

Là nữ chính trong vở kịch, Sơ Chi cảm giác đây là lần đầu tiên trong đời bản thân phải gánh vác trọng trách to lớn này, toàn bộ sự vinh quang của hội kịch nói đều đặt lên người cô, vì vậy cô hoàn toàn không dám lười biếng, mỗi ngày sau giờ học đều chạy đến hội kịch nói, hận không thể chia mình làm hai phần, một phần ăn cơm, đi học, ngủ, và làm bài tập, phần còn lại để học thuộc lời kịch.

Nhóm bạn học của cô cũng đều rất bận, thậm chí Tiêu Dục đã bắt đầu chuẩn bị tìm công ty để đi thực tập vào thời gian nghỉ đông, theo lời nói của cậu ta là những kinh nghiệm này nhất định phải tích lũy từ sớm, cũng phải cố gắng làm gì đó trong thời gian thực tập.

Dường như mỗi ngày không làm việc đảng hoàng cũng chỉ có Lục Gia Hành.

Đại hội thể dục thể thao qua đi, nếu so với trước đây thì đàn anh Lục càng nhàn rồi, thường thường hai đến ba ngày không biết biến ra từ nơi nào, có lúc anh sẽ đến gần chứng minh sự tồn tại của mình, có lúc mang cho cô một que kem, cứ đứng dưới tòa nhà ký túc xá của nữ sinh như vậy, không để ý xung quanh, ánh mắt không coi ai ra gì chỉ chờ cô đi xuống.

Sơ Chi không muốn nhận, anh liền dùng lý do cũ “Mua nhiều hơn một cái, ăn không vô, em không ăn thì tôi ném đi”.

Mấy lần trước Sơ Chi liên tục bị một người gọi xuống, bọn Cố Hàm liền lén lút nằm ngoài trên ban công vây xem, có lần bọn cô chuẩn bị đi tới thư viện, vừa đi xuống.

Lục Gia Hành đã đứng tựa lên bức tường dưới tầng cây, dáng vẻ nhàn hạ, nhìn thấy Sơ Chi đi xuống, anh nhếch môi.

Sơ Chi đi tới, nhú mồm lại: “Anh lại mua thêm kem sao?”

Lục Gia Hành cười khẽ một tiếng: “Đúng vậy.”

Bọn Lâm Đồng không đi qua, cái cô đi về phía trước một đoạn, một lát sau, Sơ Chi cầm kem chạy tới.

Cố Hàm cảm thấy có chút không thể nào hiểu được: “Người này đến cùng xảy ra chuyện gì hả, không phải anh ta có bạn gái rồi sao?”

Lâm Đồng ở bên cạnh lười biếng ngáp một cái: “Không có, mình hỏi bạn anh ta rồi,” cô dừng lại một chút, nhìn về phía Sơ Chi giải thích, “Chính là Trình Dật đó.”

Cố Hàm nghiêng đầu lại, vẻ mặt hoảng sợ: “Ồ, không sao, nhưng lần trước không phải A Nam nghe thấy anh ta nói mình có bạn gái sao?”

Lâm Đồng cười hi hi: “Ai biết được, có thể là bởi vì nguyên nhân đó nên không muốn cho người khác số điện thoại chứ.”

Sơ Chi đi bên cạnh yên tĩnh nghe, cô chậm chạp cúi đầu xé giấy bọc kem.

Xé được một nửa, đột nhiên cô dừng bước, bóng dáng nhỏ bé quay lại.

Lục Gia Hành còn chưa đi, anh vẫn đứng dựa vào bên kia như cũ, đầu cúi thấp, tay cầm điện thoại di động.

Xem ra cả người lười biếng, có chút cà lờ phát phờ.

Sơ Chi liếm liếm môi, cô do dự một chút, nhét que kem vào tay Lâm Đồng: “Các cậu đến trước giúp mình chiếm một chỗ nhé, lát nữa mình sẽ đến.”

Cố Hàm giờ tay: “Ồ kia, cậu định làm gì vậy?”

Lâm Đồng giờ tay vỗ cô nàng một cái.

Sơ Chi không lên tiếng, xoay người lại chạy mất.

Dưới ký túc xá cô vừa vận có một quán trà sữa, Sơ Chi chạy tới gọi một cốc trà sữa Ô Long nóng, thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn người cách đó không xa vẫn chưa đi.

Anh luôn cúi thấp đầu nhìn điện thoại.

Hai phút trôi qua, anh cất điện thoại vào túi áo, đứng thẳng người dậy.

Sơ Chi hơi sốt ruột, cô không ngừng thúc giục: “Cô à, làm ơn nhanh lên một chút!”

Cô bán trà sữa vội vàng đẩy cái nắp, Sơ Chi cũng không kịp đợi cho vào túi, đã trực tiếp nhận lấy, nói cảm ơn thật nhanh rồi xoay người bỏ chạy, Lục Gia hành đã đi về phía trước một đoạn, Sơ Chi đuổi theo anh gọi hai tiếng.

Lục Gia Hành quay đầu lại.

Sơ Chi vội vàng chạy tới, đứng ở trước mặt anh.

Dường như anh hoàn toàn không nghĩ tới cô sẽ quay lại, dánh về đầy kinh ngạc.

Sơ Chi thở phào một hơi thật dài, cô thoáng điều chỉnh hô hấp, ngẩng đầu lên nhìn anh.

Cuối tháng mười một ở miền Bắc khí trời lạnh lại khô ráo, cô gái nhỏ bé mặc một cái áo khoác lông dày, mặt trên mũ áo còn có hai cái tai thỏ thật dài, phía trước mũ còn rủ xuống hai cái bông tròn, cả người nhìn rất ấm áp.

Đôi mắt tròn nhìn thấy anh, cũng không nói chuyện, cánh tay giờ lên thật cao, đưa cốc trà sữa Ô Long đến trước mặt anh.

Lục Gia Hành ngẩn ra, không nhận.

Sơ Chi nhón chân lên đi cà nhắc, nâng cốc trà sữa Ô Long lên cao hơn một chút.

Cô mím mím môi, nghiêm túc nhìn anh, giọng nói có chút nghiêm túc, giống như người bạn nhỏ nghịch ngợm đang giảng đạo lý: “Đàn anh, bây giờ trời lạnh như thế, anh đừng ăn nhiều kem như vậy nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Đáng Yêu Bao Nhiêu Tiền Một Căn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Tuy rằng Lục Gia Hành quát tháo giang hồ nhiều năm, hồ bằng cầu hữu[1] đông đảo, nhưng bạn bè thật sự thân thiết với anh, kỳ thực cũng chỉ có mấy người.

[1] hồ bằng cầu hữu: bạn bè xấu.

Người bạn thân Trình Dật tính toán, một bên xuất xứ từ Mỹ hoa văn được mạ vàng, còn một bên nhỏ bé hơn so với bọn họ, ngược lại trình độ xấu xa hoàn toàn không thua kém, hai người chán ghét nhau mười mấy năm, ít khi liên hệ, nhưng ăn tết cũng không quên đốt tiền vàng cho đối phương.

Nhưng cô nàng này được xem như là bạn nữ giới duy nhất của Lục Gia Hành.

Con gái phân tích con gái, khẳng định đáng tin hơn Trình Dật nhiều.

Bây giờ, Lục Gia Hành đang mặt dày, tìm tên liên lạc trong một đồng các vị tiểu thư ABCD gì đó trong Wechat, anh suy nghĩ một chút, hỏi cô: “Nếu như

tôi muốn theo đuổi cậu, cậu muốn cái gì?”

“Muốn cái rắm.” Lâm Ngữ Kinh trả lời.

“...”

Lục Gia Hành mệt mỏi ngồi trên sofa, anh ném điện thoại di động lên bàn, cười lạnh một tiếng, nghĩ chắc đầu óc mình bị cửa kẹp rồi, mới đi hỏi người này.

Lục Gia Hành lại chọn Baidu.

Thực ra trên diễn đàn có mấy lời khuyên rất có đạo lý, ví dụ như muốn theo đuổi con gái phải thật kiên trì, không thể tới đột ngột, ngại ngần rất có thể sẽ bị dọa chạy.

Đơn giản mà nói, chính là tiến đến dần dần, bắt tri bắt giác thay đổi, khiến cô ấy vui lòng.

Trước hết khiến cho cô ấy thích ứng với bạn, quen thuộc sự tồn tại của bạn, đối với bạn có ấn tượng tốt và ý lại.

Thậm chí mỗi ngày đều phải tới đưa một món đồ gì đó cho cô ấy, liên tục mấy ngày, đột nhiên một ngày bạn biến mất, sau đó quan sát phản ứng của cô ấy.

Làm vui lòng, bắt tri bắt giác, tiến đến dần dần.

Phải kiên trì.

Chính xác Lục Gia Hành biết rất ít sở thích của Sơ Chi, điều duy nhất anh biết, chính là cô rất thích ăn kem.

Cuối cùng, anh nhận được một cốc trà sữa Ô Long.

Lục Gia Hành khoanh tay nhận lấy, cốc trà sữa nóng làm bàn tay trở nên ấm áp hơn, xua tan hết tất cả sự khó chịu khi xem tin nhắn lúc này.

Anh buông mắt xuống, đầu ngón tay ma sát thành cốc, tốc độ nói rất chậm, ám chỉ: “Em quay lại, vì đưa cho tôi cái này sao?”

Nói xong, Lục Gia Hành không nhận được khúc môi lên lên nhếch lên.

Sơ Chi gật đầu, hơi do dự một chút, cô giương mắt hỏi: “Anh không có bạn gái sao?”

Lục Gia Hành sững sờ: “Tôi có bạn gái lúc nào?”

“Thế...bạn trai cũng không có sao?” Sơ Chi khó khăn nói.

Lục Gia Hành: “...”

Huyệt thái dương Lục Gia Hành nháy một cái, anh hít sâu, bất đắc dĩ nói: “Tiểu Chi, tôi không thích con trai.”

Sơ Chi sáng tỏ: “Tôi biết, anh thích...”

“Không thích.” Lục Gia Hành chưa nghe cô nói xong, mặt không cảm xúc cắt đứt, “Ngày đó ở trạm xe lửa là tôi nói lieo, giả đó, tôi không thích.”

Con mắt Sơ Chi trừng lớn, không biết tại sao cô giống như thở phào nhẹ nhõm, bả vai buông lỏng, đột nhiên cô lại cảm thấy có chút chột dạ, không biết trong lòng mình có gì đó trống rỗng.

Lén nhìn Lục Gia Hành một chút, kết quả anh cũng đang nhìn cô, Sơ Chi không biết có phải anh luôn luôn nhìn cô hay không, nói chung bốn mắt nhìn nhau, trong nháy mắt cái liếc trộm đã bị bắt gặp.

Sơ Chi sững sờ, lần này tầm mắt dời đi cũng không được, đề nguyên cũng không xong, vốn trời đã chuyển lạnh, chớp mũi cô bị đông cứng có chút hồng hồng, bây giờ ngay cả lỗ tai cũng đều đỏ, khuôn mặt trắng trẻo lại non nớt, giống như người tuyết.

Lục Gia Hành nhìn dáng vẻ tay chân luống cuống của cô, lông mày anh hơi nhíu lại: “Tại sao em không tiếp tục hỏi nữa.”

Sơ Chi cúi đầu xuống, giọng nói dè dặt: “Hỏi cái gì...”

Lục Gia Hành cup mắt, nhìn cái đầu nhỏ kia đang chôn xuống, anh cũng hơi cúi người đến gần: “Hỏi xem tôi có thích ai hay không?”

Sơ Chi không nói lời nào.

Lục Gia Hành liếm khúc môi, nụ cười càng xấu xa, nhưng giọng nói lại trầm thấp dịu dàng: “Hỏi xem người đó là ai?”

Sơ Chi chậm chạp ngẩng đầu lên: “Anh có.”

Lục Gia Hành sững sờ: “Hả?”

Sơ Chi tiếp tục chậm chạp nói: “Ai anh cũng yêu thích.”

Giọng nói cô rất nhỏ, cô lại cúi thấp đầu, Lục Gia Hành không nghe rõ.

Cuối tháng mười thời tiết có chút lạnh, đứng bên ngoài một lúc, tay Sơ Chi đã có chút cứng, tay cô hơi co vào trong tay áo, đầu ngón tay giấu vào trong ống tay.

Đột nhiên trước mặt xuất hiện một bàn tay cầm cốc trà sữa.

Lục Gia Hành đưa trà cốc trà Ô Long cho cô.

Sơ Chi ngẩng đầu lên.

Anh đứng thẳng lưng lên, nói: “Tôi lười cầm, em cầm một lúc rồi trả lại cho tôi.”

Sơ Chi “Ồ” một tiếng, nhận lấy.

Đồ uống vẫn còn nóng, hai tay Sơ Chi dán lên phía trên, liền trở nên ấm áp.

Đề tài lúc trước bị gián đoạn, hai người cùng đi về phía thư viện.

Hình như tiểu cô nương lại lâm vào tiểu kịch trường do chính mình tạo ra, rõ ràng đáng vẻ không mấy tập trung, một đường đi theo anh tiến về phía trước, mãi đến khi đi tới cửa thư viện, ánh mắt cô trùng trùng, định đi thẳng vào.

Lục Gia Hành giờ tay, một phát bắt được tai thỏ trên mũ áo khoác bằng nhung của cô, kéo người lại.

Sơ Chi bị kéo lại như con gà con bị xách, cô phục hồi lại tinh thần, ngẩng đầu, vẻ mặt đầy mờ mịt.

Lục Gia Hành hướng cô vươn tay ra: “Đưa cho tôi.”

Sơ Chi vẫn mờ mịt như cũ: “Hả?”

Tay của anh trắng nõn đẹp đẽ, ngón tay thon dài, lòng bàn tay vươn ra ở trước mặt cô hơi run lên, cổ chấp lặp lại một lần nữa, giống như người bạn nhỏ đang đòi đồ ăn: “Trà sữa Ô Long, đưa tôi.”

Sơ Chi: “...”

*

Sơ Chi vừa vào phòng tự học đã nhìn thấy Cố Hàm đang điên cuồng vấy tay với cô.

Buổi chiều thứ sáu ở đây ít người hơn so với bình thường, buổi chiều không có lớp học, lúc này cơ bản hầu hết mọi người đã về nhà, bọn Lâm Đồng ngồi vào một cái bàn dài bên cạnh cửa sổ.

Sơ Chi sửa sang lại mũ áo khoác vừa bị Lục Gia Hành túm, cô đi tới rồi ngồi xuống.

Cô vừa lấy sách ra, đầu bên kia Cố Hàm đã đuổi tới.

Hình như cô nàng nghe được chuyện gì bất quá thần kỳ lắm, hai con mắt sáng rực, cực kỳ hưng phấn nhìn cô.

Lần trước Sơ Chi đã nhìn thấy vẻ mặt này của cô nàng, lúc đó trong tay cô ấy cầm một lá bài Tarot suy đoán chỉ số duyên phận của cô và Tiêu Dực có bao nhiêu.

Quả nhiên, Cố Hàm háng giọng một cái, vẻ mặt giống thánh thần đang giảng đạo: “Tiểu Chi của mình, mình cảm thấy ngôi sao của cậu xuất hiện điều kỳ lạ, có liên quan tới phương diện tình cảm, chỉ sợ người này xuất hiện liền thay đổi.”

Sơ Chi kinh hãi đến biến sắc.

Cố Hàm tiếp tục nói: “Mau mau, nói cho mình biết một cái tên xuất hiện trong đầu cậu bây giờ.”

Sơ Chi nuốt nước miếng một cái: “Ngô Ngạn Tổ.”

Cố Hàm mắt liếc tai ngoi: “Đúng, không sai, trong cung tình cảm của cậu đột nhiên xuất hiện một cái bình nước màu hồng nhạt!”

Sơ Chi: “...”

Cố Hàm không ngừng cố gắng, cô nàng vừa liếc mắt vừa rung chân: “Tiểu Chi của mình, bình nước này có tình cảm rất sâu đậm với cậu.”

Sơ Chi còi áo khoác xuống treo trên ghế, đáng vẻ không để ý chút nào.

Đối với Sơ Chi ấn tượng đầu tiên về Lục Gia Hành có chút kém.

Lúc đó ở sân trường, nam sinh lười biếng đứng bên đường, lúc nữ sinh kia đến xin số điện thoại của anh, anh cũng chưa từng nhìn người ta.

Chỉ nhẹ nhàng nhìn lướt qua, liền cho số điện thoại.

Sơ Chi cảm thấy, chuyện con gái chủ động muốn xin số điện thoại nam sinh mình thích, là một việc rất cần dũng khí, vì vậy bất kể là nam sinh sẽ cho số hay từ chối, đều ít nhất phải tôn trọng đối phương, không phải tùy tiện tiện như vậy, dường như thái độ không coi đó là chuyện gì to tát.

Hồi học quân sự Sơ Chi đánh nhau bị phạt đứng, thường thường Lục Gia Hành sẽ hướng về phía thao trường bên này đi dạo, trong lúc vô tình Sơ Chi cũng từng thấy mấy lần, đám con gái đều muốn xin thông tin liên lạc gì đó.

Ngược lại lớn lên xinh đẹp, tất cả anh đều cho.

Sau đó khi tiếp xúc có thêm quen thuộc, Sơ Cho cảm thấy người này thật sự tốt vô cùng.

Ngoại trừ có thói quen ngả gối với con gái, còn có chút phụ lòng.

Bên kia Cố Hàm vẫn còn đang liếc mắt rung chân, cô nàng nhỏ giọng thần bí nói: “Tiểu Chi, mình cảm nhận được! Sóng của bình nước tương đối mãnh liệt.”

Sơ Chi nghiêng đầu, sắp đến, bình tĩnh nhìn cô nàng nói: “Hàm Hàm, đầu cậu bị gà đá rồi.”

Cố Hàm: “...”

*

Ánh đèn quán bar tối tăm lại âm u, bên trong cái ghế dài hình tròn mềm mại có mấy người đang ngồi.

Lục Gia Hành ngồi một bên, cả người cả lơ phát phơ lười biếng ngồi phịch trên ghế sofa, chân dài gác lên bàn trà trước mặt, trong tay cầm cốc trà sữa.

Bên tai là tiếng nhạc và tiếng nói chuyện ầm ầm, anh đeo tai nghe, dường như không bị ảnh hưởng, nhìn thẳng phía trước, chờ mặt ra.

Một nam một nữ ngồi bên cạnh tranh nhau cái chén, ở đó mà cái gì cậu cậu cái gì tôi tôi, cãi nhau ầm ĩ, chàng trai bị đẩy một cái, không ổn định, người ngã về phía Lục Gia Hành.

Lục Gia Hành đang phát ngốc, đột nhiên bị chàng trai đụng tới, lực đạo không hề nhỏ, anh ta không ổn định, cả người bị đẩy nghiêng về bên cạnh, một chân rơi xuống, làm cốc trà sữa Ô Long còn một nửa tuột khỏi tay.

Cốc trà sữa rơi xuống đổ đầy lên mặt đất, một thanh âm nhẹ nhàng vang lên, bị nhấn chìm bên trong khung cảnh sôi động, cơ hồ không nghe thấy được.

Toàn bộ mọi người ngồi bên trong ghế dài bị âm thanh yên lặng như thế thu hút, đồng loạt nhìn sang.

Lục Gia Hành buông mắt xuống, nhìn bãi chất lỏng tung tóe bên chân, anh kéo tai nghe xuống, nghiêng đầu nhìn về phía người đụng tới mình.

Đôi mắt đen nặng nề, không nhìn rõ được tâm tình gì, khóe môi hơi rũ xuống phía dưới, không khí có chút thấp.

Trình Dật cảm ly rượu lắc lắc, anh ta thừa trách móc, lại hơi co vai lại.

Mất thấy không khí không đúng lắm, cuối cùng có người bên cạnh không nhịn được lại gần hỏi anh ta: “Tối hôm nay A Hành làm sao vậy, cầm một cốc trà sữa đến đây, lại còn nâng như bảo bối một buổi tối.”

Trình Dật cảm thấy có chút khó khăn để giải thích, anh ta buông cái chén trong tay xuống, nhấc ngón tay chỉ hời hợt của cốc trà sữa rơi trên mặt đất: “Cái kia... là tổ tông cậu ta cho cậu ta.”

Người kia sững sờ: “Ài?”

“Tâm can, tôi đoán vậy, nhưng cũng phải đúng mười phần.”

Chàng trai đụng phải anh lúc đầu, căn bản cũng không coi đó là chuyện gì to tát, kết quả vừa nhìn thấy vẻ mặt của đối phương, sắc mặt hơi đỏ một chút, vội vàng nói xin lỗi.

Lục Gia Hành nhìn anh ta, không lên tiếng.

Trình Dật thấy thế, vội vàng giơ cái bình rượu lên, hét lớn một tiếng: “Hành tử!!! Chúc cậu sớm sinh quý tử!!! Nhé!!!”

“...”

Một tiếng này của anh ta rất lớn, âm độ cực cao, khoảng cách lại gần, xuyên thấu qua tiếng nhạc ồn ào, chấn động đến mức khiến màng tai Lục Gia Hành này lên.

Lục Gia Hành nghiêng đầu lại, ánh mắt yếu ớt nhìn anh ta, chân gác trên bàn trà cũng buông xuống, chậm rãi cất tai nghe vào trong túi áo, cầm áo khoác đứng lên rồi đi.

Ra khỏi quán bar, cách một tấm cửa kính, âm thanh huyền ảo bản thu xấu xa bên trong liền bị ngăn cách sạch sành sanh, bên ngoài không khí mát lạnh, ở trung tâm thành phố ánh đèn sáng như ban ngày, trên đường phố ngựa xe như nước.

Lục Gia Hành vừa khoác áo khoác vừa đi dọc theo đường cái tiến về phía trước, anh lấy điện thoại di động ra bấm số.

Vài tiếng vang lên sau đó, bên kia có người nhận.

Giọng nói Sơ Chi vẫn như cũ không nhanh không chậm, mềm mại, tựa như không có khí lực: “A lô.”

Lục Gia Hành ngừng một chút.

Bên kia cũng yên tĩnh, một lát sau, cô gọi anh một tiếng: “Đàn anh?”

Lục Gia Hành đứng ở đầu phố, anh dừng bước lại, nhìn màn hình quảng cáo bằng đèn led trên cửa hàng phía đối diện, nổi lên một thoáng tâm tình, mới chậm rãi mở miệng.

Giọng nói nhàn nhạt, nghe tới giống như không mấy vui vẻ.

“Trà sữa Sơ Chi, trà sữa của tôi đã không còn nữa.”

Sơ Chi sững sờ: “Hả?”

Anh đè ép cổ họng, giọng nói buồn buồn, lại có vẻ mang chút oan ức không tên, có phần ngoan ngoãn.

“Trà sữa Ô Long của tôi, vừa bị người khác làm rơi mất rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Đáng Yêu Bao Nhiêu Tiền Một Cân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

“Trà sữa Ô Long của tôi, vừa bị người khác va rơi mất rồi.”

“...”

Sơ Chi sững sờ, theo bản năng cô nhìn xuống đồng hồ treo tường: “Anh còn chưa uống hết sao?”

Thật ra không cần xem thời gian cũng biết, từ buổi chiều lúc bọn học gặp nhau ở trường học, cho đến bây giờ màn đêm buông xuống, Sơ Chi đã về đến nhà ăn xong cơm tối rồi.

Không biết cách nhau bao nhiêu giờ, nhưng chắc hẳn cốc trà sữa này đã sớm lạnh thấu.

Sơ Chi liếc mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, cô cầm điện thoại di động để bên tai, kiên nhẫn nói: “Rơi mất rồi thì thôi, lạnh cũng không tiện uống.”

Cô nói xong, Lục Gia Hành không nói gì.

Hắn là anh đang ở bên ngoài, không gian có chút ồn ào, tiếng còi ô tô và tiếng trên đường phố vào buổi tối xuyên qua điện thoại truyền tới, Lục Gia Hành im lặng một lúc, anh mới “A” một tiếng, tiếp tục buồn bã nói: “Tôi thật đáng thương.”

Sơ Chi: “...”

“Cốc trà sữa đã không còn nữa rồi.”

“...”

“Trà sữa Ô Long của tôi.”

“...”

Đến cùng anh muốn nói cái gì?

Sơ Chi không biết nên đáp lại thế nào, cô khó hiểu nắm nắm tóc: “Vậy anh đi mua một cốc khác đi?”

Lục Gia Hành dừng một chút: “Nó không giống nhau.”

“Mùi vị trà sữa Ô Long chắc không khác mấy đâu.”

“Không giống nhau.” Anh cố chấp nói.

“...”

“Đàn anh, anh uống phải rượu giả sao?” Sơ Chi hỏi cẩn thận từng li từng tí.

Lục Gia Hành: “...”

*

Ở nhà nghỉ ngơi hai ngày, Sơ Chi vẫn tiếp tục chuẩn bị lời kịch bản.

Lời kịch viết trên tờ giấy A4, trong đó một nửa đều là lời thoại của nữ chính, toàn bộ đều phải viết xong hết, còn phải phối hợp diễn, đối với Sơ Chi mà nói độ khó không phải là không lớn.

Tùy rằng vốn tính cách cô rất ít khi căng thẳng hay luống cuống, cũng bởi vì lúc cô bắt đầu căng thẳng thì mọi chuyện đã kết thúc xong.

Kịch bản cải biên từ , câu chuyện kể về một bà chủ quán trọ cự tuyệt bá tước giàu có và hầu tước được kế thừa tước vị, hơn nữa bà ta còn dụ dỗ trêu đùa tên kỵ sĩ dối trá, vừa vô lý vừa tự đại, không hề tôn trọng phụ nữ. Cuối cùng lại lựa chọn kết hôn với một người hầu hết sức bình thường.

Khi Sơ Chi cầm kịch bản, cô liền cảm thấy mình không hợp với hình tượng bà chủ quán này, nếu thêm nhân vật thì diễn vai con gái bà ta còn tạm được.

Hơn nữa, cô còn phải “quyến rũ” tên kỵ sĩ.

Sơ Chi trợn mắt há mồm.

Chủ nhật Sơ Chi dậy sớm, hai ngày nay cô đều mê muội chìm đắm vào vai bà chủ quán trọ, mỗi ngày cô đều cảm thấy mình phong tình vạn chủng[1], tra xét một đồng văn chương trên internet để phân tích nhân vật đến tối muộn, giống như một người mộng du đứng lên ăn sáng, cô vừa ôm Nhĩ Sai đang mơ màng màng vui trong ghế sofa vừa lật vở cam thi điện thoại đi động vang lên.

[1] Phong tình vạn chủng: phong thái quyến rũ, mê hoặc.

Trên tay Sơ Chi dính đầy nước cam, cô cong mông tiến đến gần, dùng cằm chạm nút nhận nghe, cái đầu nghiêng nghiêng, người cứ thế nằm nhoài trên bàn trà nghe điện thoại: “A lô?”

Bên kia Lục Gia Hành rất yên tĩnh, thỉnh thoảng mới có tiếng nói của nam sinh: “Ngày hôm nay em về trường học sao?”

Sơ Chi “Ừ” một tiếng.

Đang nằm trong lòng cô, Nhĩ Sai giật giật lỗ tai, dường như nó biết giọng nói đó là của ai, thoáng một cái nó nhảy ra khỏi lòng Sơ Chi, đứng trên bàn trà bên cạnh nhe răng nhếch mép kêu “Meo” một tiếng.

Sơ Chi vui vẻ: “Đàn anh, Nhĩ Sai bắt chuyện với anh đó, nó bảo chào buổi sáng.”

Lục Gia Hành ghen thở, anh hoàn toàn không cảm thấy con mèo đó muốn chào buổi sáng với anh, lại hỏi cô: “Bây giờ em có rảnh không?”

Sơ Chi chớp mắt mấy cái: “Có, làm sao vậy?”

Bên kia Lục Gia Hành im lặng một lúc, mới nói: “Về chuyện trang trí, con mắt của Trình Dật quá kém, tôi muốn hỏi ý kiến của em.”

Sơ Chi hơi kinh ngạc: “Tôi sao? Nhưng ánh mắt tôi cũng không tốt lắm đâu...”

“Vô cùng tốt.” Lục Gia Hành cười khẽ một tiếng, “Em chọn quần áo, cũng rất đẹp.”

Sơ Chi suy nghĩ một hồi, cô mới nhớ tới anh đang nói đến lần trước bọn họ đến trung tâm mua sắm chọn quần áo cho anh.

Sơ Chi nói đầy nghiêm túc: “Đó là bởi vì người anh giống như cái mắc áo vậy, cho dù mặc cái gì cũng đều đẹp.”

Bên kia lại im lặng.

Sơ Chi cảm thấy gần đây người này đang nói chuyện lại hay đột nhiên im lặng một cách quái dị như vậy.

Cô kiên nhẫn đợi mấy giây, bên kia chậm rãi thấp giọng nói: “Vậy có thể đi lên một lúc không? Bây giờ.”

Sơ Chi “A” một tiếng, cô đứng lên, vừa bóc quả cam vừa mở cửa ra ngoài, đi lên tầng.

Nhà Lục Gia Hành không khóa cửa, Sơ Chi đi vào, quả nhiên so với lần trước đã tốt hơn nhiều.

Cơ bản bên trong đã sạch sẽ, sàn nhà và giấy dán tường cũng đã chuẩn bị tốt, trong phòng khách trống rỗng chỉ có một cái ghế sofa lớn, Lục Gia Hành hơi cong người, hai tay chống lên quần bar nhỏ tại phòng bếp, anh đang nói chuyện với nhân viên trang trí.

Nhân viên trang trí gật đầu, đi mất, Sơ Chi đi tới, Lục Gia Hành hơi nghiêng đầu, anh nhìn thấy cô, ngoác ngoác tay.

Cô đi tới, vừa vụn quả cam trong tay đã được lột hết vỏ, lộ ra lớp xơ trắng trên bề mặt múi cam, cô cầm trong tay, tiến đến bên cạnh anh, đưa tới: “Ăn không?”

Lục Gia Hành buông mắt xuống, nhìn quả cam nhỏ trong tay cô, anh giơ tay lên quơ quơ, để cô nhìn thấy.

Trên tay anh có chút bẩn, dính đầy vụn gỗ và tro bụi.

Sơ Chi “Ồ” một tiếng, yên lặng tách quả cam, nhét một nửa vào trong miệng.

“Cái này không cho tôi sao?” Đột nhiên Lục Gia Hành nói.

Sơ Chi ngẩng đầu lên, cô ngăn người: “Không phải anh không ăn sao?”

Lục Gia Hành nhàu mày lại: “Tôi nói không ăn lúc nào.”

“Không phải anh...” một tay Sơ Chi cầm quả cam, học theo động tác vừa nãy của anh, hai cánh tay nhỏ duỗi ra, giơ lên trước mặt anh quơ quơ.

Bàn tay cô cũng nhỏ, lòng bàn tay trắng trẻo non nớt vậy qua vậy lại ở trước mặt anh.

Lục Gia Hành nhìn động tác của cô, anh rủa mi mắt nở nụ cười, khóe mắt cũng hơi hướng lên trên, đề thấp giọng nói xuống, không có ý tốt nói: “Động tác này không ăn sao? Đây là, ý bảo em dứt cho tôi...”

Ba chữ kia được anh nói rất mềm mại, nhẹ nhàng dịu dàng, âm cuối còn kéo thật dài, như có hương vị lưu luyến.

Anh còn cúi thấp người, người tiến đến gần, phối hợp với chiều cao của cô, đáng vẻ chờ đợi đầy quan tâm.

Sơ Chi nắm quả cam trong tay, cô vội vàng lui về phía sau hai bước, đôi mắt nhìn sang chỗ khác, lỗ tai hơi hồng: “Nhưng anh không ăn rồi...”

Lục Gia Hành “Ồ” một tiếng, kéo dài giọng: “Nhưng tôi nghĩ tôi muốn ăn.”

Sơ Chi ngẩng đầu lên, nhìn anh: “Vậy anh đi rửa tay rồi quay lại ăn, tôi sẽ để dành cho anh.”

Về mặt cô rất kiên trì lại thành khẩn, dường như đây vẻ “Tôi bảo đảm sẽ không ăn vụn đâu”, tâm trạng vô cùng tốt muốn thương lượng với anh.

Lục Gia Hành chậm chậm cong khóe môi, anh vẫn không nghe theo như trước: “Không được, tôi không tin em, chắc chắn tôi vừa đi quả cam sẽ không còn.”

Sơ Chi không nhịn được nữa, cô “trời ơi” một tiếng: “Anh thật là phiền chết nha! Không cho anh ăn nữa!”

Đáng vẻ tức giận của cô hoàn toàn không có sức uy hiếp, đôi mắt cô mở mắt thật to, má phồng lên giống như con chuột nhắt, ngược lại nhìn có chút đáng yêu.

Lục Gia Hành bật cười.

Sơ Chi lại trừng anh.

Lục Gia Hành háng giọng một cái, ra vẻ bé ngoan xin lỗi: “Xin lỗi, tôi tự ăn vậy.”

Sơ Chi phát hiện ra dễ tính không có tác dụng gì đối với người này, cô tự cho là mình dữ dằn nói: “Rửa tay!”

“Được.” Lục Gia Hành liền gật đầu, bé ngoan lại chạy vào phòng bếp rửa tay.

Anh vừa rửa tay vừa cười, làm sao cô gái nhỏ này càng ngày càng trở nên nóng tính như thế.

*

Nhà Lục Gia Hành và nhà Sơ Chi giống nhau, thế nhưng một mình anh ở đây, thông trực tiếp phòng khách với phòng ngủ, bỏ tấm ngăn cách, khiến cho toàn bộ ngôi nhà có vẻ rộng hơn rất nhiều.

Thật ra anh cũng muốn Sơ Chi giúp một tay, Sơ Chi giúp anh chọn giấy dán tường cho thư phòng, lại chọn rèm cửa sổ cho mỗi gian phòng, cuối cùng chọn vật dụng trong nhà.

Con gái đều cho hứng thú đối với phương diện trang trí này, Sơ Chi chọn đến say sưa ngon lành, thấy cái gì đẹp cô liền đưa cho Lục Gia Hành nhìn, chọn một lúc lại đổi sang phong cách khác.

Chủ nhà là Lục Gia Hành đều không có ý kiến gì, anh vắt chân nghiêng người dựa vào ghế sofa, khuỷu tay chống xuống tay vịn, chống cằm, nghiêng đầu lười biếng nhìn cô.

“Đàn anh, anh cảm thấy phong cách Địa Trung Hải như thế nào, gần đây rất lưu hành đó.”

“Ừm.”

“Phong cách Bắc Âu cũng đẹp, nhưng có vẻ hơi lạnh lẽo, chỉ là rất sạch sẽ.”

“Được.”

“Đàn anh, anh có thích phong cách Châu Âu hay không, tôi cảm giác anh sẽ thích, ôi chao, anh xúc nổi như thế.”

Lục Gia Hành: “...”

Lục Gia Hành lười nhác nhác mi mắt: “Tôi xúc nổi như thế nào?”

Sơ Chi: “...”

*

Buổi trưa trôi qua rất nhanh, thẳng đến giữa trưa cái bụng bắt đầu réo, Đặng nữ sĩ gọi điện thoại tới, hỏi cô đang ở đâu, khi nào về trường học, có phải không về nhà ăn trưa hay không.

Sơ Chi nhìn Lục Gia Hành đang ngồi trên ghế sofa giống như nhà vua, cô do dự một chút, vẫn nói “Vâng” một tiếng: “Con không ăn ở nhà.”

Cô vừa cúp điện thoại, vừa nói: “Đàn anh, buổi trưa anh ăn cái gì?”

Lục Gia Hành giống như một con cá chết, chân dài duỗi ra phía trước, người uể oải co quắp thành một đống: “Tùy tiện đi, ăn gì không xúc nổi.”

Sơ Chi: “...”

Thật ra vừa nãy cô chỉ thuận miệng nói, không nghĩ tới người này rất dễ ý.

Sơ Chi đang xoắn xuýt không biết có nên trực tiếp bảo anh đi ăn hay không, dù sao cũng phải xuống nhà, điện thoại di động của Lục Gia Hành vang lên.

Anh chỉ liếc mắt nhìn tên người gọi trên màn hình, liền vứt điện thoại di động qua một bên.

Sơ Chi nghiêng đầu xuống.

Bàn tay đặt trên ghế sofa không ngừng gõ gõ, Lục Gia Hành rũ mắt xuống nhìn một lúc mới nhật lên, chân dài thu về, anh đứng lên khỏi ghế sofa, xoay người đi vào WC.

Qua một hồi lâu, anh mới ra ngoài.

Nhét điện thoại di động vào trong túi áo, anh đi tới, đứng trước mặt Sơ Chi: “Tiểu Chi, tôi đi ra ngoài một chút.”

Sơ Chi “A” một tiếng, ngẩng đầu lên: “Anh đi làm gì thế?”

Anh đứng, cô ngồi, xem ra anh cao hơn, giống như người khổng lồ đứng trước mặt cô, Sơ Chi ngẩng cao đầu, cái cổ trắng nõn vươn cao thẳng tắp, cô khẽ nhếch miệng.

Hỏi xong cô mới phản ứng, dường như mình quên hỏi nhiều.

Cứ bật thốt câu hỏi đó một cách tự nhiên, Sơ Chi cảm thấy lúng túng, cô vội vã khoát tay áo một cái: “Xin lỗi, xin lỗi, anh đi đi.”

Dường như Lục Gia Hành không cảm thấy có gì đó không đúng, bình tĩnh nói: “Tôi phải về nhà, em đi về trước cũng được, không phải vừa nãy dì gọi em về ăn cơm sao?”

Sơ Chi “A” một tiếng, về mặt cô hơi bất an: “Đàn anh...”

Lục Gia Hành buồn cười nhìn cô: “Sao thế?”

Sơ Chi liếm liếm môi, không lên tiếng.

Đột nhiên Lục Gia Hành lại hỏi: “Em nói với dì tới nhà của tôi rồi sao?”

Sơ Chi lắc đầu một cái.

Lục Gia Hành nhún mày: “Ồ, vậy lúc nữa về em nói thế nào, bảo rằng đi giúp hàng xóm phơi chăn sao?”

“Tôi không về,” Sơ Chi mím mím môi, cô cau mày nhìn anh, “Tôi ở đây chờ anh trở về, được không?”

Bạn đang đọc truyện *Đáng Yêu Bao Nhiêu Tiền Một Cân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Lục lão gia đã gần bảy mươi tuổi nhưng sức lực vẫn còn tràn trề, thường ngày ông không sống cùng với nhà anh, chỉ ở một mình trong ngôi nhà tại ngoại ô với người giúp việc, không có việc gì ông sẽ cùng các ông lão hàng xóm trồng hoa, nuôi chim, đánh cờ, cuộc sống trải qua rất thoải mái.

Từ thành phố lái xe tới đây cũng phải hơn một giờ, lúc Lục Gia Hành đến đã sắp hai giờ, vừa đẩy cánh cửa đi vào, anh nhìn thấy ông cụ ngồi trong vườn hoa đùa giỡn với chim.

Đó là một con vẹt yến phụng, chắc hẳn nó được nuôi dưỡng vô cùng tốt, màu lông tươi đẹp, hai con mắt giống như hạt đậu đen xoay vòng vòng, nhìn anh đầy ngạo mạn.

Có thể động vật có linh tính, đối với động vật nhỏ, một chút xúi kiêu tri Lục Gia Hành cũng không có, vì lẽ đó nên từ nhỏ đến lớn anh đều không thích mấy con vật này cho lắm, con vẹt yến phụng này được Lục lão gia nuôi rất nhiều năm, hồi học cấp ba Lục Gia Hành thường bắt nó chơi, lúc này vừa nhìn thấy anh, vốn con vẹt đang bay nhảy rất vui vẻ, ngay lập tức nó liền ngậm miệng lại, vỗ cái cánh trốn ra sau Lục lão gia: “Đến rồi! Đến rồi!”

Lục Gia Hành nhìn con vật nhỏ màu xanh biếc đang liều mạng trốn phía sau, anh cố ý cười gằn hai tiếng: “Nhị Cầu, có nhớ tao không?”

Con vẹt yến phụng bị gọi là Nhị Cầu kia đứng trên bả vai Lục lão gia, giấu cái đầu nhỏ về phía sau bộ tóc ông, hoàn toàn không dám nhìn anh, xem ra cực kỳ sợ hãi.

Lục Gia Hành kêu hừ hừ, anh kêu một tiếng, con vẹt liền run lên một cái.

Lục lão gia ở bên cạnh cười nắc nẻ: “Tiểu tử thói này, muốn con đến đây một chuyến thật không dễ dàng.”

Lục Gia Hành không đùa con vẹt nữa, anh đi đến bên cạnh ông cụ, ngoan ngoãn cúi đầu gọi một tiếng ông nội: “Rất dễ dàng, không phải một cú điện thoại của ông con đã tới rồi sao?”

Lục lão gia liếc anh một cái: “Vậy sao điện thoại của ba lại không có tác dụng?”

Khóe môi Lục Gia Hành nhếch lên, nhẹ giọng nói: “Không có tác dụng.”

Nhị Cầu duỗi cái đầu ra liếc mắt nhìn Lục Gia Hành đang đứng bên cạnh bàn đá trong vườn hoa, anh hờ hững nghiêng nghiêng người: “Ba lại tới tổ cáo với ông sao?”

Ông cụ duỗi một tay ra: “Nó bảo hai tháng con đã không về nhà, gọi điện cũng không nghe, còn không thèm gọi lại.”

Lông mày Lục Gia Hành nhích lên: “Ông ta gọi nơi đó là nhà? Cũng đúng thôi, đó là nhà của ông ta mà.”

Lục lão gia không nói gì.

Lục Gia Hành cũng không nói chuyện, im lặng một lúc, ông cụ lại mở miệng hỏi: “Nhà ở có quen không?”

Lục Gia Hành nở nụ cười: “Cái gì đều không gat được ông.”

“Không phải con cũng không định giấu ta sao,” Lục lão gia cũng cười cười, cúi đầu nhìn khu vườn nhỏ của ông, vào mùa đông cây cối xơ xác, “Đại học năm 3 rồi.”

Lục Gia Hành “Vâng” một tiếng.

“Có tính toán gì chưa?”

Lục Gia Hành bình tĩnh, hồ hững nói: “Không có tính toán gì ạ.”

Ông cụ Lục thở dài.

“A Hành, ông nội sắp không chờ được con nữa rồi.”

Đột nhiên cửa nhà bị người khác mở ra, Lục Hoảng Thanh đi ra: “Ba, ba mau vào đi, bây giờ bên ngoài rất lạnh,” ông ta nhìn thấy Lục Gia Hành bên cạnh, liền sầm mặt lại: “Mày còn biết trở về?”

Lục Gia Hành cười như không cười: “Về đâu? Đây là nhà của Lục lão gia.”

Lục Hoảng Thanh lạnh lùng nói: “Mày cứ như vậy nói chuyện với ba mày như thế à! Mày nhìn lại mày xem lẫn lộn thành kiểu dạng gì! Mỗi ngày đều chơi bời với đám hồ bằng cầu hữu[1] kia, mấy tháng không thèm về nhà, chuyện nghiêm chỉnh thì không làm, toàn nhậu nhẹt chơi gái đánh bài, cái bộ dạng bây giờ của mày...”

Lục Gia Hành bị ông gào thét khiến cả đầu đều đau, anh phiền muộn, nhúu nhúu mày, bực mình cắt ngang lời ông: “Nghỉ đông con sẽ về công ty thực tập.”

Lục Hoảng Thanh bị nghẹn một cái, ông phản ứng lại rất nhanh: “Mày nói cái gì? Mày đừng tưởng rằng thực tập là một chuyện đơn giản như vậy, mày sẽ cái gì? Chuyện của công ty mày hiểu rõ không? Mày muốn đến thì tao phải để mày đến sao?”

“Không biết, không phải bây giờ tìm hiểu là rõ rồi sao,” Lục Gia Hành không nhịn được vui vẻ, “Còn công ty cũng không phải của ba, ba đặc ý cái gì hả?”

Lục lão gia không tham dự, bình tĩnh sờ sờ cái đầu nhỏ xanh mượt của Nhị Cầu.

Giọng Nhị Cầu the thé: “Không phải! Không phải!”

Lục Hoảng Thanh tức đỏ mặt, nhin nửa ngày, ông ta nhìn về phía Lục lão gia không nói một lời, ánh mắt có chút hoảng loạn: “Ba, con không có ý này...”

Lục lão gia không lên tiếng, ông nghiêng đầu nhìn về phía Lục Gia Hành: “Nghỉ đông sao?”

Lục Gia Hành vâng một tiếng.

Lục lão gia cười: “Làm sao đột nhiên không lười biếng nữa rồi hả?”

Lục Gia Hành rù mắt, không lên tiếng.

Đột nhiên anh nhớ tới cái đầu đen của Nhĩ Sai bị nhét vào bên trong cái hộp, trong chốc lát quét sạch cái hộp, vẫn không ăn đủ.

Khóe môi anh nhích nhích: “Con muốn nuôi mèo, nó ăn quá nhiều, nếu không kiếm tiền thì không nuôi nổi.”

*

Trên đường trở về, xe Lục Gia Hành chạy nhanh như tên cướp, thời gian bị anh rút ngắn một đoạn dài.

Cho dù như vậy, về đến nhà cũng là lúc hoàng hôn, anh dừng xe xong, đi lên lầu, đứng ở cửa, nhìn chăm chú cái nút chuông cửa vài giây, hơi do dự.

Qua vài giây, Lục Gia Hành móc chìa khóa ra, mở cửa.

Vừa nhấc mắt lên, anh đã nhìn thấy Sơ Chi nằm nhoài trên ghế salon, tay để lên tay vịn ghế sofa, cằm cũng đặt phía trên, chỉ lộ ra đôi mắt to tròn, chớp chớp mắt nhìn anh: “Đàn anh, buổi tối ăn gì?”

Lục Gia Hành sững sờ.

Anh không lên tiếng, nhìn cô trầm mặc một hồi lâu, đột nhiên anh tựa vào cánh cửa nở nụ cười.

Trong phòng không bật đèn, tia sáng mặt trời màu hồng ảm áp xuyên thấu qua cái cửa sổ sát đất to lớn, từng tia từng tia chiếu vào phòng.

Chỗ cửa hơi tối, Lục Gia Hành cúi thấp đầu, mặt cũng bị bóng râm che nửa bên, chỉ có thể nhìn thấy độ cong của khóe môi anh và từng tiếng cười trầm thấp truyền tới.

Sơ Chi thở phào nhẹ nhõm.

Xem ra lần này không có chuyện gì xấu rồi.

Có khi hòa bình rồi! – Sơ Chi lạc quan nghĩ.

Nhưng mấy cuộc tranh cãi trước kia, xem ra không thể dễ dàng hòa hòa như vậy được – Sơ Chi lại suy sụp.

Cô nghiêng đầu, đầu tựa lên lưng xô pha, nhìn Lục Gia Hành đang đi tới, anh bỏ chùm chìa khóa lên khay trà: “Em muốn ăn cái gì?”

Sơ Chi không lên tiếng, cô nhìn chùm chìa khóa vài giây, đột nhiên hỏi: “Đàn anh, anh lái xe đi sao?”

Lục Gia Hành “Ừ” một tiếng, cúi người tiện tay lấy chai nước trong tủ bên cạnh xô pha, ngửa đầu uống nước.

Mí mắt anh hơi rũ xuống, đường nét xương hàm gầy gò mà đẹp đẽ.

Sơ Chi nhìn yếu hèn lần lên lần xuống theo động tác của anh, nhìn lên một lúc, tầm mắt lại chuyển sang chỗ khác, cô lặng lẽ gờ tay nắm vành tai của mình: “Không phải anh bị say xe à...”

Động tác Lục Gia Hành dừng lại, anh xoay đầu bình tĩnh nói: “Say xe vẫn có thể lái xe.”

“Có thể sao?”

“Ừm, không ảnh hưởng gì, hơn nữa chủ yếu lần trước là do tay lái của Lâm Bách Dương quá kém.” Lục Gia Hành nghiêm túc nói.

Sơ Chi nhớ lại lần đó, không nhớ tới tay lái của anh ta có gì bất ổn, nhưng cô chỉ biết cô ngủ rất ngon là được rồi.

Cô nghiêng đầu một lần nữa trượt vào bên trong ghế xô pha, vừa chột dạ, vừa buồn phiền.

Tư thế bây giờ của cô thực sự quá tao nhã, cả người quỳ lên trên ghế xô pha, hai cánh tay duỗi ra phía trước vùi lên tay vịn.

Sơ Chi không ý thức được vấn đề này, bởi vì thật ra tư thế này này rất thoải mái, cô cũng quen rồi, đầu chôn vào bên trong đầu gối, lén lén lút lút cảm nhận nhịp tim của chính mình.

Có hơi nhanh.

Nhưng mà hôm nay cô cũng không chạy 200 mét, cả buổi trưa chỉ lăn lộn núp trong ghế xô pha.

Cô nàng nhũn nhũn mảy, cô đang suy nghĩ thì cảm nhận được cổ áo bị một nguồn sức mạnh lôi kéo lên trên, Sơ Chi thuận tiện ngẩng đầu lên, một tay Lục Gia Hành kéo cô, anh đứng bên cạnh xô pha như nhìn mảy: “Em đang làm tư thế gì vậy?”

Sơ Chi ngẩng đầu lên, ngờ ngạc nói: “Anh muốn học sao? Tôi có thể dạy anh, rất thoải mái đó.”

“...”

Mí mắt Lục Gia Hành giật giật: “Đi thôi, ăn cơm tối.”

Cả ngày không ra ngoài, trên chân Sơ Chi còn đeo một đôi tất bằng hình con thỏ màu hồng san hô, đôi đó thường đeo ở nhà, hai chiếc tai thỏ thật dài rủ xuống ghế sa lông.

Cô đi về nhà thay đôi tất, Đặng nữ sĩ và Sơ tiên sinh đang nấu cơm trong bếp, Sơ Chi cẩn thận từng li từng tí một rón rén chuẩn về phòng, Nhĩ Sai đang nằm nhòai bên giường, thấy cô đi vào, nó ngẩng cái đầu cao quý lên, nhẹ nhàng liếc cô một cái, lại nằm úp sấp xuống.

Nhân tiện Sơ Chi muốn đi vuốt nó, Nhĩ Sai không vui kêu lên một tiếng, uyển chuyển nhảy xuống giường chạy ra ngoài.

Còn không cho cô sờ một cái.

Sơ Chi buồn cười, cô thay quần áo rồi ra chào, trong tay ba Sơ đang cầm một củ cà rốt: “Buổi tối ăn cơm cà ri đấy, con không ăn ở nhà hả?”

Sơ Chi đeo balô lên lưng: “Con về thẳng trường học, ba mẹ ăn đi.”

“Ba ba đưa con đi nhé?”

“Không cần đâu.” Sơ Chi ra cửa đeo giày, “Con đi đây!”

Cửa chống trộm phịch một tiếng bị đóng lại, ba Sơ nhíu nhíu mày, chút u buồn: “Bây giờ khuê nữ không muốn tôi đưa con bé đi học nữa rồi, khi nó còn bé nếu tôi không tiến nó sẽ không vui đấy.”

Đặng nữ sĩ cầm con dao phay trong tay gọn gàng nhanh chóng bỏ khoai tây, bà không thèm ngẩng đầu lên, nói: “Ông già rồi, xấu quá, nó mất mặt.”

Ba Sơ: “...”

*

Lúc Sơ Chi đi xuống lầu thấy Lục Gia Hành đang ngồi đợi trong xe, Lục Gia Hành có mấy cái xe, anh đặc biệt chọn con xe SUV trưởng thành chừng chạc này, mặc dù nó không có phong cách của một chiếc xe thể thao, thể nhưng không nhìn rõ sự xa xỉ lại rất có nội hàm, đặc biệt là nhìn không xốc nổi.

Quả nhiên, Sơ Chi nhìn thấy “Ồ” một tiếng: “Đàn anh, anh cũng có chút chín chắn đó.”

Mặt Lục Gia Hành không chút biến sắc, rất bình tĩnh: “Hừm, tạm được.”

Bọn họ mới ra khỏi tiểu khu, điện thoại Lục Gia Hành liền vang lên.

Sơ Chi có thể mơ hồ nghe thấy giọng nói to của Trình Dật, Lục Gia Hành ghét bỏ nhíu mày, anh đeo tai nghe bluetooth lên, thỉnh thoảng mới đáp lại hai tiếng.

Đối phương nói một hồi lâu, Lục Gia Hành “hả” một tiếng, quay đầu sang, nhìn về phía Sơ Chi: “Mấy người bạn gọi tới.”

“VẬY anh đi đi, không sao đâu, tự tôi có thể trở về.” Sơ Chi vội vàng nói.

“Ý của tôi là, em có muốn đi chung hay không?”

“Ồi chào?”

Bên kia Trình Dật vẫn đang nói gì đó, Lục Gia Hành không quan tâm, chỉ kiên nhẫn nhìn cô: “Đi cùng tôi.”

Sơ Chi từ từ chớp mắt mấy cái: “Được.”

Lục Gia Hành quay đầu trở lại, tay tiếp tục điều khiển vô lăng: “Ăn cơm trước, tôi mang theo một người.”

Không biết Trình Dật nói gì, khóe môi Lục Gia Hành chậm chậm nhếch lên.

Đèn đỏ sáng lên, xe dừng trước vạch dành cho người đi đường, đột nhiên anh xoay qua, cả người đối mặt với Sơ Chi, đôi mắt đen kịt nhìn cô, người nghiêng tới gần.

“Đừng nhúc nhích.” Anh thấp giọng nói, cánh tay theo sau đưa qua, đầu ngón tay xuyên qua sợi tóc tìm được lỗ tai, hai tay đưa đến bên tai cô, gắt gao che nó đi.

Trong nháy mắt thế giới của Sơ Chi trở lên yên tĩnh, tất cả âm thanh đều bị bàn tay anh ngăn cách.

Lục Gia Hành buông mắt xuống, nhìn cái đầu nhỏ đen thui trước mặt, anh cảm thấy sung sướng không ngừng, khóe miệng không ngừng kéo lên.

Anh nghiêng đầu, lười biếng nói: “Ai cái gì? Đương nhiên là vợ tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Đáng Yêu Bao Nhiêu Tiền Một Cân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Vốn định kéo Lục Gia Hành đi chơi, kết quả anh vừa nói như vậy, ngay lập tức Trình Dật hủy bỏ cuộc chơi, đuổi toàn bộ đám người kia đi, cuối cùng tự mình chọn một nhà hàng hải sản.

Ánh sáng màu vàng chói mắt, nguy nga long lẫy, nếu mời hoàng gia Úc tới đây dung bữa cũng thích hợp.

Lúc Lục Gia Hành và Sơ Chi đến cửa phòng còn không đóng, từ hành lang đi tới đã có thể nghe thấy tiếng lách cách vang vọng, kèm theo là tiếng gào thét liên tiếp.

Hai người đi vào, người phục vụ liền khép hờ cửa phòng, Lục Gia Hành bước vào, trong nháy mắt toàn bộ gian phòng trở nên im lặng.

Trong một căn phòng riêng khá là rộng, Trình Dật ngồi một đầu, Lâm Bách Dương ngồi một đầu khác, trừ hai người bọn họ ra, trong phòng không có người thứ ba.

Lúc này, hai người kia, mỗi người cầm một chiếc đĩa, cách một cái bàn lớn tròn tròn nhìn nhau, mùi thơm của thức ăn tung bay, bầu không khí căng thẳng, dường như chỉ cần động một cái có thể bùng nổ.

Sơ Chi không biết tại sao rõ ràng chỉ có hai người họ, bữa cơm này giống như để họ nếm thử chút mùi vị chiến tranh loạn lạc vậy.

Cô đứng ở phía sau, thò đầu ra: “Đã lâu không gặp?”

Trong nháy mắt Trình Dật liền đứng lên, vẻ dữ tợn trên mặt đã biến thành vẻ nhiệt tình tràn trề, hận không thể lập tức xông tới ôm lấy Sơ Chi nhảy điệu waltz, anh ta cười hi hi: “Đã lâu không gặp, đã lâu không gặp đàn em, chúc em sớm sinh quý tử, trăm năm hảo hợp nha.”

Sơ Chi: “...”

Lâm Bách Dương cười lạnh một tiếng, anh ta để đĩa xuống, tiện tay cầm con cua, “cọt kẹt” một tiếng, con cua bị anh ta cầm cái kim thẳng thần dứt khoát tách nứt vỏ: “Ngu ngốc.”

Không biết tại sao tâm tình Trình Dật lại tốt lên, dáng vẻ rộng lượng hoàn toàn không muốn chấp nhặt với cậu ta, anh ta cười híp mắt nhìn Sơ Chi: “Đàn em thích ăn hải sản sao?”

Sơ Chi không kiêng ăn thứ gì, ngoại trừ mấy thứ rau dưa bên ngoài căn bản những thứ khác cô đều ăn, hơn nữa khi còn bé cô sống ở phía Nam, cũng là lớn lên gần biển, cho nên vẫn rất yêu thích hải sản.

Nhà Trình Dật vừa vận cũng kinh doanh đồ ăn, vì vậy hai người tán gẫu rất vui vẻ, chủ yếu vẫn là Trình Dật nói, Sơ Chi phụ trách nghe và ăn, còn khen ngợi anh ta.

Từ nhỏ Trình Dật đã cùng Lục Gia Hành lăn lộn trong hồ cát, đương nhiên anh ta cảm thấy cậu ta nói vợ tôi là đang khoác lác, bây giờ nhìn phản ứng của hai người này anh ta cũng xác định, có lẽ không phải nói lung tung, vì vậy anh ta yên phận nỗ lực bổ trí giúp Lục Gia Hành.

“A Hành nhà chúng tôi cũng đặc biệt thích ăn hải sản nha! Khi còn bé cậu ta thường chạy tới nhà hàng chúng tôi ăn uống chùa đó.”

“Lục Gia Hành ăn con cua cực kỳ lớn, cái chân kia, cậu ta có thể lột như máy vậy, có một lần một mình cậu ta ăn hết một bàn toàn cua, sau đó dạ dày không tiêu hóa mới nên phải nằm viện.”

“Em đừng nhìn dáng vẻ bây giờ của cậu ta, lúc nhỏ cậu ta cũng là thiếu niên hoạt bát được người ta yêu quý đó, từ đại sảnh đến nhà bếp, không có một chị gái nào là không thích cậu ta.”

Sơ Chi nghe rất say sưa, đồng ý nói: “Hiện tại anh ấy cũng không có chị gái nào không thích anh ấy.”

Trình Dật ý vị thâm trường nói: “Chị gái vô dụng thôi, cậu ta lại không thích mấy chị gái.”

Đuôi mắt Lục Gia Hành lạnh nhạt liếc nhìn anh ta một cái.

Sơ Chi tròn to hai mắt.

Bây giờ Lục Gia Hành đã hơi hiểu suy nghĩ của cô, anh thông dong vô cùng, cực kỳ tự nhiên lột một nửa con cua để vào bát của cô, hờ hững nói: “Tôi cũng không thích mấy anh trai.”

Sơ Chi liếm môi một cái, vẻ mặt xem ra còn rất tiếc nuối: “Ồ...”

*

Tháng mười hai tiết lạnh dần, nhất là vào ban đêm, khi trận tuyết đầu mùa đông năm nay rơi xuống.

Có người nói là người phương Nam chưa từng nhìn thấy tuyết rơi bao giờ, nhìn thấy tuyết họ sẽ phấn khích mà hét lên, hi vọng lớn nhất vào mùa đông chính là có thể đi dưới tuyết, bước chậm bên trong lớp tuyết dày, giày giẫm lên tuyết tạo ra tiếng cọt kẹt cọt kẹt.

Lâm Đồng cũng không ngoại lệ, mới sáng sớm, cô nàng phấn khích chạy vội ra khỏi phòng ngủ, thề thốt rằng mình sẽ có một cuộc gặp gỡ lãng mạn với tình yêu của mình vào trận tuyết đầu mùa, kết quả ra ngoài không tới mười phút, cô nàng bị lạnh đến mức chóp mũi đỏ chót, sợ chết khiếp quay trở về.

Sơ Chi ngồi xếp bằng trên ghế, trong tay cầm kịch bản, cô vẫn còn đắm chìm vào nhân vật bà chủ mà mình đóng vai, dùng giọng ngâm thơ nói: “Ồ, Đồng Đồng! Chắc bên ngoài lạnh lắm!”

Lâm Đồng xoa xoa tay, tiến đến gần nhìn kịch bản của cô, vừa vận liếc được hai hàng chữ, tròn to hai mắt: “Cái cái gì?”

“Kịch bản hội kịch nói.” Sơ Chi trịnh trọng nói.

“Minh biết là kịch bản, thế nhưng...” Lâm Đồng chỉ vào chữ bên trên, “Cậu còn phải ngã vào lồng ngực của anh ta sao? Cái gì? Kỵ sĩ?”

“Không phải, là mình ngã ở trên giường, anh ta ôm mình dậy.” Sơ Chi nghiêm túc sửa lại lời nói của cô nàng.

Lâm Đồng ói ra máu: “Các cậu còn ngã trên giường?”

Sơ Chi kiên nhẫn giảng giải cho cô nàng: “Đúng, bởi vì mình muốn quyến rũ kỵ sĩ, nhưng không phải quyến rũ loại kia, chính là loại quyến rũ rất thuần khiết, rất nghệ thuật.”

Trong nháy mắt Lâm Đồng trở nên yên tĩnh: “Ai diễn kỵ sĩ?”

Sơ Chi: “Hả?”

“Kỵ sĩ là ai diễn.”

“Một đàn anh.” Sơ Chi suy nghĩ một chút rồi nói, “Thế nhưng nhỏ tuổi hơn so với mình, anh ta 15 tuổi đã học đại học rồi.”

Cố Hàm đang sơn móng tay hưng phấn Oa một tiếng: “Thiếu niên thiên tài! Người này đúng kiểu mình yêu thích.”

Đột nhiên Lâm Đồng vỗ cô nàng một cái, nước sơn màu đỏ quệt ra bên ngoài móng tay, Cố Hàm kêu thảm một tiếng, vội vã đổi giọng: “Người này đúng là chẳng ra sao!”

Sơ Chi: “...”

Ngày kỷ niệm thành lập trường vào thứ sáu, vừa vận buổi chiều kết thúc sau đó được nghỉ hai ngày, toàn bộ tuần lễ này Sơ Chi đều tỏ ra giống như bà chủ Phụ Thê, nói chuyện đều dùng giọng điệu ngâm thơ.

Cố Hàm còn thích thú sơn móng tay màu đỏ cho cô, cô nàng nói như vậy cô mới càng giống bà chủ hơn.

Mấy người đi học, Cố Hàm mang lọ sơn móng tay đến, lôi kéo Sơ Chi ngồi ở bàn cuối góc phòng học, lôi ra một lọ sơn móng tay màu đỏ và một lọ sơn móng tay màu xanh ngọc: “Cậu thích màu nào?”

Lớp trưởng Tiết Niệm Nam bình thường đều sẽ ngồi ở hàng thứ nhất, lúc này chỉ ngồi trước bọn cô ba cái bàn, Lâm Đồng ngồi ở phía ngoài cùng, từ lúc ở phòng ngủ cho tới giờ cô nàng vẫn đang nghịch điện thoại di động.

Sơ Chi suy nghĩ một chút: “Màu đỏ có phải càng giống như bà chủ không?”

“Bà chủ quán mặt chược?” Cố Hàm vừa nói, vừa cầm lấy lọ màu đỏ, vận ra.

Lọ sơn móng tay có mùi gay mũi, cũng may các cô ngồi ở bàn cuối cùng, mùi cũng không bay tới phía thầy giáo bên kia, Sơ Chi lấy kịch bản ra tiếp tục học thuộc lời kịch, Cố Hàm liền lôi tay của cô kéo đến trước mặt mình.

Sơn móng tay lạnh lạnh, vừa tiếp xúc với móng tay, Sơ Chi không nhịn được hơi co tay lại: “Ai nha, lạnh.”

“Đừng nhúc nhích, quết ra bên ngoài rất khó coi.”

“Rất lạnh nha.”

“Mình đang nghĩ nên vẽ cho cậu bông hoa gì? Mình vẽ vôi rất đẹp đó.”

Hai người liền chôn đầu ở dưới đó chăm chú nghiên cứu, quết xong một bàn tay, Sơ Chi cẩn thận từng tí một đưa ra xa, còn đầu cúi thấp nhìn Cố Hàm vẽ bàn tay khác, quết xong một bàn tay thì thu về đi, nhưng cô còn quạt quạt bên cạnh nữa cơ.

Không quạt được hai cái, bỗng nhiên cổ tay cô bị người khác giữ lại.

Sơ Chi sợ hết hồn, điều cô nghĩ đến đầu tiên là thầy giáo đến rồi, theo phản xạ có điều kiện cô rút tay lại, giờ lên đầu, còn mặt nghiêng sang chỗ khác.

Không biết Lục Gia Hành đã ngồi vào chỗ trống bên cạnh cô từ lúc nào, một tay anh cầm cổ tay cô, thân thể hơi nghiêng.

Không biết anh chuẩn vào từ lúc nào, Sơ Chi và Cố Hàm chơi quá tập trung, hoàn toàn không phát hiện ra có người ngồi bên cạnh, về mặt Sơ Chi kinh ngạc: “Đàn anh?”

Lục Gia Hành giương mắt.

Tay Sơ Chi bị anh cầm lấy, bên tay móng tay màu đỏ vừa được sơn còn chưa khô, màu đỏ chót kết hợp với làn da trắng bệch trên tay cô khiến người ta nhìn thấy mà giật mình, chỉ là dáng vẻ hơi hướng lên trên, giống như là giờ tay phát biểu trong lớp.

Sơ Chi vừa định hỏi tại sao anh lại ở chỗ này, thì phía trước liền vang lên tiếng cười của thầy giáo: “Bạn nữ sinh kia, bạn đó.”

Trong lúc nhất thời, tất cả các con mắt trong phòng học đều nhìn sang hướng các cô.

Lục Gia Hành nhanh chóng buông tay, người lùi về đến bên cạnh tường rồi ngồi dựa vào tường, đầu gối sát xuống mặt bàn, trốn đằng sau một loạt người phía trước, bắt đầu giả làm người trong suốt.

Sơ Chi sững sờ quay đầu lại, không phản ứng.

Thầy giáo môn tự chọn tiếp tục cười híp mắt: “Ài nha, đã lâu tôi chưa thấy có sinh viên tích cực giờ tay trả lời bài như vậy, thật là cao hứng.”

Sơ Chi vẫn trong trạng thái ở bên ngoài, cô ngơ ngác đứng lên, dò xét nói: “Chọn ... chọn?”

Trong phòng học truyền đến tiếng cười trầm thấp.

Tay chân Sơ Chi luống cuống.

Hiển nhiên thầy giáo cũng không nghĩ tới, ông ho nhẹ hai tiếng: “Bạn học này, bây giờ đang chữa bài thi.”

Cô “A” một tiếng, đỏ mặt, đầu cúi thấp áy náy nói nhỏ.

“Ngồi đi, ngồi ở hàng cuối cũng phải cố gắng nghe bài đó.”

Sơ Chi mặt đỏ tới tận mang tai ngồi xuống, cô hơi khom người, xoay đầu lại, tức giận nhìn Lục Gia Hành.

Người này vẫn đang cười.

Tiểu cô nương da mặt mỏng, từ nhỏ đến lớn ngồi trong lớp cũng không có chuyện như vậy, bỗng nhiên cô cảm thấy rất khó chịu, cả người tức giận đến quai hàm cũng phình ra, lại không dám nói lớn tiếng, mắt to trừng anh, giọng nói bị ép tới mức trầm thấp: “Anh làm gì vậy!”

Lục Gia Hành liếm môi cười, vẻ mặt xem ra rất vô tội, cũng hạ thấp giọng nói: “Móng tay của em đầy sơn, suýt chút nữa bôi lên mặt tôi rồi.”

Sơ Chi liếc nhìn sơn móng tay vẫn chưa khô hết trên tay mình, bỗng nhiên cô tỉnh ngộ, bắt đầu cảm thấy lúng túng, lại nói tính khí nóng nảy nhanh tới cũng nhanh đi, biến mất rất nhanh.

Khuôn mặt cô còn đỏ, miệng mấp máy: “Vậy anh cũng không cần phải cầm cổ tay tôi giờ cao như vậy... Thật là mất mặt.”

Lục Gia Hành cười khẽ một tiếng, anh lười biếng tựa vào tường, tay chống cằm, hơi nghiêng đầu.

Bờ môi mỏng khẽ nhếch lên, đôi mắt đen mỉm cười, nhìn cô chăm chú.

“Hừm, tôi sai rồi, xin lỗi.” Lục Gia Hành ngoan ngoãn xin lỗi.

Anh đè thấp giọng nên lúc nói chuyện giọng nói có hơi khàn, lại trầm thấp, nhẹ nhàng rơi xuống, mềm mại như lông chim.

Gãi người có chút ngứa.

Sơ Chi rụt cổ lại, giờ tay sờ vành tai của mình, đôi mắt nhìn sang chỗ khác: “Cũng không cần phải nói xin lỗi...”

Lục Gia Hành nhìn động tác mờ ám của cô, anh nhú mày.

Ánh mắt cô gái này né tránh, lỗ tai trắng nõn cũng nhiễm màu hồng, lông mi thật dài cong cong như hai cái bàn chải nhỏ, có chút bất an quét qua quét lại.

Tầm mắt anh di chuyển sang chỗ khác, anh giờ tay chỉ lên quyển kịch bản trên bàn của cô: “Em ở hội kịch nói sao?”

Sơ Chi vẫn cúi đầu như cũ, mắt tập trung “Ừ” một tiếng.

“Em diễn nữ chủ quán sao?”

Sơ Chi ngẩng đầu lên, chớp mắt mấy cái: “Anh đã đọc rồi sao?”

“Ừ, lúc em đang nghiên cứu về đóa hoa gì lên móng tay.”

Ngón tay thon dài của anh gõ lên tập kịch bản một cái lại một cái, chậm chậm lại có tiết tấu.

Chờ vài giây, anh hờ hững nói: “Em còn muốn quyền rũ kỳ sĩ sao?”

Giọng nói của anh rất bình thản.

Hệ thống sưởi trong phòng học có đầy đủ, nhưng không hiểu sao, đột nhiên Sơ Chi lại cảm thấy hơi lạnh.

Cô rút cổ lại, yếu ớt nói: “Tôi cũng không biết đó có tính là quyền rũ hay không, chính là, khiến cho anh ta phải yêu thích tôi.”

Lục Gia Hành lạnh nhạt nói: “Đó chính là quyền rũ.”

“A, đó chính là quyết rũ đi.” Sơ Chi nói theo.

Anh lại không nói gì.

Một lát sau, anh nhẹ nhàng nói: “Em sẽ sao?”

“Hả?” Sơ Chi chớp mắt mấy cái, “Trong kịch bản đều có lời kịch...”

“Kịch bản không chỉ dựa vào lời kịch, về mặt và động tác đều rất quan trọng, chỉ bằng lời kịch không thì không đủ.”

Sơ Chi cảm thấy anh nói rất có đạo lý, cô có chút khổ não: “Quả nhiên là phải đi tìm đàn anh tập diễn sớm một chút rồi.”

Tay Lục Gia Hành nắm lại, đầu ngón tay chỉ lên tập kịch bản: “Tôi có thể dạy em.”

Sơ Chi sững sờ ngẩng đầu lên: “Hả?”

Lục Gia Hành nhìn cô, ánh mắt u ám: “Tôi có thể dạy em làm sao quyết rũ.”

Bạn đang đọc truyện *Đáng Yêu Bao Nhiêu Tiền Một Cân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Sơ Chi cảm thấy đề tài này có chỗ nào không đúng lắm, nhưng không biết không đúng chỗ nào.

Cô hoàn toàn không nghi ngờ gì về việc Lục Gia Hành là một trong những nhân tài kiệt xuất, thế nhưng thực sự từ trước đến giờ cô chưa từng thấy anh chủ động bao giờ, chứ đừng nói đến là câu dẫn.

Sơ Chi chớp mắt mấy cái, tò mò tiến đến gần: “Câu dẫn thế nào?”

Hai người ngồi bên trong góc hàng cuối cùng của phòng học, Lục Gia Hành ngồi dựa vào bên tường, Sơ Chi ngồi bên cạnh anh.

Trong phòng học có rất nhiều người, giọng nói hai người bọn họ rất nhỏ, Cố Hàm đang sơn móng tay bên cạnh vẫn nghe thấy được.

Cố Hàm tròn mắt há mồm, muốn kéo Sơ Chi qua nói, nhưng lại không biết cô có nên quản chuyện này hay không.

Cô nàng vỗ vỗ Lâm Đồng ngồi bên cạnh, chỉ chỉ bên này: “Hai người kia xảy ra chuyện gì vậy, tại sao cái tên Bình nước lại tới đây, không phải anh ta học năm 3 sao? Anh ta chạy tới lớp năm nhất làm gì hả?”

Xem ra Lâm Đồng không quá để ý: “Ồ, mình gọi anh ta tới.”

Cố Hàm: “...”

Cố Hàm hét lớn: “Cái tên phản đồ này!”

Lâm Đồng nghiêm trang nói: “Minh kiên quyết ở bên phe Bình nước.”

Cố Hàm nhú nhú mày, nhỏ giọng nói với cô nàng: “Thế nhưng mình cảm thấy anh ta không thích hợp với A Chi, có chút, nói thế nào nhỉ... không đứng đắn? Nếu A Chi bị anh ta bắt nạt thì làm sao bây giờ?”

Một tay Lâm Đồng chống cằm nhìn thầy giáo đang giảng bài trước mặt: “Hừm, vốn mình cũng cảm thấy.”

“Vốn cái gì?”

Lâm Đồng không lên tiếng, xem như là đang ngẩn người.

Đột ngột lễ quốc khánh đến núi Cangyan lần trước, vốn Lâm Đồng cũng cảm thấy như vậy.

Hơn nữa lúc đó căn bản cô nàng cũng không cảm thấy Lục Gia Hành có ý tứ gì khác với Sơ Chi, nhiều nhất cũng là có chút cảm tình, hoặc là khá hứng thú.

Kết quả mấy ngày quan sát, cô nàng cảm thấy sự tình không giống như mình nghĩ.

Đặc biệt là lúc ở trên xe, thật ra toàn bộ hành trình Lâm Đồng đều không ngủ.

Cô nàng nghĩ, nhếch miệng cười vui vẻ: “Cậu đừng quan tâm, tiểu nha đầu nhà chúng ta lại không ngốc, nhìn dáng vẻ của cô nàng có vẻ không tìm không phôi vậy thôi, cuối cùng ai bị ai bắt nạt còn chưa chắc đâu.”

Mặt Cổ Hàm không cảm xúc: “Minh sẽ bỏ một phiếu cho vị thiếu niên thiên tài còn chưa gặp mặt kia.”

*

Lục Gia Hành nói là giúp xem kịch bản, liền thật sự rất nghiêm túc giúp Sơ Chi xem kịch bản.

Hai người tập rất cẩn thận trong lòng không suy nghĩ bất cứ chuyện gì khác, vở kịch nữ chủ quán chính thức bắt đầu, mỗi một câu thoại có thể là về mặt gì, anh cũng hỗ trợ phân tích.

Buổi chiều Sơ Chi không có lớp, thời điểm tan học cũng vừa vặn nói đến đoạn diễn của kị sĩ và nữ chủ quán, Sơ Chi định xem xong đoạn này sẽ đi thẳng tới hội kịch nói, cô liền tạm biệt Lâm Đồng và Cổ Hàm.

Trong phòng học rất ấm áp, Sơ Chi mặc chiếc áo bông màu hồng cánh sen, cả người nằm ngoài lên mặt bàn, giống như một cục bông, ngón tay cô chỉ vào kịch bản: “Vậy đoạn này tôi phải e thẹn sao?”

Lục Gia Hành dừng một chút, cũng gục xuống, giọng nói không mấy nhiệt tình: “Không được.”

Sơ Chi không rõ: “Không được sao?”

“Ừm, đoạn này em phải biểu hiện vẻ lạnh lùng, hình tượng của kị sĩ có chút xán lạn, thật ra kịch bản cũng không cần hoàn toàn giống với bản gốc, diễn viên tự mình lý giải và phát huy sẽ có hiệu quả tốt hơn.”

Sơ Chi rơi vào trong sương mù.

“Ví dụ như đoạn này...” Lục Gia Hành chỉ vào một đoạn trên kịch bản, tiếp tục nói đầy trân trọng: “Đoạn này, kị sĩ chuẩn bị muốn rời quán trọ, nữ chủ quán làm bộ vô cùng bi thương mà bất tỉnh hôn mê ngã trên giường, được kị sĩ ôm dậy, khiến cho hắn ta hiểu rõ tâm ý của mình, cái này quá giả dối, em muốn quyến rũ kị sĩ thì không thể quá chủ động, phải dừng dừng như không, để hắn ta rời đi đầy thất vọng mất mát.”

Sơ Chi khiêm tốn tiếp thu: “Vậy phải sửa sao?”

“Sửa,” Lục Gia Hành nghiêng răng, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Để hắn ta rút đi, rút thật nhanh cho lão tử.”

Sơ Chi: “...”

Sơ Chi thở dài, lo lắng nói: “Đàn anh, như vậy thì đâu gọi là quyến rũ nữa.”

Lục Gia Hành “Ồ” một tiếng, nhìn cô hỏi dò: “Vậy em dự định như thế nào.”

Sơ Chi cau mày chăm chú nghĩ, không lên tiếng, trong lúc nhất thời không gian hoàn toàn yên tĩnh.

Lục Gia Hành đợi một lúc, đột nhiên nói: “Ngược lại em cũng không nói ra được thì thử xem sao.”

Sơ Chi ngẩng đầu lên: “Hả?”

Đột nhiên người anh tiến gần tới, lưng hạ xuống, cả người lười biếng dựa ra sau: “Bây giờ em cứ coi tôi là kị sĩ đi.”

Đôi chân dài duỗi ra, Lục Gia Hành không hề có điểm báo trước nghiêng người tới gần, gương mặt nhếch môi, đề thấp cổ họng xuống, ý vị thâm trường nói: “Đến quyến rũ tôi thử xem?”

Đột nhiên khoảng cách rút ngắn, đôi mắt đen của anh nhìn cô chăm chú, theo bản năng nửa người trên Sơ Chi nghiêng nghiêng, mặt cô đỏ lên.

Đi chứng về cuộc thi chạy 200 mét ở đại hội thể thao lần trước lại phát tác.

Cô giờ ta lên che lỗ tai bên trái, lại thả xuống ngay lập tức.

Lục Gia Hành chăm chú nhìn cô, ý cười càng sâu thêm.

Trước đó anh đã phát hiện ra, lúc cô xấu hổ hay chột dạ sẽ vô thức kéo vành tai mình, hoặc là sờ sờ tai.

Ngay cả làm chuyện mờ ám cũng đáng yêu như thế.

Anh liếm liếm môi, nở nụ cười trầm thấp một tiếng, không lùi mà tiến tới làm trầm trọng thêm, cô càng lùi về phía sau anh càng tiến về phía trước, giọng nói nhẹ nhàng chậm rãi: “Tiểu Sơ Chi, có phải gần đây em càng ngày càng dễ xấu hổ không?”

Sơ Chi vốn đang đối mặt với anh, cô nghiêng người ngồi tại chỗ, anh tiến về phía trước một bước cô liền lùi sau một bước, nửa người trên càng ngày càng nghiêng về sau, cô gắt gao nắm lấy mép bàn, vì để duy trì cân bằng không ngã xuống nên vai cũng bắt đầu run lên.

Cô trầm thấp kêu một tiếng, thanh âm nhỏ bé, vội vàng nói: “Anh đừng tiến lên phía trước nữa.”

Lúc này lớp học đã tan một hồi lâu, trong phòng học không còn bóng người nào, bên trong chỉ còn hai người hạ ở hàng cuối cùng.

Phòng học ở tầng một, ngoài cửa sổ tuyết trắng mênh mang, giống như bánh gato chocolate được phủ một lớp áo bằng đường.

Trong phòng học hơi ấm sung túc, ấm áp khiến người ta cảm thấy trong người cũng bắt đầu nóng lên.

Một tay Sơ Chi bám vào lưng ghế nhựa một tay bám vào mép bàn, muốn đẩy anh ra cũng không có tay, cô muốn khóc rồi.

Ngay khi cô tưởng mình sẽ trực tiếp nằm luôn trên ghế, một giây sau Lục Gia Hành hé đôi môi nhợt nhạt thò ra một hơi, anh đưa cánh tay ra, xuyên quan bên người nâng đỡ lưng cô.

Bàn tay anh có nhiệt độ ấm áp, mạng mẽ vững vàng đỡ lưng cô, nhẹ nhàng nâng người cô lên, cuối cùng một lần nữa người lại dựa vào ghế.

Sơ Chi thở phào nhẹ nhõm, khuôn mặt dần dần đỏ lên, cô nhú nhú mày, vừa mới định nói chuyện, chuông điện thoại liền vang lên.

Cô nhảy ra, liếc nhìn màn hình điện thoại, nhận điện thoại gọi một tiếng giòn tan: “Đàn anh.”

“...”

Lục Gia Hành rù rứt, khóe môi cũng rù rứt theo.

Chờ cô cúp điện thoại, anh mới nhấc mí mắt lên: “Muốn đi sao?”

Sơ Chi nhìn sang chỗ khác, gật đầu.

Lục Gia Hành ngồi co quắp trên ghế, hơi mắt mát: “Ồ.”

Sơ Chi không muốn đề ý đến anh.

Cô cảm kích bản và sách cất vào trong cặp, lại đứng lên cầm áo khoác giữ, cô nghĩ mình nên nói cảm ơn: “Đàn anh, ngày hôm nay cảm ơn anh.”

Lục Gia Hành xoay người lại, nghiêng người tựa lên mép bàn nhìn cô chậm chạp mặc áo khoác, anh giờ tay cầm cái khăn quàng cổ màu trắng bằng lông dê đang để trên thành ghế đưa tới, nhân tiện cũng đứng lên: “Tối hội kịch nói sao?”

“Ừm.” Sơ Chi nhận lấy khăn quàng cổ, chiếc khăn hơi dài, cô vòng vài vòng, cúi thấp đầu đeo khăn quàng cổ lên trên, sửa sang lại một chút để chiếc khăn che mất cái cằm nhọn.

Hôm nay cô không buộc tóc, mái tóc dài xõa xuống, bị chiếc khăn quàng cổ màu trắng bằng lông dê một vòng lại một vòng quấn lấy, phía trên mái tóc tạo thành độ cong, giống như cây nấm nhỏ.

Lục Gia Hành thả hai chân xuống, người cũng đứng lên, một tay anh cầm áo khoác: “Đi thôi, tôi đưa em đi, tiện thể xem tập luyện như thế nào.”

Sơ Chi đã chuẩn bị đồ đạc đầy đủ, cô kéo chiếc khăn quàng cổ lên trên, che mắt miệng và mũi, chỉ lộ đôi mắt ra bên ngoài.

Người này vừa cổ truê đùa cô, bây giờ đáng vẻ lại như chưa có chuyện gì xảy ra, thật sự là rất quá đáng.

Sơ Chi giấu chóp mũi vào trong khăn, cô buồn bực nói: “Không được.”

Lục Gia Hành giống như nhân vật chính trong truyện tranh Bleach chuẩn bị đòn chiến đấu với kẻ địch, áo khoác bay lên như chiếc lông vũ, nhìn rất đẹp,

phất tay áo lên rồi mặc vào, anh lẩm bẩm nói: “Không sao, tôi có thể xem.”

Sơ Chi: “...”

Người này sao lại tự quyết định như thế chứ!

Sơ Chi không đi, cô đứng ở cửa sau phòng học trừng mắt lên nhìn anh: “Đàn anh, anh như vậy là không đúng.”

Lục Gia Hành cười khế, vẻ mặt ngoan ngoãn vô tội lại đầy nghi hoặc: “Hả?”

“Sau này anh đừng như thế có được không.” Sơ Chi cau mày, suy nghĩ nửa ngày cô cũng không nghĩ ra câu gì thích hợp, chỉ có thể biểu đạt ý tứ của mình đến đó.

Khăng định anh đối với những cô gái xinh đẹp đều như vậy đi.

Cảm thấy chơi vui liền đùa một chút, sau đó đáng vẻ lại như không có chuyện gì xảy ra.

Mặt không đỏ tím không đập dựa lại gần như vậy.

Tại sao lại có chàng trai khốn nạn như thế.

Vì sao lại có chàng trai quá đáng như thế.

Tiểu tâm tình dần dần tích lũy, không ngừng không ngừng bành trướng, chớp mũi Sơ Chi sượt sượt khăn quàng cổ, đôi lông mi dài rủ xuống, đáng vẻ không vui.

Giọng nói nhỏ nhỏ, lại có chút buồn buồn: “Lục Gia Hành đồ lưu manh.”

Lục Gia Hành: “...”

*

Bên trong khu nghỉ ngơi của quán Bowling, Lục Gia Hành tựa bên trong sofa, cả người phờ phạc nhìn trừng trừng về phía trước.

Trong tay Trình Dật cầm một quả bóng, tao nhã đứng trước khu ném bóng, anh chạy qua ném một cái, trúng hết.

Trình Dật nha một tiếng, tiếp tục tao nhã nhảy lên chào cảm ơn rồi rời khỏi sân, chạy đến bên người Lục Gia Hành, ôm lấy bờ vai của anh: “A Hành của chúng ta gần đây có hơi trầm, mỗi ngày đều dờ ra, không biết linh hồn nhỏ bé bị cái gì câu mất rồi?”

Bên cạnh có một chàng trai đi tới, anh ta nhấn xuống màn hình điện thoại, trên màn hình chỉ chữ số tính giờ: “Hơn tám phút, cậu ta cứ nhìn chăm chăm vào quả bóng kia, mắt cũng không thèm chớp.”

“Làm sao cậu biết cậu ta không chớp mắt.”

“Tôi liên tục nhìn chăm chăm vào đây.”

“Vậy cậu cũng rất tệ nhạt.” Trình Dật không nói gì, đập đập vai Lục Gia Hành, “Điện hạ có tâm sự gì sao, nói một chút nghe xem sao.”

Trình Dật vốn cho rằng Lục Gia Hành sẽ lạnh nhạt không thèm nhìn anh ta, hoặc là nói “Cậu rất rảnh rồi sao.”

Im lặng mấy phút, anh nhàn nhạt mở miệng: “Tôi bị mắng.”

Người bấm đồng hồ tính giờ vừa nãy đang đứng uống nước bên cạnh, nghe vậy anh ta phun toàn bộ nước ra ngoài, cột nước óng ánh vẽ một đường vòng cung hoàn mỹ giữa không trung, luoát rơi lên cánh tay Lâm Bách Dương.

Lâm thiếu gia cúi kinh, vừa thăm hỏi thân thích nhà anh ta vừa nhảy ra xa 2 trượng, vẻ mặt bởi vì phẫn nộ mà vằn vẹo.

Đồng hồ tính giờ vừa lau quần áo cho anh ta, vừa tròn to hai mắt hỏi: “Ai vậy? Nam hay nữ? Mắng gì? Còn sống không?”

Lục Gia Hành không đáp, anh mím mím môi, lộ ra vẻ mặt mò mịt mà nghi hoặc.

Trình Dật ho nhẹ một tiếng, tiến đến bên cạnh Lục Gia Hành rồi ngồi xuống, thấp giọng nói: “Cậu bị đàn em mắng sao?”

Lục Gia Hành mắt tập trung: “Ừm.”

“Mắng cậu cái gì?”

“Lưu manh.”

Trình Dật: “...”

Trình Dật kinh hãi đến biến sắc: “Lục Gia Hành, con mẹ nó cậu đã làm chuyện gì không bằng cảm thú với đàn em rồi hả?”

Lục Gia Hành không thèm để ý đến cậu ta.

Anh vốn cảm thấy, sự tình đều phát triển theo hướng đó.

Ví dụ như thời gian gần đây, chỉ cần anh tới gần, Sơ Chi sẽ xấu hổ, không dám đối diện với anh, tầm mắt sợ hãi rời đi chỗ khác.

Tình huống như thế trước đây đều không có.

Kết quả anh liền bị mắng.

Không chỉ có bị mắng, sau đó liên tục mấy ngày sau, gọi điện cô cũng không nhận, tin nhắn giống như đá chìm vào biển lớn, thậm chí đồng đội Lâm Đồng của anh cũng đều lặng yên không tiếng động.

Nghĩ đến chuyện cô đi đóng kịch, còn không biết vị “Đàn anh” nào diễn cùng, lại không biết vì nguyên nhân gì mà tức giận, Lục Gia Hành phiền muộn.

Loại tâm tình này của mình hoàn toàn bị một cô gái tác động, cảm giác bị ảnh hưởng như vậy, trước đây anh chưa bao giờ có.

Anh như người không xương ngồi bên trong ghế sofa, đôi chân dài hơi cong, anh cau mày, môi mím thành một đường.

Trình Dật sững sờ nói: “Thái tử điện hạ của chúng ta lớn lên đẹp trai như vậy ~~~”

Lâm Bách Dương lờm một cái: “Ngu ngốc.”

Hai người, người tới ta đi lại một hồi chiến đấu kịch liệt, người bấm đồng hồ tính giờ nghe nửa ngày cũng nghe ra là do một em gái, anh ta không bị thương chút nào xuyên qua chiến trường, cong cái mông lên tiến đến bên người Lục Gia Hành, bẻ ngón tay, bình chân như vại nói: “Anh Hành, anh xem, con gái vừa ý với con trai đơn giản là gia thế, nhà cửa, tiền bạc...”

Anh ta cố ý ngừng lại một chút, lát sau ý vị thâm trường nói: “Sinh mạng[1]”

[1] Cái chỗ đó đó của con trai đó

Lục Gia Hành: “...”

Bạn đang đọc truyện *Đáng Yêu Bao Nhiêu Tiền Một Cân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30

Sơ Chi rất chú ý tới trang phục diễn.

Câu chuyện “Nữ chủ quán” xảy ra ở Italy vào giữa thế kỷ thứ mười tám, lúc đó phong cách thời trang Rococo đang thịnh hành, hai lớp váy xòe được phối hợp với chiếc áo ngực bó sát người.

Nữ chính Milano Delia không phải là người thuộc tầng lớp quý tộc, vì vậy quần áo trên người bà cũng đơn giản hơn rất nhiều, chiếc váy dài màu đỏ sậm, gọn gàng sạch sẽ, xem ra cũng không hề rườm rà.

Mãi đến tận khi đàn chị trong câu lạc bộ kịch nói lấy ra chiếc áo ngực bó sát người đưa cho cô.

Sơ Chi mới hết sức sợ hãi, cô lắp ba lắp bắp nói: “Em em em cũng phải mặc áo này à?”

Đàn chị nói dàng hoàng trình trọng: “Đó là nghi lễ, đàn em, nghi lễ là một trong những yếu tố quan trọng! Yên tâm đi, chị sẽ không thắt nút căng khiến em không thỏa mái đâu.”

Bên trong phòng thay đồ nữ, Sơ Chi trốn sau bức rèm ở phòng thay đồ, trang phục diễn lại nhiều lớp, một người hoàn toàn không thể mặc được, vì vậy đàn chị phụ trách trang phục phải đi vào giúp cô.

Cơ hồ nửa người trên Sơ Chi không có quần áo, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên, cô cúi thấp đầu xuống, mặc cho người đằng sau giúp mình mặc quần áo.

Đáng vẻ này của cô khiến cho đàn chị buồn cười: “Làm sao em lại thẹn thùng như thế hả, em là người miền Nam sao?”

Sơ Chi nói nhỏ, cô hơi co đôi bả vai trần của mình lại: “Người địa phương ạ.”

“À, chị còn tưởng rằng em là một cô gái yếu đuối vùng sông nước đó, bạn cùng phòng chị là người phương Nam, lần đầu tiên chị dẫn nó tới nhà tắm cũng như thế, đồ mặt sông chết không chịu cởi quần áo, hoàn toàn không thể tiếp thu được văn hóa ở phòng tắm công cộng phương Bắc,” giọng nói đàn chị nhẹ nhàng, cúi đầu lôi kéo dây lưng áo ngực trên người Sơ Chi, “Cái eo của em, chị cảm thấy món đồ này mặc lên người em đều to, siết một cái có thể khiến nó đứt mất.”

Bị đóng quần áo dẫn vật xong, đàn chị lại đổi sang trang điểm cho cô, Lâm Đồng và Cố Hàm cũng trang điểm, thế nhưng bọn họ chỉ đeo đồ trang sức đơn giản, kiểu đánh phấn hay kẻ lông mày để lên sân khấu gì gì đó, đây là lần đầu tiên Sơ Chi tiếp xúc gần gũi với chúng như vậy, khiến cô không khỏi trợn mắt há mồm lần thứ hai.

Mỹ phẩm là một cái gì đó rất thần kỳ, vốn Sơ Chi có đôi mắt to tròn, sau khi kẻ mắt và đánh phấn mắt, đường viền của toàn bộ đôi mắt cô được kéo sâu và dài thêm, khuôn mặt đánh phấn khối nên có chút nhỏ gọn, sống mũi cao thẳng, viền môi mở rộng, môi đỏ đầy đặn.

Kiểu trang điểm sắc bén lại trường thành vừa vặn trung hòa, không lộ ra quá rõ, trái lại còn mang lại cảm giác rực rỡ hài hòa dị thường.

Nguyên Từ hóa trang thành kỹ sĩ, lúc này cũng vừa vặn đi tới, từ trong gương nhìn cô đến gần người.

Sơ Chi cũng nhìn thấy cậu ta trong gương, gật đầu xem như là chào hỏi.

Con mắt Nguyên Từ hơi trừng lớn, cậu ta đi tới, đứng sau lưng cô, nhìn tỉ mỉ người trong gương một lúc: “Chị đẹp như vậy.”

Sơ Chi có chút ngượng ngùng.

Đàn chị bên cạnh cười trêu nói: “Cái gì đẹp như vậy?”

Nguyên Từ nhếch miệng cười cợt: “Bình thường cũng xinh.”

Sơ Chi cũng cảm thấy mình biến hóa thật sự rất lớn, từ đáy lòng cô thờ dài nói: “Đàn chị, chị thực sự rất lợi hại.”

Đàn chị vẫn còn đang đánh khối trên mặt cô: “Năm ngoái hội trường diễn công chúa Bối Nhi cũng do chị trang điểm, em không thấy cậu ta lúc đó thôi, thực sự là chìm sa cá lặn, hoa nhường nguyệt thẹn.”

Nguyên Từ đang làm tóc ở bên cạnh, bắt đầu nói: “Có thể bỏ qua quá khứ có được không? Năm nay tôi diễn chàng trai đẹp trai nha.”

“Đẹp trai như tâm của Tư Mã Chiêu[1].” Bạch tuộc lôi bộ tóc giả từ phía sau ra, nhìn Sơ Chi nhấc váy đi ra ngoài, anh ta vừa chuẩn bị đạo cụ vừa đi tới, đề nghị, “Thật ra cậu có thể tiếp tục đóng vai nữ chủ quán, để A Chi đóng vai này, chẳng phải quá đẹp sao?”

[1] Bên Trung có một câu thành ngữ nổi tiếng nói về ý đồ không thể che dấu của một người, “Tâm của Tư Mã Chiêu, ai nhìn cũng thấy”. Trong truyện ý nói rằng về đẹp trai không thể che dấu.

Nguyên Từ: “Như thế thì nữ chủ quán lại cao hơn kỹ sĩ sao?”

Bạch tuộc: “...”

*

Bình thường tiết mục cuối cùng kết thúc buổi kỷ niệm thành lập trường đều là hợp xướng, theo mọi năm tiết mục của hội kịch nói đều được xếp diễn thứ hai nếu đếm ngược, Sơ Chi đứng sau khán đài nhìn kịch bản một hồi, lại ló đầu lạng lẽ nhìn ra bên ngoài.

Hiện tại câu lạc bộ Hip-hop đang biểu diễn, tiết mục Hip-hop luôn luôn được hoan nghênh vô cùng, các anh các chị mỗi người đều xinh đẹp, phía dưới là chiếc quần ngắn ôm lấy bắp đùi và cái mông mẩy khiến cho bầu không khí nóng chưa từng có.

Sơ Chi cúi đầu, liếc nhìn chiếc váy kéo dài tới đất của mình, cô chỉ mong đến lúc đó không khiến mọi người chán ngắt là tốt rồi.

Bởi vì cô lén lút đứng nhìn ở phía sau, tầm nhìn có hạn nên tất cả mọi người phía dưới đều không nhìn thấy, Sơ Chi kéo cái ghế băng nhỏ ngồi yên lặng bên cạnh, cô nhìn các anh chị đang nhảy trên sân khấu, chờ ra.

Chắc hẳn đàn anh Lục cũng đứng nhìn từ phía dưới.

Nhất định anh sẽ thích thể loại Hip-hop này hơn là vở kịch tẻ nhạt.

Có thể nhìn chăm chăm không chớp mắt nhì.

Nào Sơ Chi tự bỏ sung cảnh Lục Gia Hành ngồi uể oải trên ghế, nhìn các anh chị trên sân khấu cười, lười biếng nói: “Không tệ nha...”

“...”

Hình ảnh quá mức chân thực, vừa sinh động lại phong phú, hơn nữa vô cùng phù hợp với con người anh, có lẽ bây giờ anh cũng như thế cũng nên.

Não Sơ Chi tự bổ sung đầy đủ, tay cô kéo cằm, nặng nề hừ một tiếng.

Cô còn chưa kịp hừ xong, lại bị đàn chị trang điểm cho mình lúc trước kéo dây: “Đừng sờ mặt, phấn đều rơi mất đó!”

Sơ Chi sợ hãi vội vàng buông tay xuống, cô xách băng ghế qua về ngồi trong hậu trường, sống lưng uốn thẳng tắp, cằm khểnh lên, chỉ lo cô áo suột qua làm rơi mất lớp phấn của mình.

Cô dựa vào bên cạnh, trong tay là tấm rèm đỏ sẫm, mặt sau tấm rèm là bức tường ngăn cách, bên trong nữa là phòng thay đồ tạm thời dành cho nữ.

Nói là phòng thay đồ, thật ra bên trong không đủ không gian, nhưng nhờ có vị trí góc tường kéo mấy tấm rèm, ngăn cách ra từng không gian một tạo thành phòng thay đồ tạm thời.

Do ghế băng không có chỗ dựa lưng, Sơ Chi ngồi một lúc liền cảm thấy mỏi, cô xoay người lại, ngồi dựa vào tường.

Kết quả người xoay được một cái, mắt thoáng nhìn thấy người bên cạnh.

Lục Gia Hành cũng đang đứng dựa vào bên tường, anh đứng sau lưng cô, không biết đứng được bao lâu rồi.

Cô vừa quay đầu lại đối diện với ánh mắt nặng nề của anh.

Nhìn thấy cô xoay người lại, Lục Gia Hành động cũng không động, mắt cũng không thèm chớp, vẫn chăm chú nhìn cô như cũ.

Sơ Chi bắt đầu hoài nghi là căn bản người này không nhận ra cô là ai.

Dù sao cô trang điểm cũng rất đậm, lớp trang điểm rất dày, bản thân cô nhìn thấy mình cũng kinh ngạc một lúc.

Sơ Chi đứng dậy.

Cô đi giày cao gót, mà đế giày lại rất cao, hiện tại không biết có thể cao đến mét sáu mấy, vừa đứng lên, khoảng cách của hai người liền rút ngắn hết sức rõ ràng.

Tuy rằng vẫn chênh lệch nhưng ngắn hơn là được rồi.

Sơ Chi vẫn tràn đầy tự tin như cũ.

Từ nhỏ đến lớn cô không cao như vậy!

Tuy rằng cô cảm thấy chỉ ít cũng có thể chào hỏi, hỏi xem tại sao anh lại chạy đến hậu trường, thế nhưng cô vẫn không muốn để ý đến anh.

Sơ Chi giương cằm lên, không thành thạo đeo đôi giày cao gót chuẩn bị đi lướt qua anh.

Chưa kể, chiếc váy màu đỏ phối hợp với lớp trang điểm đậm của cô, còn có một chút kiêu ngạo và lạnh lùng.

Lục Gia Hành nhướn lông mày, nhìn cô từng bước một đi tới, tới gần, sóng vai cùng anh.

Trong nháy mắt sắp suýt qua người anh, anh nắm lấy cổ tay cô, lực đạo rất nhẹ, nhưng lại mang theo chút mùi vị không cho phép nghi ngờ, anh nhẹ nhàng kéo cổ tay cô kéo người về phía mình.

Sơ Chi không kịp chuẩn bị, đột nhiên bị kéo lùi về sau một bước.

Cô không quen đeo giày cao gót, suýt nữa không ổn định bước chân, phải giơ tay chống đỡ mặt tường mới đứng vững.

Sơ Chi đứng lại, mím mím môi, cúi thấp đầu, không lên tiếng.

Không biết tại sao, thật ra cô không muốn Lục Gia Hành nhìn thấy đáng về bây giờ của mình.

Cách trang điểm này nhìn có chút hung ác.

Nhưng không phải bây giờ cô cần hung ác hơn hay sao?

Trong đầu Sơ Chi lại điên cuồng diễn kịch, nghĩ đến từ trước tới giờ người này vẫn luôn quá đáng như vậy, con quỷ nhỏ nhanh chóng cầm cây đinh ba đâm thiên sứ nhỏ, nó nghe răng nhếch miệng nắm giữ quyền chỉ huy.

Đâm anh ta, đâm anh ta!

Sơ Chi tưởng tượng xong, lại ngẩng đầu lên, dánh về dữ dần trùng mắt nhìn anh, xem ra rất có lực sát thương.

Cô vốn cho rằng chỉ ít đối phương cũng phải hơi sững sờ hoặc kinh ngạc một chút.

Cô phải bỏ ra một tiếng để trang điểm được như vậy đấy!

Kết quả thậm chí mắt Lục Gia Hành cũng không thèm nháy một cái.

Dường như anh còn bị cô chọc cười, khoe môi giương lên, đôi mắt rù xuống không chút hoang mang nhìn cô: “Cao hơn.”

Sơ Chi: “...”

Cô trang điểm theo phong cách Ngự Tỷ, tại sao đối với anh một chút tác dụng cũng không có, rõ ràng ngay cả Nguyên Từ nhìn thấy cũng phải sững sốt đến nửa ngày.

Sơ Chi vô cùng thất bại.

Sự hung ác cứ thế bay sạch sành sanh, mảnh khỏe của cô bị anh nhìn thấu, Sơ Chi nhẹ nhàng giãy hai lần, nhưng không tránh được.

Lục Gia Hành không để ý tới động tác của cô, trái lại anh càng nắm chặt hơn..

“Em tức rồi sao?” Anh thấp giọng hỏi.

“...”

“Tại sao lại tức giận?”

“... Không tức giận.”

Lục Gia Hành nhắm mắt lại: “Nói dối?”

Cô lại cúi đầu xuống lần nữa, một chút sức lực cũng không đủ, rút tay ra: “Trước tiên anh buông tay tôi ra đã...”

“Tại sao tức giận.” Anh đề ý nói tiếp.

Sơ Chi nhanh chóng tức giận.

Vấn đề này phải trả lời làm sao nha!

Đằng trước vừa vận kết thúc màn biểu diễn của câu lạc bộ Hip-hop, đi xuống sân khấu, bên trong hậu trường vốn đã nhiều người, lúc này người càng đông như mắc cửi, phía bên trong mơ hồ truyền đến tiếng có người gọi Sơ Chi.

Sơ Chi nghe thấy, cô vừa định lên tiếng thì đã bị Lục Gia Hành che miệng.

Sơ Chi tròn to hai mắt.

Nguyên Từ vừa đi vừa gọi cô, Sơ Chi đứng cạnh bên tường, phía trước cô là người của câu lạc bộ Hip-hop, vừa vận che khuất bọn họ, Nguyên Từ hóa trang thành một kỹ sĩ, tầm mắt anh ta nhẹ nhàng quét một vòng, vừa hướng về bên này đi tới gần bọn họ.

Lục Gia Hành quay đầu liếc mắt nhìn anh ta, anh liếm liếm môi, nhẹ nhàng buông tay Sơ Chi.

Cô còn chưa kịp phản ứng, cánh tay dài của anh đã vòng qua nách cô, trực tiếp nhấc người cô lên.

Bỗng nhiên thấy hai chân mình không chạm đất, Sơ Chi suýt chút nữa hét lên.

Lục Gia Hành nghiêng đầu liếc mắt nhìn thấy Nguyên Từ đang đi về phía bọn họ, cánh tay anh hơi cong, nhấc cô lên như bế em bé rồi tiến về phía trước.

Sơ Chi tròn to hai mắt, lỗ tai đỏ, đập đập hai chân, nhìn cô giống như một con thỏ nhỏ bị xách hai cái tai, cô vội vàng nói: “Anh làm gì vậy! Thả tôi xuống!”

Lục Gia Hành không để ý đến cô, mang theo cô đi xuyên qua tấm rèm đỏ, đi tới phòng thay đồ phía cuối.

Anh đi tới tận phòng cuối cùng, né người sang một bên, mang theo cô trực tiếp lách vào, thả người xuống, anh xoay tay lại kéo rèm treo lên móc nối.

Sơ Chi tròn mắt há mồm.

Cô đứng ở đó, đi không được mà không đi cũng không được, hoàn toàn bị hành động của người này làm cho kinh sợ.

Thật ra anh chỉ nhắc cô lên mà thôi, thân thể hai người không có bất kỳ sự tiếp xúc nào, đến cả ôm ấp cũng không được tính.

Rõ ràng ngoại trừ tay anh thì nơi nào đều chưa có đụng vào, nhưng Sơ Chi lại cảm thấy mình như bị thiêu đốt, khắp toàn thân đều nóng rực.

Bên ngoài là tiếng người cười đùa náo nhiệt, bị một tấm rèm đỏ ngăn cách, bên trong hoàn toàn yên tĩnh.

Sơ Chi cũng không dám lớn tiếng nói, cô chỉ lo bên ngoài có người đi ngang qua nghe được.

Sơ Chi lui về sau hai bước, dựa lưng lên vách tường, cô ngẩng đầu lên, trong mắt chứa ánh sáng lấp lánh không biết là do xấu hổ hay là giận dữ.

Cô trang điểm rất đậm, khoảng cách gần như thế có thể nhìn thấy đường kẻ mắt cong cong quyến rũ.

Son môi hơi tô ra phía ngoài một ít tạo nên vẻ đầy đặn, đỏ tươi lại no đủ. Môi dưới bị hàm răng trắng nõn nhẹ nhàng cắn vào một chút, trắng hồng đan xen tươi đẹp đến chói mắt.

Cái cổ thon dài, đường cong xương quai xanh lưu loát đẹp đẽ, xuống chút nữa là vòng eo tinh tế bị chiếc váy bao lấy.

Trong nháy mắt nhắc cô lên Lục Gia Hành có chút hoảng hốt.

Sao có thể nhẹ nhàng và nhỏ nhắn như vậy, còn nhẹ hơn so với sự tưởng tượng của anh.

Giống như bộ xương mảnh khảnh này chỉ cần anh dùng sức một chút, cô sẽ vỡ nát vậy.

Lục Gia Hành cẩn thận từng tí một, gần như thành kính mang cô vào.

Bên ngoài tiếng ồn ào tiến đến gần, bên sát vách có một cô gái tiến vào, chắc là đang thay quần áo, chỉ cách hai tấm rèm, tiếng vải ma sát rất nhỏ nhưng lại rõ ràng trong gang tấc.

Anh rũ mắt xuống nhìn cô.

Cô dựa lưng vào vách tường, anh đứng trước mặt cô, ở trên cao nhìn xuống, tư thế giống như nhốt cô lại trước mặt.

Nhiệt độ ở hậu trường không thấp, đồng thời dường như còn đang tăng cao, trong không khí phảng phất còn xen lẫn những thứ khác.

Lục Gia Hành tiến về phía trước một bước.

Sơ Chi lại sụt sịt, xem ra cô cực kỳ căng thẳng, bộ dạng không dám thở mạnh.

Anh vừa mới muốn nói chuyện.

Sơ Chi tròn to hai mắt, phản ứng cực kỳ nhanh, gờ tay lên bụng kín miệng anh.

Sát vách người kia vẫn còn đang thay quần áo, tiếng ma sát sột soạt.

Sơ Chi chỉ chỉ sát vách, nhìn anh lắc đầu một cái, gò má hồng hồng.

Tuy rằng chuyện xấu gì cô cũng chưa từng làm.

Thế nhưng, thế nhưng một nam một nữ len lén vào phòng thay quần áo nói chuyện như vậy.

Lỗi tại Sơ Chi đồ đến mức như muốn chảy máu, cánh tay gờ cao che miệng anh không chịu thả.

Lục Gia Hành không nhúc nhích, mặc kệ cô che kín miệng mình.

Một lát sau, anh chậm chậm gờ tay lên, cầm lấy bàn tay cô kéo xuống. Một chân tiến về phía trước nửa bước, anh cúi người, bờ môi tiến đến sát tai cô.

Anh nhẹ nhàng cười một tiếng, hơi thở phun ra, nhỏ giọng thì thầm: “Tiểu Sơ Chi, hỏi em một chuyện.”

Sơ Chi cảm giác bị anh áp bức, tai nóng như bị thiêu đốt, người cô cứng tại chỗ, chỉ ngơ ngác trừng mắt nhìn về phía trước.

Trong cổ họng cô phát ra một chút thanh âm rất nhỏ, giống như một tiếng nghẹn ngào.

Lục Gia Hành cúi thấp đầu xuống gáy cô, đầu chống lên mặt tường, anh còn chưa kịp nói.

Đột nhiên rèm bị người ta kéo hai lần, kèm theo là giọng nói vội vã của một cô gái: “Bên trong có ai không? Tôi sắp phải lên sân khấu rồi, xin hỏi có thể nhanh lên một chút không!”

Bạn đang đọc truyện *Đáng Yêu Bao Nhiêu Tiền Một Cân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Tấm rèm bị người kia kéo động hai lần, bởi vì có móc nối nên không thể kéo ra.

Sơ Chi bị sự xuất hiện đột ngột của người khác mà sợ run, cô đẩy mạnh người trước mặt.

Lục Gia Hành lui về sau hai bước, vẻ mặt đầy bất mãn.

Âm thanh bên ngoài thật ồn ào, nếu Sơ Chi nhớ không lầm thì tiết mục của câu lạc bộ Hip-hop biểu diễn ở giữa chương trình, vậy tiết mục tiếp theo là gì?

Tiểu phẩm sao? Hay là múa dân tộc?

Sơ Chi căng thẳng nhìn Lục Gia Hành một chút, ngón tay giơ lên bên môi ra hiệu, cô lắp bắp nói: “Đứng đứng đứng mình mặc không nổi! Bộ quần áo này hơi khó mặc, cậu sang phòng bên cạnh đi!”

Cô gái lo lắng nói: “Bên cạnh cũng đều có người hết rồi!”

“Vây chờ một chút!”

Cô nhìn người trước mặt, tay chân luống cuống, hoàn toàn không biết làm thế nào mới tốt.

Sơ Chi lặng lẽ đi tới cửa, kê sát tai lên tấm rèm nghe ngóng một lúc, lại quay lại đứng dựa vào bên tường.

Không gian bên trong phòng thay đồ tạm thời rất nhỏ, một người đứng đã hơi chật chội, hai người đi vào gần như không thể di chuyển được.

Huống chi, anh còn cao lớn như vậy.

Sơ Chi lặng lẽ ngẩng đầu nhìn Lục Gia Hành một chút.

Dáng vẻ anh xem ra vẫn bình thản, anh đứng hơi nghiêng đầu, dường như đang chờ cô lên tiếng.

Bọn cô đang ở trong phòng thay đồ cuối cùng, phòng bên phải có người thay quần áo, bên trái là bức tường.

Sơ Chi hướng anh ngoắc ngoắc tay.

Lục Gia Hành nghe lời tiến đến gần.

Cô nhào người về phía trước ghé vào lỗ tai anh, nhỏ giọng nói: “Làm sao bây giờ?”

Lục Gia Hành cũng phối hợp với cô, anh thấp giọng kề tai nói nhỏ: “Trực tiếp đi ra ngoài.”

Sơ Chi tỏ rõ vẻ kinh hoàng trông anh.

Cô chỉ chỉ mình, lại chỉ chỉ anh, dáng vẻ một lời khó nói hết: “Chúng ta không thể cứ như vậy đi ra ngoài được nha...”

Lục Gia Hành nhú mày, xem ra tựa như có chút buồn cười: “Tại sao không thể?”

Anh trầm thấp cúi đầu, ánh mắt nặng nề, giọng nói đè thấp xuống, trầm thấp khéo léo nhu hòa: “Em làm chuyện xấu gì?”

Mặt Sơ Chi nóng như lửa đốt, nói không ra lời.

Căn bản bọn họ không làm cái gì.

Cho dù là như vậy, hai người cứ nghênh ngang đi ra người như vậy khẳng định là không được nha.

Sơ Chi xoắn xuýt, cô cần môi suy nghĩ hồi lâu, không nghĩ ra biện pháp gì.

Bên ngoài cô gái giống như thật sự rất vội, đợi một lúc không nghe thấy âm thanh bên trong, lại nói: “Xin lỗi, mình có thể vào thay cùng với cậu không?”

Sơ Chi kinh hãi đến biến sắc, vội vàng nói: “Không được!!!”

Cô đứng dán vào bên tường, như con kiến nhỏ trên chảo nóng, trên mặt tất cả đều là vẻ lo lắng và luống cuống.

Lục Gia Hành điều chỉnh tư thế, nhàn nhã tản mạn dù bận vẫn ung dung nhìn cô.

Nghĩ một hồi, Sơ Chi đến gần, lấy hết sức nhón chân lên: “Nếu không tôi nghĩ biện pháp rồi sự chú ý của cô ấy, nhân cơ hội này anh lén lút bò ra ngoài, tôi có thể dùng làn váy yếm hộ giúp anh.”

Sơ Chi nắm váy lán váy, kéo rộng nó lên, nếu như một người nằm úp sấp ở trên đất thì xác thực có thể che chắn một ít.

Lục Gia Hành: “...”

Về mặt lười nhác nhàn nhã trên mặt Lục Gia Hành đã không còn, dường như khóe miệng anh co quắp một thoáng: “Bò ra ngoài?”

Sơ Chi vô cùng nghiêm túc gật đầu.

Lục Gia Hành bị cô trọc cười: “Em muốn tôi cứ như thế bò ra ngoài?”

Nụ cười của anh âm u, ánh mắt có tính xâm lược và lực sát thương quá mạnh, Sơ Chi yếu ớt rút cổ một cái, nhỏ giọng nói: “Vậy cũng không có biện pháp khác nha...”

Lục Gia Hành hít sâu một cái: “Trực tiếp đi ra ngoài.”

“Không được không được!”

Lục Gia Hành không nhịn được.

Anh nhíu nhíu mày, lộ ra vẻ mặt mất kiên nhẫn.

Sơ Chi tội nghiệp nhìn anh, son môi trên bờ môi dưới xem ra sắp bị cô ăn hết, mặt trên dính một lớp nước, sáng lấp lánh.

Lục Gia Hành hít sâu một cái, huyết thái dương nhảy nhảy, anh thỏa hiệp nói: “Tôi nghĩ ra một biện pháp, sẽ không bị phát hiện, thế nhưng em phải bồi thường tôi.”

Bây giờ Sơ Chi còn quan tâm những thứ kia sao, cô chỉ cần không bị phát hiện thì làm gì đều được, tuy rằng cô chỉ có thể nghĩ đến việc để anh bò ra ngoài.

Cô gật đầu nhanh như gà mổ thóc.

Dáng vẻ tiểu cô nương có thể nói là vô cùng vội vã, Lục Gia Hành cup mắt nhìn phản ứng này của cô, mắt nhắm lại.

Giọng nói hai người cực nhỏ, từ đầu đến cuối Sơ Chi đều ngược cổ, cũng may cô mang giày cao gót, so với bình thường cao hơn không ít, thật ra cũng không phải rất mệt.

Lục Gia Hành cũng hết sức phối hợp cúi thấp người xuống, vì duy trì cân bằng mà một tay anh chống lên tường, đầu tiên đến bên tai cô: “Em chính là không muốn bị người khác nhìn thấy ở cùng với tôi?”

Đúng đúng đúng.

Người khác nhìn thấy thì họ sẽ nghĩ như thế nào.

Sơ Chi tiếp tục gật đầu điên cuồng.

Gật xong, cô mới phát giác được lạ ở chỗ nào.

Cô mau chóng dừng lại.

Thế nhưng đã không còn kịp nữa rồi.

Lục Gia Hành trầm giọng nói một tiếng: “Được.”

Giọng nói này không giống với trước đó, có một loại cảm giác lạnh lạnh, mờ nhạt không có biến động tâm trạng.

Một tiếng nhẹ nhàng, dây thần kinh trong đầu Sơ Chi ngay lập tức bị kéo căng.

Cô còn chưa kịp phản ứng, đột nhiên Lục Gia Hành đứng thẳng lên.

Anh không nói nữa, lạnh lùng nhếch khóe môi, anh không hề liếc mắt nhìn cô một cái, trực tiếp xoay người giờ tay, ngón trỏ thon dài cầm lấy móc treo kéo qua, người cực kỳ tự nhiên, không nhanh không chậm đi ra khỏi phòng thay đồ.

Trong nháy mắt tấm rèm màu đỏ sậm được anh nhấc lên khi đi ra ngoài, lại thả xuống, lần thứ hai tấm mắt cô bị ngăn cản.

Sơ Chi ngơ ngác đứng bên trong phòng thay đồ.

Bên ngoài cô gái thỉnh thoảng lại thúc giục, bước chân đi tới đi lui cũng dừng lại.

Mười mấy giây sau, Sơ Chi phản ứng lại.

Phía ngoài cô gái cũng do dự một lúc, mới cẩn thận từng tí một kéo tấm rèm ra, khuôn mặt đỏ lên, không xác định liếc mắt nhìn vào bên trong.

Trong lòng cô ta ôm một đồng quần áo, nhìn cô, lại nhanh chóng dời tầm mắt: “Cái kia...”

Ánh mắt cô ta nhìn Sơ Chi khó có thể hình dung được, Sơ Chi chỉ miễn cưỡng nhìn lướt qua, hoàn toàn không nhìn rõ dừng khí ở trong đó.

Cô vội vàng cúi đầu xuống, nhỏ giọng nói một câu xin lỗi, rồi vội vã đi ra ngoài.

Nữ sinh nhìn bóng lưng của cô nhanh chóng biến mất qua đám người, bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Cô ta nhớ lại vẻ mặt không cảm xúc của chàng trai vừa đi ra ngoài kia, nhìn anh khá quen, hẳn là cô ta từng thấy ở đâu, nhưng trong lúc nhất thời lại không nhớ nổi.

Nghĩ lại, khuôn mặt cô gái lại lóe lên vẻ xấu hổ đến cùng cực, đột nhiên có một loại cảm giác tội lỗi không biết mình đã phá vỡ chuyện tốt của người khác.

Tiết mục tiếp theo đến phiên cô, cô gái kia mau chóng lắc đầu, không nghĩ những điều này nữa, vội vàng kéo rèm lên thay quần áo.

*

Chật vật.

Từ nhỏ đến lớn, Sơ Chi chưa từng có cảm giác chật vật như vậy.

Cô dường như là chạy trời chết, vội vã đi ra từ phòng thay quần áo, một đường đi đều cúi đầu thật thấp, không dám nhìn xung quanh.

Bên cạnh tất cả đều là tiếng người náo loạn, tiếng nói chuyện và tiếng cười huyên náo, bên trong hậu trường âm ỉ mà vội vàng, cô cúi thấp đầu đi thật nhanh qua đám người.

Thật chí cô cảm thấy mỗi người bên cạnh đều nhìn thấy tình cảnh đó, mỗi người đều đang len lén quan sát cô, nghị luận cô, nói cô ở nơi công cộng vậy mà len lú trốn trong phòng thay đồ nhỏ hẹp với một người đàn ông, còn bảo cô không biết xấu hổ.

Anh cứ bỏ cô lại như vậy, đi một mình.

Liên đề cô ở lại một mình, còn anh cứ rời đi như vậy.

Khốn nạn.

Khốn nạn, đồ quý đáng ghét, đồ yêu tinh đáng ghét.

Lục Gia Hành tên khốn khiếp này.

Sơ Chi cắn chặt môi, trợn mắt lên, nỗ lực đè sự chua xót nổi lên bên trong viên mắt xuống.

Quay trở lại khu vực của câu lạc bộ kịch nói, Nguyên Từ vừa vận cũng trở về, vừa nhìn thấy cô, anh ta đã vội vã nhanh chóng bước tới hai bước gọi cô.

Sơ Chi quay đầu lại, đôi mắt còn có chút hồng.

Vốn Nguyên Từ quên mất phải gọi cô nói cái gì, lúc này nhìn thấy vẻ mặt của cô anh ta liền sững sờ, hỏi: “Chị làm sao vậy?”

Sơ Chi cúi đầu xuống: “Không sao...”

Nguyên Từ đến gần một chút, cúi thấp đầu nhìn cô: “Đến cùng là làm sao vậy?”

Sơ Chi bẹp bẹp miệng, đôi mắt ướt nhẹp, không biết tại sao liền cảm thấy oan ức.

Rất oan ức.

Cô hít sâu một cái, lắc đầu, dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt qua khóe mắt, cẩn thận từng li từng tí phòng ngừa giọt nước mắt lấp lánh, giọng nói trầm thấp yếu ớt, có chút khàn: “Không có gì, tôi sợ tôi diễn không tốt thôi.”

Nguyên Từ nghe vậy, hơi nhúm mày.

Dáng vẻ rõ ràng không mấy tin tưởng.

Thế nhưng rất nhanh, ấn đường lại giãn ra, anh ta nhẹ nhàng nở nụ cười với cô, lộ ra non nửa cái răng khểnh: “Chị đừng sợ, tôi sẽ giúp chị.”

Sơ Chi bật khóc, âm thanh còn có chút nức nở, cô xúc động, dường như có thể tìm được lý do hợp để phát tiết: “Tôi chỉ diễn qua vai bông hoa... Có thể gây trở ngại hay không hả...”

Chân tay Nguyên Từ luống cuống, anh ta nói năng lộn xộn: “Bông hoa cũng được, bông hoa rất khó diễn, ôi chao, chị, chị đừng khóc.”

Một lúc sau, Sơ Chi ngồi trước bàn trang điểm không nhúc nhích.

Chị gái trang điểm cho cô chạy tới đánh lại lớp son môi bị cô ăn gần hết, lại dặn dò cô tuyệt đối không được cắn môi.

Sơ Chi ngoan ngoãn đáp lại, mở kịch bản ra đặt trước mặt nhìn một lúc, điện thoại di động vang lên tiếng tin nhắn.

Hôm nay là thứ sáu, buổi chiều sau khi kết thúc buổi kỷ niệm ngày thành lập trường liền được nghỉ, ba Sơ nhấn tin hỏi cô buổi chiều kết thúc có muốn ông tới đón cô hay không.

Sơ Chi đọc xong tin nhắn, ấn quay lại khung chat, vừa vận nhìn thấy cái tên phía dưới.

Mấy ngày trước Lục Gia Hành cũng gửi cho cô mấy tin nhắn, cô vẫn chưa trả lời, chỉ đọc xong rồi để yên đó.

Thật ra Sơ Chi cũng không cảm thấy tức giận nữa.

Cô chính là kiểu người có tính cách nhanh tới cũng nhanh quên, tuy rằng hành vi của Lục Gia Hành trước đó có chút quá đáng, cô không muốn để ý đến anh, nhưng mấy ngày qua, anh đã gọi cho cô mấy cuộc điện thoại, cũng nhắn mấy tin.

Thế nhưng đó là lúc đầu.

Sơ Chi nhìn cái tên kia, dùng sức cắn chặt quai hàm, mở phần ghi chú, đưa vào.

Cô tức giận để điện thoại di động xuống, lại bắt đầu xem kịch bản.

Nhìn mấy phút, cô lại cầm điện thoại lên, mở khóa, vào Wechat, cho cái tên kia vào danh sách đen.

Không muốn tiếp tục để ý đến anh nữa!

*

Lúc Lục Gia Hành quay lại, Trình Dật đang ăn khoai tây chiên.

Trên khán đài mọi người vừa rời khỏi sân diễn, ngay sau đó là tiết mục múa dân tộc, Trình Dật nghiêng nghiêng đầu: “Cậu trở về cũng đúng lúc quá nha.”

Khóe môi Lục Gia Hành rủ xuống, anh không lên tiếng, làm tổ bên trong cái ghế, anh hơi ngược mắt lên, nhìn về phía khán đài đang biểu diễn.

Trên khán đài có mười mấy cô gái, uyển chuyển khéo léo như chim sơn ca, kèm theo là tiếng nhạc nhẹ nhàng, chiếc quần dài màu vàng làm lộ ra vòng eo tinh tế và trắng nõn.

Trình Dật bình luận: “Không hổ là dân chuyên nghiệp, vóc người này so với đám Hip-hop kia càng thích thú hơn nhiều.”

Ánh mắt Lục Gia Hành lạnh nhạt, không cảm xúc.

Hết hai tiết mục mới đến hội kịch nói biểu diễn.

Vừa bắt đầu, Trình Dật còn đang nhẩn nha ăn khoai chiên, từ từ, anh ta cảm thấy hơi thở của người bên cạnh càng ngày càng thấp, càng ngày càng thấp.

Mãi đến tận khi trên khán đài là thời khắc kỳ sĩ cầm tay nữ chủ quán đưa đến bên môi, quỳ một gối xuống, hứa hẹn muốn lấy cô làm vợ.

“Hừ.”

Lục Gia Hành phát ra một tiếng trầm thấp.

Anh nhìn chăm chăm chàng trai mặc bộ giáp bạc, ánh mắt sắc nhọn, đầy vẻ âm u, buồn bực và tàn ác.

Cô sợ bị người khác nhìn thấy ở cùng với anh như vậy.

Thế nhưng chung đụng với tên con trai khác lại rất vui vẻ.

Trong phòng học trống trải, cô gái nhận điện thoại, nói một câu giong tan “Đàn anh.”

Không biết do nguyên nhân gì, không hiểu sao anh lại nổi giận, còn không có cách giải tỏa.

Không chỉ không có cách, cảm giác còn giống như càng ngày càng hồng bết.

Lục Gia Hành cảm thấy buồn phiền, bứt rứt.

Sau mười mấy phút, hội kịch nói kết thúc chào cảm ơn, anh mới lấy điện thoại di động ra, mở khung chat, mắt nhìn xuống, nhanh chóng gõ chữ: Em yêu thích kị sĩ như vậy?

Anh nhìn chăm chăm chữ một lúc, xóa đi, lại gõ: Em chán ghét dính líu với tôi như vậy sao?

Câu này gõ xong, cũng không gửi đi.

Trầm mặc một hồi lâu, Lục Gia Hành ngẩng đầu lên, nhìn trần nhà đen thui bên trong hội trường nhắm mắt lại, thật dài, bất đắc dĩ, giống như chịu thua mà than một tiếng.

Lòng ngực giống như một cái khí cầu bị đâm hư, rầm một tiếng phá hết, liềng xiềng vỡ thành nhiều mảnh, lưu loát đáp xuống.

Một lần nữa anh cúi đầu, xóa từng chữ một, nhấn lại lần thứ hai:

Xin lỗi.

Xin lỗi, tôi sai rồi.

Trong nháy mắt biểu tượng của cuộc hội thoại là hình bọt khí màu xanh lục hiện ra một dấu chấm than màu đỏ, phía dưới kèm theo một dòng chữ đen nhỏ.

Tin nhắn đã gửi, nhưng bị đối phương từ chối.

Lục Gia Hành: “...”

Bạn đang đọc truyện *Đáng Yêu Bao Nhiêu Tiền Một Cân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Lục Gia Hành sững sờ ba giây.

Đôi mắt từ từ, từ từ mở lớn.

Anh khó mà tin được nhìn vào dấu chấm than màu đỏ trước biểu tượng hình bọt khí màu xanh lục, người sống hơn hai mươi năm như anh, lần đầu tiên cảm nhận được mùi vị bị người khác kéo vào danh sách đen.

Anh bị kéo vào danh sách đen.

Thế mà bị kéo vào danh sách đen?!

Anh vắt hết óc tốn sức suy nghĩ kỹ nửa ngày mới gửi được câu xin lỗi, thậm chí ngay cả cơ hội sinh ra cũng không được, cứ chết yểu như vậy rồi.

Lục Gia Hành không nói hai lời, trực tiếp bấm số điện thoại di động gọi Sơ Chi.

Không có giọng nói a lô mềm mại như thường ngày, thậm chí âm thanh đô đô đô liên tục cũng không có.

Một giọng nữ cứng nhắc lạnh như băng vang lên: Xin chào, thuê bao quý khách vừa gọi hiện đang bận, xin quý khách vui lòng gọi lại sau.

Số điện thoại di động cũng bị kéo vào danh sách đen.

Lục Gia Hành bất ngờ.

Anh đứng lên đột ngột, không nói hai lời chạy như bay về phía hậu trường.

Anh ngồi bên trong chiếc ghế một hồi lâu, lúc này dàn hợp xướng đang chuẩn bị bắt đầu, cũng không ít người đang len lén trốn về, Trình Dật ở phía sau nhỏ giọng gọi anh: “A Hành, cậu định đi đâu?”

Lục Gia Hành không thêm để ý, vòng vào hậu trường, bên trong toàn là người, anh tìm một vòng, mới nhìn thấy cô.

Lúc này búi tóc của Sơ Chi đã được tháo, mái tóc mềm mại xõa xuống, khuôn mặt trang điểm dày đặc đã được lau đi, cả người xem ra sạch sẽ lại nhẹ nhàng khoan khoái, đôi mắt nai to tròn, lúc đôi mắt nhìn xuống, lông mi cong cong che phủ tạo bóng râm.

Dường như cảm nhận được, Sơ Chi ngẩng đầu lên nhìn sang.

Lục Gia Hành đứng tại chỗ nhìn cô.

Bốn mắt nhìn nhau, đôi mắt anh đen kịt âm u, bờ môi mím chặt, mi tâm nhíu lại.

Trong nháy mắt, Sơ Chi nhẹ nhàng không vết tích dời tầm mắt.

Nguyên Từ ở bên cạnh gọi cô, cô nghiêng đầu, nói chuyện với nam sinh kia.

Ánh mắt bình tĩnh mà lạnh nhạt, động tác cực kỳ tự nhiên.

Giống như tầm mắt cô vừa quét qua nơi không có người đứng.

Lục Gia Hành sững sờ tại chỗ, không phản ứng lại.

Thật ra ngay khi vừa nhìn thấy cô, trong nháy mắt tất cả những chuyện kia đã sớm biến mất toàn bộ không còn một mống, bất vô âm tín.

Lúc này, anh mới đột nhiên phản ứng lại.

Anh tới đây để làm gì?

Anh đang làm cái gì vậy?

Lục Gia Hành cứng nhắc mím bờ môi mông lung, lần đầu tiên anh sinh ra một cảm giác hoảng loạn nào đó.

Phía trước nam sinh nói gì đó, cô gái yên tĩnh nghe, khóe môi cong lên, bên gò má hiện lên má núm nhàn nhạt, đôi mắt cũng uốn cong, như vàng trắng lười lười.

Sơ Chi đứng lên, vừa nói chuyện vừa đi tới gần ký sĩ của cô.

Từng bước từng bước một, khoảng cách chậm rãi rút ngắn lại.

Dường như anh muốn gọi cô, ngón tay khẽ nâng, yết hầu giật giật, không phát ra âm thanh.

Sơ Chi và cậu ta kể vai nhau đi qua, từ đầu tới cuối không thêm nhìn anh lấy một cái.

Bên cạnh cô, Nguyên Từ đang giải thích bài tập chuyên ngành cho Bạch tuyết, đi ra ngoài cánh cửa, Sơ Chi mới nhẹ nhàng thở dài.

Nguyên Từ nghiêng đầu hỏi: “Chị, chị rất hồi hộp sao?”

Sơ Chi chờ người ngẩng đầu lên: “Hả?”

“Vừa nãy nhìn chị thật giống như hơi sốt sáng,” Nguyên Từ nhếch miệng cười, “Người vừa rồi là ai? Chị biết sao.”

Là một tên khôn khiếp.

Cô lại cúi đầu xuống một lần nữa, giấu khuôn mặt mình vào trong chiếc khăn quàng cổ ấm áp, buồn buồn nói: “Không quen biết.”

Nguyên Từ “A” một tiếng, không nói nữa.

Ban ngày mùa đông rất nắng, hơn bốn giờ chiều, sắc trời đã u ám.

Hai người đi ra khỏi hội trường, bên ngoài không biết tuyết đã rơi từ lúc nào, bông tuyết trắng tinh rơi xuống, tạo thành một lớp mỏng trên mặt đất.

Sơ Chi đứng ở phía cửa sau của hội trường, đầu vẫn cúi thấp như cũ: “Ngày hôm nay mọi người vất vả rồi.”

Nguyên Từ ngẩng người một chút, sau đó cậu ta cúi người, cười híp mắt nhìn cô: “Chị, nếu có người bắt nạt chị cứ nói với em.”

Sơ Chi gật đầu, lại lắc đầu, chậm chạp nói: “Không ai bắt nạt tôi cả.”

“Được, em đi đây.”

“Ừm.”

Thiếu niên linh hoạt nhảy xuống bậc thang, đứng dưới bậc tam cấp nhìn cô vẫy tay một cái, đi được vài bước, lại quay đầu lại nhìn cô vẫy tay cái nữa, rồi mới rời khỏi.

Chóp mũi Sơ Chi sụt sịt khăn quàng cổ, cô lại giơ tay kéo lên trên.

Miệng và mũi đều bị khăn quàng cổ che kín, hơi nóng theo khe hở bay lên trên, đậu trên mí mắt cô như viên ngọc trai.

Cô đứng tại chỗ chờ ba Sơ tới đón, khí trời bên ngoài có chút lạnh, Sơ Chi rũ mắt suy nghĩ một chút, vẫn quyết định đi vào bên trong.

Vừa quay đầu lại, cô đã nhìn thấy Lục Gia Hành đứng sau lưng mình, tựa vào cánh cửa nhìn cô.

Người này cả ngày hôm nay hết lần này tới lần khác đều đứng sau lưng cô, không lên tiếng, cũng không biết đứng bao lâu rồi.

Như một linh hồn.

Một lần nữa Sơ Chi lại quay người nghiêng đầu qua chỗ khác, bỏ ý nghĩ đi vào chờ.

Quên đi.

Lạnh thì cứ lạnh đi.

Mình thích trời lạnh!!!!

Cô cứ chôn thật sâu xuống phía dưới, con mắt cũng giấu trong khăn quàng cổ, nhắm mắt làm ngơ, dùng hết khả năng giả bộ thành pho tượng bất động, hoàn toàn không để ý sự tồn tại của người phía sau.

Nhưng cô không để ý là một chuyện, người phía sau vẫn đang nhìn cô lại là một chuyện khác.

Sơ Chi khó chịu hết sức, cả người không được tự nhiên, cô buồn bực ngẩng đầu lên, nhảy xuống bậc thang, dọc theo hội trường chuẩn bị đi vòng tới cửa trước.

Kết quả cô di chuyển, anh cũng di chuyển.

Phía sau tiếng giày cọt kẹt cọt kẹt nhẹ nhàng không ngừng truyền đến, không gần không xa theo sát cô.

Sơ Chi hít một hơi sâu, dừng bước chân lại, người phía sau cũng liền dừng lại.

Dừng một chút, cô lại đi tiếp, kết quả còn chưa đi được hai bước, liền nghe thấy tiếng thở dài trầm thấp phía sau.

Một giây sau, người phía sau bước nhanh hơn, tay Sơ Chi bị tóm lấy.

Lục Gia Hành cầm lấy tay cô, chân dài bước lên trước hai bước, đi tới trước mặt cô, anh quá cao, tóm tay cô cần khom lưng, vì lẽ đó tầm mắt lúc này căn bản không cao hơn cô là mấy.

Sơ Chi rù mắt, lông mi trên mặt mang theo hơi nước, sợi tóc cũng dính hơi nước, có chút ướt nhẹp.

Toàn bộ từ đôi mắt trở xuống đều giấu trong khăn quàng cổ, chỉ lộ đôi mắt ra bên ngoài.

Mí mắt rù xuống che phủ, đôi mắt không chớp một cái nhìn chăm chăm mặt đất, không thèm nhìn anh.

Đây là đang tức giận.

Có lẽ rất tức giận.

Hai người giằng co một lúc, Sơ Chi không nhịn được trầm giọng nói: “Buông tay...”

Anh không phản ứng.

Cô dùng sức rút tay ra: “Anh buông tay...”

Anh vẫn nắm thật chặt, không nói lời nào, cũng không thả ra, trái lại người tiến lên phía trước nửa bước, dựa vào gần hơn.

Cô vừa kéo, ngón tay của anh liền liền từ tay áo trên cổ tay cô lui xuống, chạm vào bàn tay cô, có chút lạnh, rồi lại nóng.

Tay của cô quá lạnh, mềm mại lạnh lẽo, tựa như không xương, đầu ngón tay Lục Gia Hành vô thức nhẹ nhàng ma sát trên mu bàn tay cô.

Sơ Chi run lên, dùng sức rút tay ra.

Từ nhỏ đến lớn, từ xưa tới nay cô chưa từng thấy người vô lại như vậy.

Tùy hứng làm vậy, cử chỉ tùy tiện, tính khí xấu xa, lại tự cho là đúng, hoàn toàn không suy nghĩ cho người khác.

Sơ Chi cực kỳ tức giận, vốn vờ kịch thời gian trước bị cô đè xuống lại một lần nữa xuất hiện, thật nhanh lướt qua những lời kịch trong tâm trí, tương tượng ra cảnh tượng này nên mắng anh một trận thể nào.

Cô đang nghĩ ngợi, Lục Gia Hành thời dài một tiếng trầm thấp.

Anh đi về phía trước hai bước gần tới cô, đôi mắt đen kịt, giọng nói trầm thấp, hơi thở hơi trầm xuống: “Xin lỗi.”

Anh mím môi, khom lưng cúi đầu, đôi mắt không chớp nhìn cô, vẻ mặt ủ rũ, giọng nói có chút cẩn thận từng li từng tí một: “Sơ Sơ, tôi sai rồi.”

Sơ Chi không lên tiếng, bàn tay đang cố rút lại cũng trở nên bất động.

Trong chốc lát không ai nói chuyện, cô cứ như vậy cúi thấp đầu xuống, mắt nhìn mặt đất, không phản ứng.

Đột nhiên, lạch cạch một thoáng, một giọt nước rơi từ giữa hai người xuống mặt tuyết.

Một giọt nhẹ nhàng rơi xuống, không hề có tiếng động, ngay sau đó lại một giọt khác.

Sơ Chi hơi chớp mắt, dưới hàng mi dày tựa như có một chuỗi ngọc trai rơi xuống.

Lục Gia Hành cứng người tại chỗ,

Cô khóc đến im hơi lặng tiếng, im lặng rơi nước mắt, giọng nói rất nhỏ, nhỏ đến mức không thể nghe thấy, mang theo một chút mơ hồ: “Anh buông tay...”

Sơ Chi cúi thấp đầu xuống, nước mắt càng ngày càng chảy dữ dội, cơ thể nhỏ nhỏ khẽ run lên, giọng nói oan ức, mềm yếu, mang theo nghẹn ngào: “Anh đừng chạm vào tôi...”

Lục Gia Hành buông tay.

Sơ Chi vội vàng rút về, cơ thể nhỏ nhắn nhanh chóng lùi về phía sau một chút, từ lúc bắt đầu không hề có một tiếng động cho đến bây giờ tiếng khóc thút thít nghẹn ngào.

Cô khóc càng ngày càng dữ dội, nước mắt căn bản không ngừng được, khiến hai vai đều run rẩy.

Lục Gia Hành nhếch môi, bờ môi mỏng manh trắng xám “Tôi không động vào em.”

Tay anh nâng lên trước mặt cô, cổ họng khàn khàn, giọng nói nhẹ vô cùng, vô cùng nhu hòa: “Tôi không động vào em nữa, xin lỗi, xin lỗi, em đừng

khóc.”

Anh hoảng hồn, cũng cực kỳ đau lòng, có chút không biết làm sao, nói cái gì cũng không nói ra được, chỉ có thể xin lỗi.

Sơ Chi cũng không muốn khóc.

Cô vốn là muốn mắng anh một trận, tốt nhất còn có thể đá anh một cái, sau đó ngênh ngang rời đi, từ nay về sau không tiếp tục để ý đến anh nữa.

Nhưng mà rất oan ức.

Thật là khổ sở.

Rõ ràng tâm tình rất tốt, vừa nhìn thấy người này, lại giống như hồng thủy quét đi.

Dáng vẻ khóc lóc này, khẳng định không có một chút nào xinh đẹp, cũng không phóng khoáng, cùng với cảnh tượng cô vừa tưởng tượng hoàn toàn khác nhau.

Nhưng cô không không chế được.

Vừa nhìn thấy anh, nghĩ tới chuyện đã xảy ra chiều hôm nay, cô chỉ là ủy khuất đến không không chế được.

Hôm nay sao anh có thể làm như vậy.

Làm thế nào anh có thể tự ý kéo cô vào trong phòng thay đồ, sau đó biết rõ bên ngoài có người, lại ném cô ở bên trong một mình, còn bản thân thì đi mất.

Thật sự quá tốt mà.

Cô lúc ấy có bao nhiêu luống cuống, có bao nhiêu chật vật, xấu hổ thế nào, lúng túng thế nào.

Làm sao anh có thể làm như vậy.

Cuối cùng Sơ Chi cũng ngẩng đầu lên, khóc đến mức đôi mắt đều đỏ, như con thỏ nhỏ quật cường.

Cô giờ tay lên, mu bàn tay dùng sức lau đôi mắt, nhưng sự oan ức không đè xuống được, cứ phát tiết ra, nước mắt lau đi lại có cái mới trào ra, cuộn không ngừng, lạch cách lạch cách rơi xuống, đọng trên mặt tuyết.

“Lục Gia Hành, anh thật đáng ghét...”

Sơ Chi hít hít mũi, âm thanh hu hu, mang theo tiếng khóc nức nở nồng đậm, “Tôi không muốn tha thứ cho anh, tôi ghét anh.”

Bạn đang đọc truyện *Đáng Yêu Bao Nhiêu Tiền Một Cân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Thứ bảy Sơ Chi dậy rất sớm.

Ngày hôm qua lúc về đến nhà cô liền đi ngủ cho đến tận sáu giờ sáng hôm nay, Sơ Chi mở mắt ra, ngẩn ngơ nhìn chằm chằm lên trần nhà mười phút.

Sơ Chi không biết mình rời đi từ lúc nào.

Cô nhận điện thoại, là ba Sơ gọi tới, ông bảo ông đã đến cổng trường học rồi.

Cô một câu cũng không nói, xoay người rời đi.

Lần này Lục Gia Hành không kéo cô lại.

Có khả năng là bởi vì anh không muốn để ý đến cô nữa.

Cuối cùng anh cũng chán ghét cô rồi.

Anh cảm thấy cô quá phiền toái, lại nhiều chuyện, không dễ thương như tưởng tượng.

Sơ Chi buồn tè nghỉ.

Chiều hôm qua cô khóc rất nhiều, bây giờ chỉ cảm thấy đôi mắt đều cay, còn có chút sưng.

Bụng cũng đói, điên cuồng kêu ừng ực.

Trên lầu lặng yên không một tiếng động, âm thanh sữa chữa cũng không có, yên tĩnh khiến người ra không xác định được bên trên có người ở hay không.

Bất quá đã qua lâu rồi, hẳn là nhà anh cũng đã sớm sửa xong.

Dù sao trên lầu dưới lầu đều là hàng xóm, không biết sau này chạm mặt sẽ cảm thấy lúng túng hay không.

Hai tay Sơ Chi chống lên giường ngồi dậy, cô ngủ tương đối lâu, đột nhiên ngồi dậy liền cảm thấy chóng mặt, cô lắc lắc đầu, chậm chạp bò xuống giường rửa mặt, đi ra khỏi phòng.

Trong phòng khách yên tĩnh, Sơ Chi đeo dép đi vào nhà bếp, cầm hộp bách bách quy, rót một cốc sữa bò, bụng trở về phòng.

Trong phòng hơi tối, Nhĩ Sai giống như một bóng ma nhỏ, nhẹ nhàng nhảy lên trên giường.

Dường như nó cảm thấy Sơ Chi suy sụp, Nhĩ Sai nhẹ nhàng kêu lên một tiếng, cái đầu nhỏ toàn lông kê sát cọ qua cọ lại.

Sơ Chi ôm nó tới, đầu cô vùi vào đám lông tơ mềm mại của nó.

“Lục Gia Hành là tên khốn khiếp.” Cả khuôn mặt Sơ Chi đều chôn vào bên trong, giọng nói nghe rõ trầm thấp.

“Meo.” Nhĩ Sai đồng ý nói.

Sơ Chi ngẩng đầu lên, xoa xoa đám lông đen trên đầu nó: “Em biết anh ta là ai sao?”

“Meo.”

“Chính là người lần trước tới nhà chúng ta ăn lẩu tê cay đó.”

“Meo.”

“Anh ta thật đáng ghét, lần sau nếu gặp lại, em có thể cắn anh ta.”

Nhĩ Sai hăng hái: “Meo meo!!”

Sơ Chi lấp đầy cái bụng, lại ngủ tiếp thêm mấy tiếng mới mơ mơ màng màng bò dậy.

Cả người cô nằm ngang trên giường, Nhĩ Sai trong ngực cũng nằm chống vó lên trời, một người một mèo ngủ đến khi trời đất mù mịt, gần như mười bốn tiếng đều chìm đắm trong mộng đẹp, giờ ý thức của cô có hơi chậm chạp.

Ba Sơ đã nấu xong món cháo trứng muối thịt nạc, bởi vì không biết khi nào cô mới dậy nên ông vẫn để trong nồi.

Sơ Chi rửa mặt xong, lết vào nhà bếp, múc cho mình một chén cháo bụng đến trước bàn ăn.

Ba Sơ đang ngồi đọc báo trên chiếc ghế bập bênh gần cửa sổ, vừa nhìn thấy cô dậy sớm, ông kinh ngạc nhíu mày: “Sao hôm nay con dậy sớm vậy?”

Sơ Chi liếc mắt nhìn đồng hồ, đã mười giờ.

“A” Sơ Chi phờ phạc rũ mắt ngồi xuống.

Ngày hôm qua cô mang đôi mắt đỏ ngầu trở về, không nói tiếng nào liền đi về phòng, hôm nay như thể xem ra tâm tình vẫn có chút suy sụp.

Ba Sơ quay lại nhìn Đặng nữ sĩ đang ngồi trên ghế sa lông, Đặng nữ sĩ dùng khẩu hình nói: “Có chuyện gì xảy ra vậy?”

“Tôi nào có biết.”

Nhĩ Sai ngồi xổm bên chân cô lười biếng liếm móng vuốt, Sơ Chi chậm chạp húp cháo, nhờ tới hôm qua ba Sơ nói sẽ đi Hải Nam tránh rét, cô giương mắt lên nhìn: “Khi nào ba mẹ đi ạ?”

Thật ra hỏi câu này hơi dư thừa, Đặng nữ sĩ ngay cả váy và mũ rom đều mặc rồi.

Quả nhiên, Đặng nữ sĩ không lên tiếng, quan sát bộ dạng cô rồi hơi nhíu mày: “Bảo bối, con có muốn đi cùng ba mẹ không?”

Sơ Chi lắc đầu một cái: “Con còn phải đi học.”

“Mẹ sẽ xin nghỉ cho con.”

Sơ Chi vẫn từ chối: “Qua một thời gian ngắn nữa thôi sẽ đến kỳ thi cuối kỳ rồi, bây giờ con không thể nghỉ một tiết học nào.”

Đặng nữ sĩ và ba Sơ nhìn nhau một lúc, họ còn muốn nói gì đó thì đột nhiên chuông cửa vang lên.

Ba Sơ để tờ báo trong tay xuống, đứng dậy đi mở cửa.

Cửa mở ra, ba Sơ nhìn lên đầy chăm chú, lại là chàng trai đẹp trai này.

Chàng trai không khoác áo khoác, chỉ mặc một cái áo sơ mi trắng đơn giản sạch sẽ, thân hình cao to kiên cường, khuôn mặt đẹp trai.

Nhìn thấy Lục Gia Hành, ông cũng cười híp mắt, hiền lành nói: “Chàng trai, hôm nay tuyết rơi, nhà chúng tôi không phơi đồ nha.”

Lục Gia Hành: “...”

Lục Gia Hành ngừng hai giây, tầm mắt anh rơi vào đồng hành lý đặt bên cửa, rất nhanh phản ứng lại.

“Không phải, cháu muốn hỏi một chút, chú có số điện thoại của ban quản lý tòa nhà này không, cháu vừa mới chuyển tới không bao lâu, hình như trên lầu bị rò nước.”

Anh vừa mở miệng, Sơ Chi đang ngồi quay lưng lại cánh cửa cứng đờ cả vai.

Cô không quay đầu lại, đẩy bát cháo trước mặt, cúi đầu đứng lên đi về phòng, nhỏ giọng nói: “Con ăn no rồi.”

Đặng nữ sĩ vẫn muốn thương lượng với cô: “Bây giờ cũng không phải là mùa du lịch, buổi chiều ra sân bay mua thêm vé cũng tới kịp, hay là con đi cùng ba mẹ nhé?”

Sơ Chi ôm lấy mèo, rầu rĩ nói: “Không, con muốn đi học.”

Ba Sơ là một người có tốt bụng, dễ thương nhưng hơi ngốc, gặp ai cũng cười ha ha, nói chuyện không nhanh không chậm, làm việc gì cũng vô cùng kiên trì.

Ba Sơ rất nhiệt tình trợ giúp cái vị vừa mới chuyển đến tầng trên không lâu, trong nhà bị rò nước không biết nên làm gì, nhìn chàng trai này rất khôi ngô giống với phong thái của ông hồi còn trẻ, lấy được số điện thoại, Lục Gia Hành nói cảm ơn, xoay người đi lên lầu.

Vừa lên lầu, anh liền bật cười.

Cuối cùng anh cũng biết tính cách của Sơ Chi giống ai rồi.

Anh vô thức cong khóe môi, mở cửa vào nhà, ngồi lên ghế sofa.

Căn nhà đã được sửa sang xong khá lâu rồi, đệm là cô chọn, rèm cửa sổ là cô chọn, phần lớn đồ dùng trong nhà cũng là do cô chọn nốt.

Kết quả chọc người ta khóc.

Lục Gia Hành không cười được nữa.

Anh ngồi trên sofa, vừa nhắm mắt, trong đầu liền hiện lên khuôn mặt trắng nõn.

Đôi mắt trong suốt to tròn, bờ môi hồng hào, lông mi dài cong cong.

Khi cười lộ lên gò má còn hiện lúm đồng tiền, đôi mắt cong cong như vàng trắng, giọng nói nhỏ nhẹ, từ từ, mềm mại như nhân đậu đỏ bên trong bánh bao.

Nhưng lại bị anh làm cho khóc.

Trong phút chốc, Lục Gia Hành cảm giác dường như mình đã mất đi cái gì đó.

Điều tồi tệ nhất là, anh vẫn cảm thấy cô đáng yêu.

Dáng vẻ khóc cũng con mẹ nó đáng yêu, quả thực hết sức xinh đẹp, trái tim đều rung động.

Lục Gia Hành đỡ trán, thờ dài.

Anh ngồi trên ghế sofa buồn bã, một lúc sau Trình Dật gọi điện thoại tới.

Đầu bên kia điện thoại có người đang khóc lóc như sói tru quý gào, có vẻ đánh bài rất say sưa, giọng Trình Dật oang oang rung chuyển trời đất, anh ta khóc rất bi thương, cứ như bị đối đãi rất thê thảm: “Lục thiếu!!!”

“Ừ.” Lục Gia Hành cầm điện thoại di động để gần tai, tiếp tục buồn rầu.

Trình Dật: “Điện hạ!!! Đến! Đây! Choi! Có em gái nữa!!!”

Lục Gia Hành mặt không cảm xúc cúp điện thoại, anh đứng dậy đi vào phòng tắm trong phòng ngủ, mở vòi nước trong bồn tắm ra, để nó tràn đầy nước lạnh, mới cởi quần áo.

Được mười phút, anh vung tay lên, lại mở vòi hoa sen xối một lúc, mới bước ra khỏi bồn tắm, ngồi an tĩnh một góc giường.

Thân thể trần. Đợi nửa giờ, cũng không có cảm giác gì.

Thể chất mình tốt như vậy sao.

Lục Gia Hành tức giận.

Anh thất bại mặc quần áo, đi vào phòng tắm, cầm cái khăn lông chụp lên đầu, xoa xoa mấy sợi tóc ướt nhẹp.

Suy nghĩ một chút, anh quay trở lại phòng tắm, đi tới trước bồn rửa mặt, đập nắp thoát nước bồn rửa mặt, xoay van nước sang bên nước nóng.

Lục Gia Hành vịn đầy một bồn nước nóng, xoay người đi ra khỏi phòng tắm, lục tung hòm thuốc, cuối cùng anh rút ra một vật nhỏ dài ở tít rìa ngoài.

Anh cầm nó đi về phía phòng khách, nắm điện thoại di động, gọi điện cho Trình Dật.

Bên kia Trình Dật nhận điện thoại rất nhanh: “Điện hạ!!! Tôi biết cậu sẽ đến mà!!! Chúng tôi ở...”

Lục Gia Hành ngắt lời anh ta: “Bây giờ cậu giúp tôi mua một thứ mang tới đây.”

Trình Dật ồ một tiếng, dường như đã đi ra chỗ khác, tiếng ồn nhỏ hơn rất nhiều: “Thứ gì?”

“Phấn nền.”

Trình Dật: “...”

Trình Dật lơ mờ: “Nó là cái đồ chơi gì?”

“Phấn nền, tôi muốn số có màu trắng nhất, càng trắng càng tốt.”

Trình Dật trợn mắt há mồm một lúc, sau đó dường như anh ta đã hiểu ra, hỏi anh: “Cậu muốn tặng cho đàn em?”

Trình Dật nghĩ thầm tên này đúng là rất có chí hướng nha.

“Không phải,” Lục Gia Hành lạnh nhạt nói, “Tôi dùng.”

Trình Dật: “...”

*

Ba Sơ và Đặng nữ sĩ chuẩn bị cơm tối xong mới đi.

Cô cũng không đói bụng, chơi với Nhĩ Sai một lúc, làm bài tập xong, lôi một đồng đĩa CD hoạt hình mèo máy Doraemon từ trong ngăn kéo để lên bàn, nằm nhoài trên ghế xem.

Hơn sáu giờ tối, Sơ Chi xem xong hai tập phim, Nhĩ Sai đang ngoan ngoãn nằm bên cạnh cô đột nhiên lổ tai giật giật, chân trước duỗi ra.

Sơ Chi không coi là chuyện to tát, cô giờ tay sờ sờ cái đầu nhỏ của nó.

Một giây sau, tiếng gõ cửa vang lên.

Âm thanh kia quá nhẹ, gần như không nghe thấy được, lúc đầu căn bản Sơ Chi không nghe rõ.

Cô ấn nút tạm dừng phim hoạt hình, đợi một lúc, lắng nghe kỹ càng.

Mười mấy giây sau, âm thanh lại vang lên.

Liên tục không ngừng, tiếng gõ cửa rất nhẹ.

Sáu giờ tối mùa đông, bên ngoài trời đã tối, Sơ Chi bắt đầu nổi da gà.

Cô cắn môi, lặng lẽ đeo dép, đi tới cửa.

Cô im lặng không nói gì, chỉ len lén mở mắt mèo trên cánh cửa nhìn ra phía ngoài.

Lục Gia Hành rũ mắt đứng ở trước cửa, anh mặc một chiếc áo sơ mi mỏng manh, không mặc áo khoác.

Vai Sơ Chi hạ xuống, cô thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy có chút kỳ quái tại sao anh không nhấn chuông cửa, còn dùng sức lực nhỏ như vậy gõ cửa.

Cô đứng ở cửa không nhúc nhích, ngừng một chút, một lần nữa xoay người trở lại phòng khách, đặt mông ngồi xuống ghế sofa.

Cánh cửa lại an tĩnh.

Mấy phút sau, Sơ Chi lại đứng dậy, đi tới cửa, nhìn qua mắt mèo, vẫn thấy anh còn đứng trước cửa.

Ánh mắt cô mới vừa chạm tới, anh lại gõ cửa hai lần.

Tiếng gõ hết sức mềm yếu nhẹ nhàng, âm thanh rất nhỏ, nghe có chút uể oải.

Sơ Chi cắn cắn môi, do dự một chút.

Lại qua mấy phút, tiếng gõ cửa lần thứ tư vang lên.

Mỗi lần đều là hai tiếng rất nhỏ, gõ cũng không nhiều, có chút cẩn thận, tựa như sợ âm ỉ đến ai đó.

Sơ Chi hít một hơi thật sâu, điều chỉnh vẻ mặt một thoáng, cô mới vặn khóa cửa, mở cửa ra.

Cô nghiêm mặt, tự cho là mình đã dùng ánh mắt hung ác trừng anh, dữ dằn mở miệng: “Làm gì?”

Tiểu cô nương mặc một bộ váy nhỏ bằng bông màu trắng, làn váy được trang trí bằng đường viền hoa, lộ ra đôi chân nhỏ tinh tế trắng nõn.

Giọng nói vẫn mềm mại, như mèo con.

Dường như không có động lực.

Sơ Chi cảm thấy hay là do giọng nói mình quá nhỏ, có phải cần nói lớn tiếng hơn không.

Giọng nói cao hay là trầm thì có vẻ hung ác hơn nhỉ? Có vẻ cần một chút sắc bén hơn.

Cô đang nghĩ ngợi, Nhĩ Sai đứng bên chân liền nhảy lên vèo một cái, cắn vào ống quần Lục Gia Hành, trong cổ họng phát ra tiếng khò khè, móng vuốt của nó cũng lộ ra, liều mạng cào lên trên, con mắt màu xanh giống như phát ra ánh sáng thù hận,

Sơ Chi: “...”

Sơ Chi không nghĩ tới Nhĩ Sai lại tích cực hung ác như vậy, đáng vẻ còn giống như có thể động thù, vô cùng cao hứng.

Bên chân bị một con mèo tựa như phát điên liều mạng cào anh, Lục Gia Hành cũng không hề lay động, mi mắt buông xuống, đáng vẻ có chút ngoan ngoãn.

Anh im lặng một lúc, cúi đầu mở miệng, giọng nói có chút sợ sệt, hơi thở rất yếu, mềm mại giống như tơ nhện vậy: “Tôi bị sốt.”

Sơ Chi nghi ngờ nhìn anh.

Vừa rồi không đề ý tới, lúc này cô tỉ mỉ quan sát một lúc, mới phát hiện xem ra anh xác thực có gì đó không đúng.

Đầu tóc có chút lộn xộn, mấy sợi tóc trước trán rối loạn, có vài sợi còn ướt, hơn nữa sắc mặt anh cực kỳ kém.

Tuy rằng màu môi anh vốn rất nhạt, thế nhưng lúc này không phải là nhạt nữa, mà trắng bệch đến đáng sợ, tựa như thoa một lớp màu ở phía trên, không có chút hồng hào, cả người đều tiêu tụy.

Sơ Chi mím mím môi, giọng nói không tự chủ chậm lại một chút: “Anh bị làm sao vậy?”

Mí mắt Lục Gia Hành run run, bờ môi trắng xám mím lại, bàn tay cầm một cái cặp nhiệt độ đưa tới, đôi mắt đào hoa đen kịt ướt nhẹp nhìn cô: “Tôi bị sốt rất cao, hiện tại tôi rất mệt, ngay cả sức lực gõ tay nhấn chuông cửa cũng không có.”

Sơ Chi cúi đầu nhìn, thủy ngân trong ống thủy tinh đã chạm đến mức cao nhất.

Sơ Chi: “...”

Đây là sốt rất cao.

Bạn đang đọc truyện *Đáng Yêu Bao Nhiêu Tiền Một Cân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34

Mức nhiệt cao nhất trên nhiệt kế là 42 độ.

Thủy ngân chạm đến mức trên cùng, chắc hẳn phải gần 43 độ rồi.

Sơ Chi rù mắt xuống nhìn nhiệt kế trong tay, cột thủy ngân dừng lại ở vị trí trên 42 độ một chút, nếu tăng thêm nữa, có khả năng cái nhiệt kế này sẽ nổ tung mất.

Sơ Chi ngẩn ra, không lên tiếng, cô hơi nhú nhú mày, ngẩng đầu lên, liếc mắt nhìn anh.

Lúc này chàng trai trước mặt cô thoát nhìn không được bình thường, vẻ lười biếng thường ngày cũng không thấy, thay vào đó là dáng vẻ cực kỳ suy yếu, đôi mắt ươn nhẹp, khóe môi anh hơi rù xuống, cúi đầu nhìn cô, cả người đều là vẻ yên tĩnh lại vô hại.

Sơ Chi mím mím môi, đưa nhiệt kế trong tay cho anh, gần như ném đi.

Lục Gia Hành chậm chạp giơ tay, nhận lấy.

Sơ Chi lui về sau một bước.

“Ầm” một tiếng, cánh cửa trước mặt anh bị đóng lại.

Lục Gia Hành không phản ứng, cả người bị bệnh tật giày vò, thậm chí anh đã bắt đầu cảm nhận được cơ thể mình bắt đầu nóng lên, ý thức mơ hồ.

Một giây sau, giọng nói buồn buồn của Sơ Chi truyền tới từ sau cửa: “Anh phát sốt tìm tôi làm gì, anh tìm nhân viên cứu hỏa đi.”

Lục Gia Hành: “...”

Lục Gia Hành kinh ngạc, nhất thời không nói nên lời.

Sơ Chi dựa lưng vào cửa chống trộm đợi một lúc, bên ngoài yên tĩnh, không có âm thanh nào, cô suy nghĩ một lúc lại xoay người lại, thông qua mắt mèo nhìn ra phía ngoài.

Anh vẫn đứng ở đó, cúi thấp đầu, hình dáng và tư thế có chút mơ hồ, không nhúc nhích.

Giống như con vật nhỏ bị người ta vứt bỏ.

Cũng không giống như đang giả bộ.

Hơn nữa sốt như vậy, cần gì phải giả bộ.

Nhưng người nào có thể phát sốt tới 42 độ chứ!

Chắc là nhiệt kế hỏng rồi đi.

Không biết tại sao, đột nhiên Sơ Chi sinh ra một cảm giác tội lỗi.

Cô cắn môi, do dự một lúc, vẫn mở cửa ra.

Lục Gia Hành nghe thấy tiếng cô mở cửa, anh ngẩng đầu lên, đôi mắt đen lập tức phát sáng.

Sơ Chi liếc anh một cái: “Anh thật sự bị bệnh sao?”

Đáy mắt Lục Gia Hành lóe qua một tia giãy dụa.

Anh trầm mặc một chút, “Ừ” một tiếng.

Sơ Chi nhìn sang chỗ khác: “Vậy anh nhanh chóng về nhà đi, hoặc là tới bệnh viện, đừng mặc ít đồ rồi đứng ở đây như vậy, bên ngoài không có hơi ấm.”

“Nhà tôi cũng không có hơi ấm,” Lục Gia Hành thấp giọng nói, “Tôi vừa mới chuyển tới, còn chưa kịp lắp máy sưởi.”

Sơ Chi sùng sốt vài giây, mở nhớ tới chuyện này.

Đã là giữa tháng mười hai, trong cái thời tiết này mà trong nhà không có máy sưởi, không xảy ra chuyện gì mới là lạ.

Sơ Chi đứng ở cửa vài giây.

Lục Gia Hành cũng không gấp, anh đứng im lặng chờ cô.

Một lát sau, cô thở dài, dáng vẻ bất đắc dĩ, người lùi về phía sau, nhường lối cho anh: “Trước tiên anh vào đi.”

Gần như Sơ Chi vừa dứt tiếng anh liền tiến vào, còn tiện tay đóng cửa.

Lúc này Sơ Chi đã xoay người vào nhà, giọng nói hơi to truyền tới từ phòng khách: “Anh đã uống thuốc hạ sốt chưa?”

Móng vuốt sắc bén của Nhĩ Sai móc trên quần anh, nó kêu lên đầy hung ác: “Meo meo! Meo meo!!!”

Lục Gia Hành túm nó giờ lên trước mặt mình.

Một người một mèo đối diện nhau, đôi mắt xanh của Nhĩ Sai nhìn anh, còn chân trước nó liều mạng mà cố gắng hướng về trên mặt anh.

Khỏe môi Lục Gia Hành khẽ nhếch, nhìn con mèo lộ ra một nụ cười bình tĩnh.

“Không có.” Lục Gia Hành yếu ớt nói.

Nhĩ Sai tức đến thổ huyết: “Meo meo meo!!!”

Sơ Chi vừa tiếp tục tìm kiếm trong phòng khách, vừa nói chuyện: “Cái nhiệt kế của anh có phải hỏng rồi không, nhà tôi có một cái điện tử, anh đi vào kiểm tra nhiệt độ một chút, nếu như cao thì anh phải tới bệnh viện thôi.”

Lục Gia Hành: “...”

Nụ cười trên khuôn mặt Lục Gia Hành biến mất.

Anh thả con mèo xuống, đứng ở cửa, ho nhẹ một tiếng: “Không cần, cái này dùng nhiều người không được tốt lắm.”

Sơ Chi: “Không sao nha, đều được khử trùng rồi.”

Cô nghiêng người sang, từ bên trong lỗ đầu nhìn anh: “Trước tiên anh vào đi.”

Tuy rằng Lục Gia Hành rất muốn vào, thế nhưng anh cực kỳ cực kỳ không muốn kiểm tra nhiệt độ.

Nhĩ Sai vừa mới bị anh thả xuống lại ôm chặt lấy một bên chân của anh, giống như đứng ý tại chỗ, ý đồ không cho anh di chuyển, ngăn cản anh ở cửa.

Lục Gia Hành khó khăn đi lên trước, chân trái kéo theo một con mèo.

Nó co quắp lại, giống như một cái cây lau nhà bằng mèo.

Sơ Chi ngồi xổm trước tủ TV, cô rút một cái nhiệt kế từ trong hòm thuốc ra, giờ tay đưa cho anh.

Chờ nửa ngày, không thấy anh nhận.

Sơ Chi nghi hoặc giương mắt nhìn: “Cho anh này.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô xem ra không có ý định nguôi giận, đồng thời về mặt lại hết sức dừ dãn, giọng nói cũng không thể nào tốt hơn.

Nhưng cho dù như vậy, Lục Gia Hành vẫn cảm thấy cô rất đáng yêu,

Anh hít một hơi thật sâu, chậm chậm giờ tay nhận lấy, cảm nhiệt kế nhìn một lúc, giây dựa nói: “Thật ra vừa rồi ở nhà tôi đã uống thuốc hạ sốt, không biết hiện tại nhiệt độ có giảm không.”

Sơ Chi ngồi xổm trên mặt đất, nâng cái đầu nhỏ lên nhìn anh, vẻ mặt hơi nghi ngờ, giống như đang nói: “Vậy anh còn tới nhà tôi làm gì?”

Lục Gia Hành ngừng một chút, nhận lệnh cấp nhiệt độ, lại bổ sung: “Nhưng thuốc kia quá hạn, khả năng sẽ không có tác dụng.”

Sơ Chi: “...”

Mùa đông không có máy sưởi, thuốc hạ sốt lại quá hạn, người như thế lại có thể một mình trải qua nhiều năm như vậy sao.

Sơ Chi quỳ gối dưới đất, nhìn anh cấp nhiệt độ, cô cúi đầu xuống, chậm chạp lấy hộp thuốc trong hòm thuốc.

Trong chốc lát phòng khách trở nên thật yên tĩnh, bầu không khí có chút lúng túng, chỉ có tiếng khò khè đầy tức giận của Nhĩ Sai vang lên dứt quãng.

Nó vẫn đang bám chặt vào ống quần Lục Gia Hành, Sơ Chi thấy thế, hướng nó vẫy vẫy tay.

Nhĩ Sai bắt đầu đi buông lỏng móng vuốt, ngao mạn bước tới trước mặt Sơ Chi, cái đuôi to quét qua quét lại trên sàn nhà, làm ổ trong lòng cô, đặt cái móng vuốt nhỏ lên người Sơ Chi, nó nhìn Lục Gia Hành kêu “Meo” một tiếng.

Lục Gia Hành cầm cái nhiệt kế đứng trước tủ TV, rũ mắt nhìn người đang ngồi dưới đất, anh nói: “Trên đất rất lạnh.”

Sơ Chi ôm con mèo trong ngực, không muốn nhìn dáng vẻ của anh: “Có địa nhiệt.”

Lại im lặng một hồi.

Sơ Chi suy nghĩ, cô đang định ngẩng đầu lên, liền nghe thấy tiếng sột soạt vang lên.

Sơ Chi quay đầu lại, đã nhìn thấy Lục Gia Hành ngồi trên mặt đất, trực tiếp ngồi trước mặt cô.

Sơ Chi nhúu nhúu mày, hai tay chống đất, người lùi ra sau, kéo dài khoảng cách với anh.

Lục Gia Hành không di chuyển, anh ngồi yên tại chỗ, hơi rũ mắt nhìn cô.

Hôm nay anh đặc biệt ngoan ngoãn.

Cũng không tùy tiện dựa lại gần, có chút kỳ quái.

Sơ Chi mím mím môi, vươn tay về phía anh, giọng nói tốt hơn một chút: “Nhiệt kế.”

Lục Gia Hành thuận theo lấy nhiệt kế từ trong cổ áo sơ mi ra, đưa cho cô.

Anh mặc một chiếc áo sơ mi trắng, cổ áo bung ra mấy cúc, bởi vì động tác có hơi loạn, nên cổ áo không ngoan ngoãn phanh ra, lộ ra một mảng da thịt trắng nõn và xương quai xanh đẹp đẽ.

Lỗi tai Sơ Chi có chút hồng, cô vội vã buông mắt xuống, nhìn nhiệt kế trong tay.

“38 độ,” cô lặng lẽ liếc anh một cái, cuối cùng cũng bỏ xuống được hoài nghi trong lòng, “Chắc chắn nhiệt kế nhà anh bị hỏng rồi.”

Trong nháy mắt Lục Gia Hành kinh ngạc.

Xem ra phản ứng sau khi tắm nước lạnh có chút chậm.

Anh rất nhanh phục hồi lại tinh thần, hoàn toàn không có vẻ chột dạ, điều chỉnh lại vẻ mặt của mình, dáng vẻ vô tội lại yếu ớt nói: “Cũng có thể thuốc hạ sốt hết hạn vẫn có một chút tác dụng.”

“Vậy uống thuốc quá hạn, anh nghĩ sẽ bị trúng độc sao?” Sơ Chi cảm vì thuốc trong tay giờ lên trước mặt anh, “Thuốc hạ sốt và thuốc cảm mạo, uống theo tờ hướng dẫn, uống nhiều nước vào.”

Lục Gia Hành không nhận.

Anh nghiêng người tựa vào tủ TV, nghiêng đầu, đôi mắt đào hoa đen nhánh nhìn cô, khàn giọng nói: “Xin lỗi.”

Động tác của Sơ Chi ngừng lại, cô cúi thấp đầu, không nói gì.

“Xin lỗi, ngày hôm qua tôi không nên nổi giận với em.”

Vai Sơ Chi hơi co lại, cái đầu càng ngày càng cúi thấp.

Lục Gia Hành mím mím môi, giọng nói trầm thấp yêu đuối: “Tôi biết sai rồi, em đừng giận nữa.”

Có một số thời điểm rất kỳ quái.

Ví dụ như trước đây Sơ Chi chưa từng cảm thấy khổ sở như vậy.

Thế nhưng chỉ cần anh vừa xuất hiện, anh thỏa hiệp nhận sai, dùng giọng nói trầm thấp yếu ớt phát ra từ cổ họng gọi tên cô, ngay lập tức khiến ngàn vạn lần lỗi oan ức của cô biến mất tăm, cũng không biết đã trốn ở nơi nào.

Có chút lập dị, lại có chút quái lạ.

Sơ Chi ngàng đầu lên.

Anh ngồi ở đó, mái tóc đen có chút ẩm ướt, làn da lại rất trắng, lúc này gò má có chút hồng, đôi môi trắng bệch, nhìn anh có chút đáng thương.

Trầm mặc một hồi lâu, Sơ Chi mới nhẹ nhàng mở miệng: “Anh thật sự rất quá đáng.”

Lục Gia Hành thấp giọng nhận sai: “Tôi sai rồi, là do tôi quá đáng.”

Vành mắt Sơ Chi lại có chút đỏ: “Tại sao anh lại đi thật, anh rất quá đáng, bỏ tôi lại nơi đó một mình.”

“Đúng, là tôi không tốt.”

“Lục Gia Hành khôn khiếp.”

Anh nở nụ cười trầm thấp: “Hừm, Lục Gia Hành là tên khôn khiếp.”

Sơ Chi khịt khịt mũi, trừng mắt nhìn anh: “Sau này nếu như còn như vậy...”

Cô đang nghĩ phải nói thế nào mới có thể uy hiếp mạnh mẽ hơn, nghe càng hung ác hơn.

Anh thu hồi nụ cười, dường như đang thương lượng, giọng nói đầy vẻ dịu dàng: “Sau này nếu tôi còn như vậy, em liền mắng tôi đi, mắng thế nào cũng được, đánh tôi cũng được, thế nhưng em đừng không để ý đến tôi, có được không? Cũng đừng khóc,” anh mím mím môi, giọng nói hết sức nhẹ nhàng, thờ dãi, “Em vừa khóc tôi cũng không biết nên làm thế nào bây giờ nữa.”

Sơ Chi trừng trừng mắt, khuôn mặt chậm rãi đỏ lên, đột nhiên cô đứng lên, cúi đầu nhìn anh lấp bắp nói: “Anh anh nói chuyện cho cẩn thận! Tôi chưa tha thứ cho anh đâu!”

Lần này anh ngồi, cô đứng trước mặt anh, thành ra cô đang cúi đầu nhìn anh.

Cảm giác mới mẻ này trước nay Sơ Chi chưa từng cảm nhận được, nhìn từ bên trên, Lục Gia Hành ngược đầu nhìn cô, dáng vẻ tha thiết mong chờ.

Bỗng nhiên Sơ Chi có cảm giác nắm giữ quyền chủ đạo.

Cô nhìn anh từ trên cao xuống, đầy khí thế: “Anh uống thuốc trước đi, rồi về nhà ngủ, tỉnh ngủ liền hạ sốt thôi.”

Lục Gia Hành ngồi tại chỗ, không nhúc nhích.

Anh chớp mắt mấy cái, ngoan ngoãn nhìn cô, một lát sau mới chậm chạp mở miệng: “Tôi không đứng lên nổi, tôi thật yếu ớt, không còn chút sức lực nào cả.”

Sơ Chi: “...”

Sơ Chi mím mím môi, đấu tranh một hồi, đưa bàn tay qua.

Lục Gia Hành giương mắt lên, nhìn chăm chăm vào lòng bàn tay trắng trẻo non nớt của cô, một lúc sau anh gờ tay nắm chặt.

Bàn tay anh thon dài, nhiệt độ nóng bỏng, bao lại toàn bộ bàn tay Sơ Chi, cứ cảm như vậy không thèm động đậy vài giây, mới làm bộ mượn lực đứng lên.

Anh đứng trước mặt cô, tay vẫn không thả ra lập tức.

Sơ Chi nhẹ nhàng rút ra.

Lục Gia Hành buông tay, nhặt vỉ thuốc lên đưa cho cô, đột nhiên nói: “Nhà tôi không có máy sưởi.”

Sơ Chi mất một lúc mới hiểu ý của anh, đôi mắt cô mở to: “Nhưng là...”

Cô không nói được nữa.

Lục Gia Hành cúi thấp đầu để nhìn cô, gò má bởi vì phát sốt mà hồng hồng, môi mỏng anh khẽ mở, thờ dãi một hồi, cố chấp lặp lại: “Sơ Sơ, nhà tôi lạnh

lắm”

Bạn đang đọc truyện *Đáng Yêu Bao Nhiêu Tiền Một Căn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Tám rưỡi tối theo giờ Bắc Kinh, Lục Gia Hành ôm một tấm thảm điện trong tay đứng trước cửa nhà Sơ Chi, mái tóc anh ẩm ướt, anh khẽ mím môi, giống như chú chó con bị chủ nhân bỏ rơi.

Sơ Chi cũng đứng ở cửa, cô do dự nhìn anh.

Cô vừa quan sát sắc mặt của anh, vừa cẩn thận nói: “Thảm điện cũng rất hiệu quả đúng không?”

“...”

Lục Gia Hành “Ừ” một tiếng.

Tay chân Sơ Chi luống cuống, cô suy nghĩ một chút, lại chạy bạch bạch về phòng, bình bình choang choang một hồi, lôi ra một cái máy sưởi điện, đẩy lên trước mặt anh nói: “Thình thoảng ông bà tôi sẽ dùng cái này, cho anh mượn đó, anh đặt nó bên cạnh giường thì cũng giống như có hệ thống sưởi thôi.”

Lục Gia Hành không có lời nào để nói.

Vừa nãy, thậm chí Sơ Chi còn tìm được mười miếng dán nhiệt, một cái túi sưởi tay và một cái túi chườm nóng cho anh.

Chuyện này thật sự là quá thân thiết rồi.

Sơ Chi giương mắt nhìn anh, lại nhìn anh, trong lòng cực kỳ bất an.

Bây giờ đang là giữa tháng mười hai, hôm qua còn có tuyết rơi, có thể nói bây giờ mới là thời điểm lạnh nhất, với thời tiết như vậy mà không có lò sưởi trong nhà thì thật sự rất đáng sợ.

Hơn nữa người này cũng đang phát sốt.

Sơ Chi có chút không đành lòng.

Lục Gia Hành không nói gì, anh im lặng nhận lấy thảm điện và máy sưởi từ Sơ Chi, kéo tới cửa.

Trong hành lang không có hệ thống sưởi, cửa nhà vừa mở, gió lạnh thổi vào, Sơ Chi chỉ mặc một chiếc váy nhỏ bằng bông, gió thổi làm cô không nhịn được hơi co vai lại, run run.

Khuôn mặt Lục Gia Hành ửng ửng, anh khẽ vuốt cằm: “Vậy em cũng đi ngủ sớm một chút, buổi tối nhớ đắp kín chăn, đừng để bị cảm”

Sơ Chi: “...”

Sơ Chi cắn rút lương tâm.

Cô cau mày, vô cùng do dự đứng ở cửa, cảm giác nội tâm mình đang phải chịu đựng đủ loại dày vò.

Chàng trai hơi cúi thấp đầu, kéo máy sưởi điện ra cửa, trong hành lang yên tĩnh không hề có một tiếng động, mặt đá cẩm thạch lạnh lẽo sáng bóng có thể soi được người.

Lục Gia Hành đi về phía trước hai bước, không quay đầu lại, anh nghe thấy tiếng vang nhẹ nhàng phía sau cánh cửa, ngay sau đó lại có lực cản.

Anh quay đầu.

Sơ Chi bước một chân ra khỏi cánh cửa, một tay cô giữ cửa, tay còn lại kéo dây điện của máy sưởi, hơi nghiêng đầu không nhìn anh, lộ ra một bên tai đang đỏ bừng, “Hay là anh vào đi.”

Lục Gia Hành không lên tiếng, nghiêng đầu nhìn cô, từ từ chớp mắt.

Yên tĩnh phút chốc, Sơ Chi xoay đầu lại, đôi mắt đen trong hành lang dưới ánh đèn mờ sáng lấp lánh, đáng vẻ cô xấu hổ: “Anh có vào hay không nha.”

Lục Gia Hành biết rõ nhưng vẫn hỏi: “Chú và dì..”

Anh không đề cập tới còn tốt, vừa nhắc tới, lỗ tai Sơ Chi càng đỏ hơn, giống như chính mình thật sự đang làm chuyện gì xấu vậy: “Không ở nhà...”

Lục Gia Hành mím mím môi, ôm thảm điện lại lôi nó đi vào nhà.

Công sức một buổi trưa của anh, bây giờ đúng thật là phát sốt, tuy rằng không cao lắm, thế nhưng chính xác đầu có chút đau.

Anh xoay tay lại đóng cửa, đứng cạnh cánh cửa, rũ mắt nhìn cô.

Trong phòng cực kỳ yên tĩnh, chỉ có cái đuôi to của Nhĩ Sãi quét trên mặt thảm vang lên tiếng sần sạt nhẹ nhàng.

Sơ Chi rũ mắt, giọng nói nhẹ nhàng: “Chỉ ngày hôm nay thôi.”

Lục Gia Hành nhìn xuống mái tóc của cô, dưới ánh đèn nó càng thêm mềm mại, bông bênh tựa như lông tơ.

“Ủm.” Anh nói khẽ.

“Ngày mai anh nhớ đi nộp tiền phí hệ thống sưởi đấy.”

Lục Gia Hành nở nụ cười: “Ngày mai tôi và em cùng về trường học.”

Rõ ràng đó là một câu nói rất bình thường, không biết tại sao, Sơ Chi lại có cảm giác kỳ lạ khó nói ra, mặt cô nóng lên như bị lây bệnh phát sốt vậy.

Sơ Chi cảm thấy mình càng ngày càng kỳ quái.

Cô hắng giọng một cái, rồi kéo máy sưởi điện về phòng.

Nhà Sơ Chi có ba phòng ngủ và một phòng khách, một phòng bình thường để không để thỉnh thoảng ông bà ở đây dùng, phòng đó đã lâu không có người ở, tuy rằng ngày thường cũng hay quét dọn, thế nhưng vẫn có chút cũ và mùi tro bụi.

Lục Gia Hành ngồi trên sofa, mặt hơi vênh lên, nhìn Sơ Chi ôm chăn gối trong lòng ngực, một lát lại một lát ra vào vào.

Một tay anh chống trên tay vịn sofa, một tay chống đỡ lồng mày: “Em đang làm gì thế?”

“Giúp anh đổi chăn,” Sơ Chi đi qua đi lại giữa hai phòng, không hề liếc mắt nhìn anh, “và ga trải giường nữa.”

Trong tay cô ôm một chiếc chăn màu hồng, chuyển từ phòng này tới phòng khác, cô nghiêm túc cau mày giáo dục anh, đầy trịnh trọng: “Đã sốt anh còn mặc ít như vậy đứng ở cửa, trời lạnh lại không nộp phí hệ thống sưởi, thuốc hạ sốt cũng quá hạn, có chuyện gì xảy ra với anh thì sao?”

Lục Gia Hành chống cằm nhìn bóng người nhỏ bé bận bịu của cô, anh cười đầy mệt mỏi: “Hừm, do tôi không cẩn thận.”

Sơ Chi lườm anh một cái, ôm gối đi mất.

Cô vừa đi, điện thoại Lục Gia Hành liền vang lên, giọng nói của Trình Dật vẫn có lực sát thương như cũ, khí thế mạnh mẽ, dường như có thể xuyên thấu qua màng nhĩ: “Lục Gia Hành, đại gia cậu, con mẹ nó rốt cuộc là cậu có về không?”

Cổ họng Lục Gia Hành mang theo cảm giác thiêu đốt khó chịu, giọng nói anh cũng trở nên không đúng lắm, nhưng nghe lại có vẻ an nhàn, sung sướng: “Không, cậu tự túc đi.”

Trình Dật còn chưa kịp phản ứng, anh đã cúp điện thoại mất rồi.

Trình Dật nhìn cuộc gọi bị cắt đứt chỉ biết trợn mắt há mồm: “Tên này đến cả áo khoác cũng không mặc, đến cùng là chạy đi đâu.”

Trước Trình Dật đã đưa Sơ Chi về một lần, nên anh ta biết nhà cô cũng ở trong tiểu khu này, tuy rằng cụ thể nơi nào không biết, thế nhưng cơ bản cũng biết được Lục Gia Hành đã đi tìm cô rồi.

Anh ta co bả vai bị lạnh cóng lại, đóng cửa nhà Lục Gia Hành, vừa đi xuống lầu vừa mắng to Lục Gia Hành đúng là tên cặn bã, chỉ biết trọng sắc khinh bạn.

Cách một tầng nhà Lục Gia Hành hắt hơi hai cái.

Chưa hắt hơi xong, Sơ Chi đã đi từ trong phòng ra, đứng dưới ánh đèn.

Lục Gia Hành nhếch miệng, nhìn cô vòng qua ghế sofa, đi tới trước mặt anh, một tay cô chống lên ghế, người nghiêng tới gần, bàn tay nhỏ bé mềm mại nhẹ nhàng đặt lên trán anh.

Cô cao hơn anh một chút, nên bóng dáng che phủ mắt ánh đèn, nhìn giống như đang nhốt anh trên ghế.

Lục Gia Hành ngồi trên ghế sofa lỏng lẻo ngẩng mặt lên, cơ bắp cứng đờ, đến động cũng không dám động.

Sơ Chi sờ sờ trán anh, kiểm tra tỉ mỉ, lại sờ sờ trán mình, dường như cô cảm thấy không thể phân biệt được liền nhíu mày, đầu nâng lên một chút: “Hình như vẫn hơi nóng.”

Yết hầu Lục Gia Hành lặn lặn, mi mắt anh khẽ nhếch, nhìn cô từ dưới lên: “Ừm.”

Giọng nói anh khàn khàn, nghe cũng không giống với bình thường, tựa như trộn lẫn một thứ gì khác.

Sơ Chi nhìn xuống, vừa vặn chạm tới ánh mắt tối đen đào hoa của anh.

Khỏe mắt còn mang theo chút hồng hồng, đen nhánh mà sâu sắc, đáy mắt u tối, ánh mắt như mang theo độ nóng, lúc này bởi vì bị sốt cao mà tất cả đều được thể hiện rõ.

Sơ Chi ý thức được bản thân mình dựa vào hơi sát, nhìn qua giống như là cô đang ép anh trên ghế vậy.

Cô vội vã thu tay về thật nhanh, đứng lên, nhanh chóng lui về sau một bước.

Phía sau chính là bàn uống nước, cô lùi lại khiến cho đầu gối va vào bàn, âm thanh rên rỉ vang lên.

Cái bàn uống nước làm bằng gỗ bị đẩy về sau một chút, đụng như thế cũng không phải là nhẹ, Sơ Chi đau đến mức kêu ra tiếng, nước mắt cũng bắt đầu chảy ra.

Hình như vừa vặn đâm phải cái gân nào đó, đầu gối chân trái cô co lại, cảm giác đau xót đi kèm một trận tê dại.

Lục Gia Hành phản ứng cực nhanh, ngay lập tức anh liền đứng lên, giang hai tay đỡ, nhíu chặt mi nhìn cô: “Có đau không?”

Sơ Chi không lên tiếng, cúi thấp đầu cong chân, đứng tại chỗ chờ một lúc tới khi chỗ đau dần dần giảm bớt.

Thật ra lúc mới va vào cũng hơi đau, đợi một lúc sau thì tốt hơn rất nhiều, Sơ Chi lắc lắc đầu, đầu gối chậm rãi co lại: “Vẫn được, cũng không quá đau.” Cô vừa nói vừa đứng thẳng lên, “Tôi đi rót cốc nước cho anh, anh uống thuốc xong rồi ngủ đi.”

Lục Gia Hành thở dài, cô chưa kịp đi được hai bước, anh đã nhắc tay nắm lấy cánh tay cô kéo người lại: “Để tôi đi, em ngồi một lúc,” anh đứng dậy, một tay nắm lấy ta cô, một tay giữ vai ả cô ngồi xuống ghế sofa, mắt nhìn xuống, dáng vẻ bất đắc dĩ, “Tại sao lại sơ xuất như vậy?”

Sơ Chi xoa xoa chân, đầu cô ngẩng lên nhìn anh đầy ảm ức: “Còn không phải do anh dựa sát như vậy sao!”

Trong phút chốc nói xong, cô mới kịp phản ứng, thật ra lần này không liên quan gì đến anh, chỉ là bản thân cô dựa vào gần.

Lục Gia Hành nhướn mày, đối với việc phải công một cái chào đáng nghi từ trên trời giáng xuống, anh chỉ khẽ cười một tiếng, ngoan ngoãn nhận sai: “Hừm, xin lỗi.”

Mặt Sơ Chi đỏ bừng lên, không biết phải nói gì, cô gơ tay nắm nắm vành tai, nhìn sang chỗ khác: “Anh nhanh đi ngủ đi thôi...”

Lục Gia Hành không nhúc nhích.

Im lặng một lúc, cô không nhịn được mới ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng giục anh: “Anh nhanh lên.”

Anh đứng trước mặt cô, mắt nhìn xuống dưới, đôi mắt thâm trầm nhưng vẫn không di chuyển.

Sơ Chi định mở miệng nói, cô chỉ kịp phun ra chữ anh, đột nhiên Lục Gia Hành cúi người xuống.

Anh duỗi cánh tay dài ra, chống lên đệm tựa của ghế sofa, chân dài cong lại, đầu gối quỳ lên trên ghế sát người cô, cả người cúi xuống thấp, kẹp cô vào giữa sofa và mình.

Sơ Chi sợ hết hồn, chân cũng không đau nữa, theo bản năng cô giơ tay chống lên lồng ngực anh.

Nhiệt độ cơ thể anh rất cao, cách một chiếc áo sơ mi trắng cô có thể cảm nhận được nhiệt độ nơi lồng ngực của anh, Sơ Chi thoáng giật mình, vội vã rút tay lại.

Nhĩ Sai cũng sớm đã tức giận chuồn vào phòng, trong phòng khách hoàn toàn yên tĩnh, khoảng cách của hai người rất gần, có thể nghe thấy được tiếng hít thở của nhau.

Hồ hập Sơ Chi đều đình trệ, thậm chí tim cô còn gần như ngừng đập.

Bàn tay nhỏ bé đặt lên ngực anh, đẩy cũng không được, mà thả cũng không xong, lông mi run run, cô suy nghĩ rồi vội vàng nói: “Anh làm gì đấy!”

Lục Gia Hành hơi cúi thấp đầu: “Xác minh tội danh.”

Sơ Chi sửng sốt: “Cái gì?”

Anh lại cúi thấp người xuống, càng ngày càng dựa vào gần hơn, cơ thể mang theo hơi thở nóng bỏng đè ép xuống: “Xác minh tội dựa sát vào em.”

Anh nhìn cô, lồng ngực hơi rung, cười trầm thấp.

“Xin lỗi, tôi không thể không làm việc này.”

Toàn thân cô đều ửng đỏ.

Từ gò má đến tai, đến cái cổ thon dài mảnh khảnh, thậm chí cả cái xương quai xanh tinh tế lộ ra khỏi cổ áo ngủ.

Có lẽ bởi vì chỗ này là nơi mẫn cảm và mờ ám, cũng có thể là do khoảng cách quá gần.

Đôi mắt cô mở to, bàn tay nhỏ nhắn mềm mại túm lấy vải áo sơ mi trước ngực anh, lực đẩy hơi nhỏ nên không đáng kể.

Ánh mắt Lục Gia Hành không khỏi thâm sâu.

Từ khi hiểu chuyện cho đến giờ anh gần như chưa bị bệnh gì, đối với việc cảm mạo lại vô cùng xa lạ, lúc này chỉ cảm thấy ý nghĩ có chút lờ mờ, lại tựa như rất rõ ràng, cảm giác kích động so với bình thường càng thêm mãnh liệt.

Anh hơi nhắm mắt, đầu càng cúi thấp hơn, bờ môi lại nóng, không biết thoa cái gì trên miệng, anh liếm liếm môi, ắn nhẩn mà kiềm chế thở ra một hơi trầm thấp, dường như đang chuẩn bị làm gì đó.

Cô bị hơi thở của anh cuốn lấy, nóng đến mức cơ thể khẽ run rẩy, lùi về phía sau.

Một tay khác của Lục Gia Hành cũng xuyên qua bên tai cô chống đỡ lên ghế sofa, đầu gối nhích về phía trước một chút, anh chậm rãi nói: “Trước đó có một vấn đề tôi chưa kịp hỏi xong.”

Giọng nói anh hơi nhỏ, mắt nhìn xuống cô, con người cất giấu vẻ căng thẳng và cẩn thận khó nhận biết: “Tiểu Chi, em có muốn thử làm bạn gái của tôi không?”

Bạn đang đọc truyện *Đáng Yêu Bao Nhiêu Tiền Một Cân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

Từ khi sinh ra đến nay, đây là lần thứ ba Sơ Chi được tỏ tình.

Từ nhỏ đến lớn cô xinh xắn, thành tích tốt, tính tình lại ngoan ngoãn đáng yêu được nhiều người yêu thích, thế nhưng không biết tại sao, thực ra cô cũng không có cảm giác mình được nhiều người theo đuổi cho lắm.

Ngoại trừ lần đen đui không hiểu chuyện đó, và bạn học sau khi lên đại học, thì Lục Gia Hành là người thứ ba.

Trong phòng khách đèn trần nhà không mở, chỉ còn tia sáng mờ nhạt từ đèn sàn, Lục Gia Hành nghiêng người dựa sát vào cô, che hơn nửa ánh sáng.

Anh nhếch môi, không nhúc nhích, cúi đầu chờ cô trả lời, dường như trong đầu có một thứ nào đó rất lạ chưa xuất hiện bao giờ kéo căng, bao vây lấy tâm tình anh.

Cả người Sơ Chi bị vây dưới người anh, khoảng khắc đó cô ngáy ra.

Cô thả lỏng bàn tay đang bắt lấy cổ áo sơ mi của anh, đôi mắt mở lớn, suy nghĩ một lúc lâu.

Sơ Chi nghi ngờ không biết có phải mình nghe nhầm hay không, hoặc là hiểu sai ý anh, cô ngước lên trong vô thức, tầm mắt rơi vào khoe mắt hồng hồng và con ngươi sâu thẳm của anh.

Xem ra trạng thái của anh không được tốt lắm, môi hé mở, còn đang thở gấp nhẹ nhàng.

Mỗi lần thờ dốc đều mang theo nhiệt độ thiêu đốt người, ở giữa hai người tạo nên một tầng sóng nhiệt.

Trái tim Sơ Chi đập mạnh như sấm, dường như cô có thể cảm nhận được một giây sau nó sẽ đụng tới cổ họng, toàn thân giống như bị lửa thiêu, đến mức cảm giác mình phát sốt vậy.

Cái cảm giác này, khi Doãn Minh Thạc tỏ tình cũng không xuất hiện.

Giống như bình trà nhỏ đang đun sôi, Sơ Chi có cảm giác hơi nước sẽ từ bên trong lỗ tai mình phun ra ngoài, phát ra tiếng vang ừng ực.

Cô hơi mở miệng, cổ họng lấp ba lấp bắp nói anh anh tôi tôi nửa ngày.

Sơ Chi hít sâu một cái, nhú mi, bỗng chốc bàn tay mềm mại đang nắm áo sơ mi anh thả ra, bang một cái trực tiếp vỗ lên mặt anh: “Anh đang nói cái gì vậy!”

Cô tránh ra sau, đá rơi dép, chân đạp lên sô pha, trở mình, đầu hướng về phía khe hở dưới cánh tay anh cố gắng chui ra ngoài, cả tay cả chân cố gắng bò về phía trước.

Động tác như vậy khiến cho chiếc váy bông bị cọ có chút lộn xộn, làn váy hơi vén lên trên, lộ ra đoạn bắp đùi trắng nõn nà.

Tư thế này có chút gay go.

Sơ Chi lết ra ngoài, bò cực nhanh về đầu ghế sô pha bên kia, kết quả nửa người còn chưa kịp thoát đã bị người nào đó túm cổ chân kéo về rồi.

Sơ Chi sợ hãi kêu lên, không còn sức đánh trả, một lần nữa lại bị kéo vào trong gông cùm xiềng xích của anh.

Cô chỉ kịp lật người, cổ tay đã bị người nào đó đè lại gắt gao.

Sơ Chi nằm trên ghế sa lông, đôi mắt đen ánh bởi vì xấu hổ mà sáng lấp lánh, cả người ửng đỏ, vừa vội vừa giận muốn giãy giụa ngồi dậy.

Đầu gối Lục Gia Hành chen vào giữa hai chân cô, đè lại làn váy ngủ, bàn tay nắm cổ tay cô rất chặt, như một ngọn núi lớn, mặc cho cô giống như người cá cố gắng vùng vẫy nhưng vô dụng.

Thình thoảng chân của cô cọ lên quần anh, quần áo ma sát, Lục Gia Hành nhắm mắt, khàn giọng nói: “Em đừng lộn xộn.”

Sơ Chi bám lấy đệm tựa sô pha, tức giận nói: “Vậy anh đứng lên.”

Lục Gia Hành mím môi, cụp mắt nhìn: “Thử một chút xem.”

Sơ Chi vùng vẫy một lúc, phát hiện hoàn toàn vô dụng, cô dứt khoát bò qua, nằm thẳng đơ trên ghế sa lông, tức giận nói: “Tôi không thử!”

“Em chán ghét tôi sao?”

Sơ Chi đỏ mặt, giọng nói nhỏ, cực nhỏ: “Không chán ghét...”

“Vậy yêu thích?”

“...”

Lục Gia Hành nắm cổ tay cô kéo lên trên, thân thể ép xuống, hỏi lại: “Thích không?”

Sơ Chi vội vàng quay đầu đi: “Không thích.”

Anh không nói gì.

Sơ Chi nghiêng đầu không dám quay lại, vì khoảng cách quá gần, nếu cô quay lại thì chóp mũi cô sẽ chạm vào chóp mũi anh mất.

Một lát sau, anh thở dài một tiếng trầm thấp, thả lỏng bàn tay đang đè lên cổ tay cô, người chậm chậm đứng lên.

Sơ Chi nhanh chóng trở mình, vội vàng vàng đứng dậy, giống như con thỏ nhảy qua bàn uống nước, đứng thật xa.

Hai tay cô ôm khuôn mặt đỏ bừng của mình, đôi mắt óng ánh trừng anh đầy hung ác, thờ phỉ phò nói: “Lục Gia Hành, anh là tên biến thái! Khốn khiếp! Lưu manh!”

Cô sau khi thoát khỏi phạm vi nguy hiểm như thể sống lại, vắt hết óc suy nghĩ những từ ngữ hung hăng nhất mà mình biết để mắng anh.

Lục Gia Hành vươn mình dựa vào ghế sofa, nhìn cô đứng đó mắng, anh nở nụ cười trầm thấp: “Xin lỗi, tôi có chút không nhận được.”

Sơ Chi tức đến muốn giậm chân: “Sao anh lại không đứng đắn như thế! Anh đừng có nằm mơ! Tôi không phải loại người như vậy!”

Anh ngược mắt lên: “Loại người như vậy.”

Sơ Chi không nói lại được, ghen một hồi lâu, cô hít một hơi thật sâu, điều chỉnh tâm tình của mình, cau mày nhìn anh: “Lục Gia Hành, anh không nên chơi đùa như vậy với tôi.”

Lục Gia Hành hơi nhàu mày.

“Anh không nên có thái độ như vậy đối với con gái,” cô mím mím môi, đôi mắt đen mờ mờ, lông mi dài rủ xuống: “Sau này gặp được cô gái mình thật lòng thích, anh làm như thế sẽ dọa người ta chạy mất đó.”

Lục Gia Hành không lên tiếng.

Sơ Chi cúi thấp đầu, không nhìn về mặt anh.

Trong phòng khách lặng yên không một tiếng động, im lặng một hồi lâu, anh mới chậm rãi mở miệng, âm thanh nhẹ đến mức như thì thầm, thờ dài: “Sẽ dọa chạy sao...”

Sơ Chi gật gật đầu, không nói lời nào.

Vừa nghĩ tới anh sẽ gặp được người con gái mình thích, chóp mũi cô liền cay cay.

Sau này anh cũng sẽ gặp được một cô gái như vậy, anh sẽ đối tốt với cô ấy cẩn thận từng li từng tí một, sẽ dụng tâm theo đuổi, nghiêm túc che chở, mà không như hiện tại đối xử tùy tiện với cô.

Sơ Chi nhăn mũi, đè xuống từng trận sóng nổi lên trong lòng, nhẹ nhàng nói: “Anh uống thuốc rồi đi ngủ sớm một chút, ngủ một giấc sẽ hạ sốt thôi.”

Cô nói xong đi về phía phòng ngủ.

Lục Gia Hành vẫn duy trì tư thế cũ, không nhúc nhích.

Sơ Chi vòng qua bàn uống nước, đi qua sofa, bỗng chốc anh giờ tay ra bắt được tay cô.

Lực tay rất lớn, siết cổ tay cô có chút đau.

Sơ Chi cau mày quay đầu, mới vừa muốn nói chuyện.

Lục Gia Hành ngồi trên ghế sofa, ngửa đầu nhìn cô.

Màu môi anh trắng xám đến đáng sợ, lúc này lại như mang theo một màu hồng không bình thường: “Em đừng chạy.”

Sơ Chi sùng sốt, không hiểu vì sao.

“Trước đây tôi chưa theo đuổi cô gái nào, không biết phải làm gì, có lẽ đã hù dọa em,” đôi mắt đen nhánh của Lục Gia Hành nhìn cô đầy chăm chú, anh ho nhẹ một tiếng, giọng nói trầm thấp, “Bây giờ em không thích tôi cũng không sao, chỗ nào không tốt tôi sẽ sửa, có thể hơi chậm, em chờ tôi một chút, đừng chạy xa quá có được không?”

Dường như cả đêm Sơ Chi không chợp mắt được.

Cô cảm thấy có lẽ đầu óc Lục Gia Hành bị sốt đến hồng rồi.

Hành động rất kỳ quái, lời nói rất kỳ quái.

Có khả năng cái nhiệt kế 42 độ trước đó không hồng, lúc đó anh thật sự bị sốt cao như vậy rồi.

Rạng sáng ngày hôm sau, lúc Sơ Chi tỉnh dậy không biết anh đã đi từ khi nào, chần được gấp ngay ngắn, tựa như anh chưa từng tới đây.

Thứ duy nhất có thể chứng minh sự tồn tại của anh, đó là bữa sáng bày trên bàn trong phòng ăn.

Bên trong mấy hộp take away có dimsum tôm, sườn lợn hấp hạt kê, một phần cánh gà và một bát cháo.

Cô đi tới sờ bát cháo, vẫn còn nóng hổi.

Sơ Chi xoắn xuýt một hồi, quyết định ngồi xuống ăn sáng xong, cô nằm dài ở nhà cả buổi sáng mới chuẩn bị đồ, mơ mơ màng màng ngồi tàu điện ngầm quay lại trường học.

Hai tuần nữa sẽ đến lễ Giáng sinh, trong phòng ngủ tràn đầy bầu không khí vui tươi, không biết Tiết Niệm Nam lấy được ở đâu bốn cái mũ Nô-en, còn Lâm Đồng thì lên mạng mua đồng tất dài sắc sỡ, cô ấy phát cho mỗi người một đôi, yêu cầu các cô phải treo ở trước giường trong hai tuần lễ này, ông già Nô-en sẽ tới để quà vào trong đó.

Sơ Chi ngốc nghếch thà tin rằng có còn hơn không, trong mười tám năm, năm nào buổi sáng ngày lễ Giáng sinh cô cũng phát hiện bên trong bít tất có quà, mặc dù đó là do ba Sơ nhét vào.

Thế nhưng cô vẫn tràn đầy phấn khởi treo lên, đầu giường và cuối giường cũng treo vài cái.

Các cô gái liú ra liú riu bàn luận sẽ tổ chức hoạt động gì vào ngày Giáng sinh, Sơ Chi nhất thời quên mất chuyện Lục Gia Hành, cô vô cùng nhiệt tình tham gia thảo luận.

*

Vào cuối học kỳ, các môn học bước vào giai đoạn quan trọng, tất cả mọi người đều trở nên chăm chỉ hơn, hôm sau Sơ Chi dậy thật sớm, mua bữa sáng trên đường đi, cô vừa ăn vừa đi về phòng học, dự định chiếm vị trí tốt ở hàng ghế trước.

Các cô đã tới sớm rồi, kết quả vừa vào cửa, hơn một nửa vị trí trong phòng học đã không còn.

Bọn Sơ Chi cũng không còn biện pháp nào, đành cắn bánh bao chọn vị trí ở giữa thấp hơn một chút.

Qua mấy phút, cơ bản mọi người đã tới đông đủ.

Sơ Chi chưa từng thấy phòng học nào lại đông người tới như vậy.

Bọn cô học cùng một chỗ với năm ba khoa Quảng cáo, bên cạnh chỗ ngồi của Sơ Chi, phía ngoài còn một chỗ trống, các cô vừa mới ngồi xuống được một lúc, mặt bàn liền bị một người gõ xuống hai cái.

Lúc đó Sơ Chi đang cắn bánh bao, cúi đầu chơi điện thoại, nghe thấy âm thanh đó cô ngẩng đầu lên.

Tiêu Dực đứng bên cạnh, hỏi cô: “Chỗ này có người ngồi không?”

Trong miệng Sơ Chi còn ngậm cái bánh bao, cô chớp mắt, lắc lắc đầu.

Lớp trưởng cười với cô: “Vậy tôi ngồi nhé.”

Sơ Chi nhai nhai miếng bánh trong miệng, nuốt xuống, cùng cười: “Cậu ngồi đi.”

“Đây là tôi không phải muốn trưng cầu sự đồng ý của cậu đâu,” Tiêu Dực nói đùa, cậu ta vừa đặt sách lên trên bàn, chuẩn bị ngồi xuống, thì bị người khác vỗ vai hai cái: “Này.”

Tiêu Dực và Sơ Chi đồng thời quay đầu lại.

Lục Gia Hành đứng ở đó, đeo cặp sách, rất ra dáng học sinh ngoan: “Đây là chỗ của tôi.”

Anh đưa tay cầm sách trên mặt bàn đưa cho cậu ta, lười biếng nói: “Ngại quá, có thể nhường không?”

Mặc dù là giọng điệu hỏi ý kiến, nhưng anh lại không có ý tứ hỏi thăm gì.

Tiêu Dực nhú mảy, người không nhúc nhích.

Hai người đứng bên cạnh bàn, đối diện nhau, chiều cao không khác biệt mấy, Lục Gia Hành so với Tiêu Dực cao hơn một chút, vốn dĩ Sơ Chi đang ngồi nên cô chỉ có thể ngửa đầu khiến cái cổ đều mỗi, cố gắng lắm cũng chỉ có thể nhìn thấy được lỗ mũi của bọn họ.

Hai ngọn núi đứng yên ở đó, lại là chỗ dễ thấy khiến mọi người xung quanh đều đổ dồn ánh mắt về phía này.

Sau một hồi chiến đấu không tiếng động, Tiêu Dực mở miệng trước: “Năm ba sao?”

Tiêu Dực là lớp trưởng, lại trong hội sinh viên, đối với sinh viên cùng khóa ít nhiều gì cũng có chút ấn tượng, cậu ta biết anh căn bản không phải sinh viên khoa quảng cáo.

“Không phải.” Lục Gia Hành thỏa mái thừa nhận, đôi mắt đào hoa khẽ nhếch lên, giọng nói ngâm dài. “Tôi giúp cô gái tôi thích học bài.”

Bạn đang đọc truyện *Đáng Yêu Bao Nhiêu Tiền Một Cân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37

Dường như đeo cặp sách trên lưng có thể khiến Lục Gia Hành từ chó biến thành người trong nháy mắt vậy.

Lúc này còn chưa đến giờ lên lớp, hai người Tiêu Dực và Lục Gia Hành đều dễ làm người khác chú ý, trong phòng học không ít người nhìn sang, nghe được lời anh nói, tầm mắt mọi người không tự chủ được chuyển sang người Sơ Chi.

Sơ Chi vẫn còn đang sững sờ, cô hoàn toàn không nghĩ tới anh sẽ nói như vậy.

Trong phòng học bắt đầu có người ồn ào, tiếng con gái khẽ cười đùa, tiếng nam sinh huyết sáo vang dội, còn có người cười rất to: “Tại sao là thích, vẫn chưa phải là bạn gái rồi!”

“Còn chưa theo đuổi được thôi!” có người nói tiếp.

Sơ Chi nằm nhoài trên mặt bàn, đầu chôn thật sâu vào bên trong khuỷu tay, cái tai đỏ chót lộ ra bên ngoài.

Lâm Đông rất kinh ngạc, cô ấy cười hi hi tiến gần lại, nhỏ giọng hỏi cô: “Các cậu phát triển cái gì rồi hả.”

Chính Sơ Chi cũng mù mịt, không biết tình huống bây giờ là thế nào.

Cô ngẩng đầu lên, hai người bên cạnh vẫn đứng ở đó, dường như ai cũng không chịu nhường ai.

Trong lớp, sinh viên năm hai và ba chuyên ngành quảng cáo xem trò vui, thật chí Sơ Chi cảm thấy tên của mình được nhắc đến không ngừng, cũng không biết có phải do ảo giác của cô hay không.

Cô hít sâu một cái, hơi đỏ mặt ngẩng đầu lên, cầm mấy cuốn sách đập xuống chỗ bên cạnh.

Một tiếng nhẹ nhàng, lại hết sức rõ ràng, Lục Gia Hành và Tiêu Dực đồng thời quay đầu lại.

Sơ Chi ngẩng đầu lên trừng mắt nhìn hai người bọn họ: “Chỗ này có người rồi, hai người chuyển vị trí khác đi.”

Lục Gia Hành: “...”

Tiêu Dực: “...”

Lớp trưởng Tiêu không nói gì, nhìn cũng không có điều gì khác thường, chỉ cười nói đùa: “Vậy tôi chỉ có thể ngồi cùng Chu Minh sao, như thế thật đáng thương.”

Sơ Chi có chút đồng tình với Chu Minh: “Cậu nói như vậy, Chu Minh mới càng đáng thương hơn.”

Tiêu Dực cảm động đi tới hàng ghế bên phải phía trước, Chu Minh khoác vai cậu ta, thấy Sơ Chi nhìn sang, cậu ta nhếch miệng cười cợt, tay giờ chữ v với cô, đáng vẻ Tiêu Dực vẫn như thường ngày, cười đến ngại ngùng lại ôn hòa.

Sơ Chi thở phào nhẹ nhõm, xoay đầu lại.

Cô vốn cho rằng mình phải tốn nhiều hơi sức để nói chuyện với Lục Gia Hành.

Kết quả không nghĩ tới, anh lại ngồi xuống chỗ ngồi phía sau cô, còi cặp sách đặt xuống chỗ trống bên cạnh, đáng vẻ đàng hoàng không hề có lời oán hận.

Thấy cô quay đầu lại, đôi mắt đào hoa của anh khẽ cong, nhếch mép cười, nhìn cô thấp giọng hỏi: “Thế nào, hối hận để tôi ngồi phía sau sao? Không nữa sao?”

Hai nữ sinh ngồi bên cạnh anh nghe thấy vậy, không nhịn được cúi đầu cười, nhỏ giọng kể tai nhau nói nhỏ: “Đẹp trai quá.”

Sơ Chi nặng nề lườm anh một cái, xoay đầu lại.

Bữa sáng cô còn chưa ăn xong, hiện tại túi bánh đậu cũng không ăn được, cô lại nằm bò xuống mặt bàn, cầm chôn xuống, chỉ cảm thấy lưng mình cứng ngắc, động cũng không dám động, dường như có chút không đúng lắm.

Trong đầu cô còn quanh quẩn giọng nói thăm thì của hai nữ sinh ngồi đằng sau.

“Đẹp trai quá.”

Sơ Chi lặng lẽ giơ tay lên, nắm nắm vành tay.

Hình như là có hơi đẹp trai.

Sinh viên trong phòng học nhìn về phía này, không khí náo nhiệt được một lúc, sự chú ý cũng bị phân tán hết, một lúc sau, thầy giáo đi vào.

Sơ Chi ném điện thoại di động vào trong ngăn bàn, lấy sách vở và bút, chuẩn bị đáng dẫu chỗ trọng tâm.

Khi lên lớp cô rất chăm chú, cũng rất ít khi trốn học, nhưng ngày hôm nay không biết tại sao luôn cảm thấy có chỗ nào không đúng lắm, sự chú ý cũng rất khó tập trung.

Cũng may không phải môn chính, gạch chân trọng tâm bài học cũng không cần phải rất tập trung tinh thần, cô lật tới trang theo thầy giáo, ghi chú lại sau đó gấp góc trang sách.

Bởi vì gần tới kỳ thi cuối kỳ, hầu như mọi người đều rất chăm chú, ngoại trừ tiếng thầy giáo nói phía trước và tiếng nói chuyện của bạn học, phòng học lớn như vậy không hề có tiếng nói của anh.

Khoảng sáu, bảy phút trôi qua, tiếng rung từ điện thoại di động của Sơ Chi truyền tới từ trong ngăn bàn.

Điện thoại để bên trong ngăn bàn làm bằng kim loại, vì vậy âm thanh rung rung càng rõ ràng, ít nhất ba người còn lại cùng phòng ngủ ngồi cùng một bàn với đều nghe thấy được.

Lâm Đồng và Cố Hàm im lặng nhìn cô, chỉ có Tiết Niệm Nam, dường như cô ấy đang chìm đắm bên trong đại dương tri thức, không có bất kỳ âm thanh hỗn loạn nào từ bên ngoài có thể ảnh hưởng đến cô ấy.

Từ đáy lòng Sơ Chi hy vọng hai người bạn này của mình cũng có thể đạt đến trình cao như vậy.

Cô cẩn thận liếc nhìn giảng viên phía trước, đặt bút xuống, người hơi lùi ra sau, động tác rất nhỏ cầm lấy điện thoại di động, cúi đầu xem.

Đúng như dự đoán, là tin nhắn từ Lục Gia Hành.

Anh Lục: Ăn sáng cho xong đi.

Sơ Chi: “...”

Sơ Chi không trả lời, mặt không biến sắc nhét điện thoại vào ngăn bàn một lần nữa, cầm bút lên, tiếp tục nghe giảng.

Hai phút sau, lại là tiếng rung chấn động hết sức rõ ràng.

Sơ Chi sợ hết hồn, một tay cầm điện thoại di động lên thật nhanh, dừng một chút, mới dựa vào ghế, để bút xuống, khó hiểu nhìn.

Anh Lục: “Ăn nhanh một chút, sữa đậu nành sắp nguội rồi.”

Sơ Chi cẩn thận cúi thấp người, nghiêng đầu, quay lại nhìn anh.

Lục Gia Hành lười biếng chống cằm nhìn cô, thấy cô quay đầu lại, anh khẽ hát cầm về phía cốc sữa đậu nành bên cạnh, bày ra khẩu hình, không lên tiếng.

“Sắp nguội rồi.”

Sơ Chi đưa tay sờ sờ cốc sữa đậu.

Trong phòng học có hệ thống sưởi hơi, sữa đậu nành vẫn ấm áp như cũ, Sơ Chi thu tay về, cúi đầu đánh chữ: Bây giờ vẫn đang lên lớp đấy!!

Để nhấn mạnh cô gõ hai dấu chấm than!

Lần này cô không để điện thoại vào trong ngăn bàn nữa, mà cầm trên tay, phía trước thầy giáo đã giảng xong hai trang, Sơ Chi không kịp xem, đành vội vàng gấp góc trang sách lại.

Quả nhiên, không đến một phút, điện thoại di động cô lại vang lên.

Anh Lục: Uống sữa đậu nành cũng không sao, lạnh sẽ đau dạ dày.

Sơ Chi sùng sốt một chút, ngón tay dừng trên màn hình.

Trong tiềm thức cô đã nghĩ hay là quay đầu lại xem vẻ mặt anh khi nhấn câu nói đó như thế nào.

Sơ Chi cup mắt xuống, chỉnh điện thoại về chế độ im lặng, sau đó một lần nữa nhét trở lại ngăn bàn.

Cô cầm bút đánh dấu, gạch vài tờ, suy nghĩ một chút, nghiêng đầu nhìn cốc sữa đậu nành đặt bên cạnh, lấy tới, từ từ xoay nắp, uống từng hớp nhỏ.

Mùi vị tinh khiết của sữa đậu lan trong cổ họng, sữa đậu nành được bác gái ở quầy tạp hóa dưới ký túc xá bán là vị ngọt, Sơ Chi thích đồ ngọt, thường ngày cô đều cảm thấy mùi vị có chút nhạt, nhưng hôm nay lại cảm thấy hơi ngọt.

Cô nhìn chất lỏng màu sữa trong túi, chen lẫn nhau, mực nước đi lên trên.

Có thể bỏ đường hơi nhiều.

Cô yên lặng uống cạn túi sữa đậu, rồi bỏ rác vào trong một cái túi đặt sang chỗ trống bên cạnh.

Ở đó còn đặt hai cuốn sách, túi sữa đậu nành trông tròn, từ phía sau vừa khéo có thể nhìn thấy nó.

Cô đặc biệt đặt sát bên cạnh hai cuốn sách, giống như để cho ai đó nhìn thấy.

Lượng cơm Sơ Chi thường ăn cũng không nhiều, từ trước đến giờ cô chưa từng uống sạch sẽ túi sữa đậu nành như vậy.

Không biết tại sao, lại có cảm giác hết sức tự hào, cô hơi nghiêng đầu, nhìn người phía sau.

Cô nhẹ nhàng mím môi, đôi mắt to tròn đen nhánh sáng lấp lánh nhìn anh, dáng vẻ rất ngoan ngoãn.

Có phần giống với Nhĩ Sai khi nó thành công cào lên cánh tay anh hai vết màu hồng sau đó vui vẻ chạy vào trong lòng cô, vẻ mặt tha thiết mong chờ mà nhìn cô.

Giống như đang cầu xin cô khen ngợi.

Lục Gia Hành cup mắt, liếm môi, cười mỉm.

Thật sự là đáng yêu.

*

Lễ Nô-en sắp tới, trước đó một tuần lễ, trong trường bán rất nhiều táo.

Quả táo đỏ tươi được bọc lại trong lớp giấy bọc trong suốt đẹp đẽ, phía trên cột bằng một sợi dây, được bán hơn mười đồng một trái.

Hơn nữa thật sự có rất nhiều người đến mua.

Sơ Chi tròn mắt há mồm nhìn từng người từng người, toàn là mấy tên công tử dùng hai mươi, ba mươi đồng tiền mua một quả táo trở về, đa số đều là con trai mua cho con gái, người sau còn cười híp mắt đầy hạnh phúc, cô cảm thấy có chút không thể hiểu được.

Ba mươi đồng đi siêu thị có thể mua được hẳn một giỏ, Sơ Chi cảm thấy những điều lãng mạng của các cặp đôi này cô thật sự xem không hiểu.

Cố Hàm cũng nhìn không hiểu, một ngày trước đêm Giáng sinh, tiết học cuối cùng ngày thứ sáu, Sơ Chi và bạn cùng phòng vẫn như cũ đến phòng học rất sớm, chọn được vị trí xong, cô vừa chơi điện thoại vừa nghe Cố Hàm phi nhõ, bình thường Cố Hàm nói chuyện vô cùng sắc bén, bàn về lời nói, người khác có chạy xe lửa cũng không thể địch nổi, Sơ Chi bị cô ấy chọc cười, hai người ngồi gần nhau, vai kề vai, dựa vào nhau cười nghiêng ngả.

Hai người đang nói chuyện rất vui vẻ, Cố Hàm nghĩ ra một vụ huyết án vào đêm Giáng sinh từ quả táo đó, đột nhiên có một cái bóng hạ xuống bàn Sơ Chi.

Phản ứng đầu tiên của Sơ Chi là thầy giáo đến rồi.

Kết quả cô vừa ngẩng đầu lại là một cô gái không quen biết.

Không biết tại sao cô gái đó lại đỏ mặt, cười hì hì, trong tay ôm một bó hoa rất to.

Rất lớn, gần như ôm không hết, cô ấy hơi khom người, đưa bó hoa trong tay đến trước mặt Sơ Chi.

Sơ Chi cup mắt mới phát hiện ra, thật ra trong bó hoa không phải là hoa, mà tất cả đều là táo.

Nhiều đến mức đếm không hết, bọc lại theo hình dáng bó hoa, mỗi một quả táo đều căng tròn đỏ chót được gói bên trong giấy bọc, một nhánh giữ đóa hoa giống như quả táo.

Không ngờ con mẹ nó thật sự có người theo đuổi người khác tặng một đồng táo như vậy.

Cố Hàm cười ha ha, còn về mặt Lâm Đồng vô cùng thâm không nỡ nhìn quay đầu đi chỗ khác.

Sơ Chi ngây ngẩn cả người, nhìn một đồng táo bị nhét vào trong lòng ngực của mình, sắp rơi xuống, theo bản năng cô vội vã ôm chúng vào lòng, miễn cưỡng nhận lấy.

Khuôn mặt của cô nhỏ nhắn, đóa hoa này có vẻ còn to hơn nó, Sơ Chi phục hồi lại tinh thần, theo bản năng nhìn về phía cửa phòng học.

Tên công tử kia hơi cong chân, đứng dựa vào khuôn cửa phòng học.

Không ít bạn cùng lớp Sơ Chi đều nhận ra đây là vị hôm thứ hai dám tuyên bố đến bởi cô gái mình thích đi học, liền đùa giỡn không ngừng, vô cùng sôi nổi.

Giọng nói của ủy viên thể dục đặc biệt cao, cậu ta cực kỳ tức giận gào to: “Không đồng ý! Không đồng ý! Nước phù sa không chảy ruộng ngoài, tiểu khả ái ban quảng cáo của chúng ta sao có thể cứ như vậy bị người khác lừa đi mất được?!”

Sơ Chi bị tiếng ồn ào làm cho đỏ mặt, cô vất vả đặt đóa hoa làm từ táo lên trên bàn, nhắm mắt đi về phía cửa phòng học.

Phía sau ủy viên thể dục vẫn còn đang cao giọng la lên “Trà tình yêu của chúng tôi đây” Sơ Chi cúi thấp đầu, gần như chạy ra khỏi phòng.

Lục Gia Hành tựa trên cửa nhìn cô chạy đến, anh hết sức phối hợp đứng lên, đi theo cô.

Sơ Chi đi về phía trước một đoạn thật dài, mãi cho đến hành lang cuối lớp cô mới dừng bước lại, dáng vẻ tựa như không thể hiểu được mà nhìn anh, so với hỏi càng giống như than thở: “Đến cùng anh đang làm gì...”

Lục Gia Hành cảm giác ý tưởng đóa hoa táo này của mình cực kỳ xuất sắc, anh liếm liếm khóe môi, đôi mắt nhìn cô, hơi nghiêng đầu: “Không rõ ràng sao, tôi đang cầu hoan.”

Sơ Chi: “...”

Sơ Chi bị anh làm cho chân động, đến nửa ngày vẫn chưa tỉnh táo, cô há hốc mồm ngẩng đầu, con mắt mở lớn nhìn anh.

Lục Gia Hành: “...”

“... Không phải, tôi muốn nói là cầu yêu.”

Bạn đang đọc truyện *Đáng Yêu Bao Nhiêu Tiền Một Cân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38

Sơ Chi sắp bị đè chết rồi.

Đoạn đường từ lớp học về đến ký túc xá, cô phải cố hết sức nâng bó hoa làm bằng táo, bó hoa rất lớn dường như ôm không nổi, đi được một nửa cánh tay như sắp đứt lìa.

Trên đường đi ngang qua cũng không thấy những người bán táo đêm Giáng sinh trước đó nữa, Sơ Chi im lặng cúi đầu, nhìn đồng táo trong ngực mình.

Một quả là ba mươi đồng, vậy đồng này thì bao nhiêu tiền hả!

Từ nhỏ ba Sơ đã dạy cần cù tiết kiệm là phẩm chất tốt, dưới tình huống này bạn nhỏ Sơ Chi cảm thấy rất đau lòng.

Vừa đến phòng ngủ, Sơ Chi vút bỏ hoa lên bàn, lấy ra một cái túi vải sạch, ngồi trên ghế xé lớp giấy bọc.

Cô lấy từng quả táo ra lần lượt, thả vào trong túi, mấy mớ lập lại động tác này, thậm chí có chút ngốc.

Cô nhìn chăm chăm vào túi đựng táo, đột nhiên mở miệng nói: “Chúng ta đi bán táo đi.”

Lâm Đồng: “...”

Cố Hàm: “...”

Tiết Niệm Nam ngẩng đầu lên: “Đầu tiên, nền kinh tế tư bản chủ nghĩa phát triển do chủ nghĩa Mác xuất hiện và phát triển dẫn đến điều kiện kinh tế, xã hội lịch sử...”

Cố Hàm khó mà tin nổi nhìn cô: “Mình vốn cho rằng Bình nước theo đuổi con gái tặng táo đã đủ kinh ngạc rồi, vậy mà cậu lại muốn bán?”

Sơ Chi chớp mắt mấy cái: “Nhưng nhiều như vậy, chúng ta ăn không hết rất lãng phí nha.”

Lâm Đồng nâng túi chườm nóng trong tay đi tới, dùng một cái, vỗ túi chườm nóng lên gáy cô: “Không phải, mình nói này tiểu Sơ Chi, bây giờ cậu và đàn anh Lục đến cùng là xảy ra chuyện gì hả.”

Sơ Chi kêu một tiếng, giờ tay nhận lấy ôm vào trong ngực.

Cô xoay người ngồi lại, cầm đặt trên ghế dựa, hơi nghi hoặc nhíu nhíu mày: “Mình cũng không biết nữa.”

Lâm Đồng: “Anh ta theo đuổi cậu sao?”

Cố Hàm: “Anh ta theo đuổi cậu đi.”

Tiết Niệm Nam: “Cuộc đấu tranh của giai cấp vô sản chống lại giai cấp tư sản ngày càng trở nên gay gắt, đối với sự chỉ đạo về lý luận khoa học đưa ra nhu cầu mãnh liệt...”

Sơ Chi vỗ túi chườm nóng trong tay, cup mắt, giọng nói nhỏ nhỏ: “Đứng đi...”

Cuối cùng Tiết Niệm Nam cũng ngẩng đầu lên, mỉm cười nói: “Nếu không phải, thì anh ta học với cậu một tuần lễ chỉ bởi vì nhận thi cuối kỳ học ở khoa quảng cáo sao.”

Sơ Chi tròn to hai mắt: “Có thật không?”

“...”

Cố Hàm thờ dãi: “Đột nhiên mình thấy chuyện này đàn anh Bình nước cũng thật đáng thương.”

Lâm Đồng cau mày, lấy dao gọt hoa quả từ trong ngăn kéo ra, nhìn Sơ Chi giương tay lên cao: “Vậy cậu nghĩ sao, có cảm giác gì, thích cũng chưa thích, đồng ý cũng chưa đồng ý.”

Sơ Chi cũng cau mày, tiện tay móc quả táo trong túi ra ném qua cho cô ấy: “Mình cũng không biết, luôn cảm thấy có chút...”

Cô nói không được, không biết nên biểu đạt thế nào.

Sơ Chi cảm thấy người này giống như tiện tay, ba phần thật lòng bảy phần tỏ tình, không biết câu nào của anh có thể tin tưởng, câu nào không thể tin.

Tuy rằng tối hôm đó anh nói cô đừng chạy quá xa, sau đó thật sự từ đầu tới cuối duy trì khoảng cách không vượt qua, mỗi ngày anh đều mang bữa sáng cho cô, nhìn cô ăn xong, cũng không nói nhiều, lên lớp im lặng ngồi đằng sau cô mỗi ngày, xem ra rất rảnh rỗi đến mức Sơ Chi cũng bắt đầu hoài nghi không biết có phải anh bị trường học đuổi rồi không.

Thế nhưng cô cũng không biết có phải là anh nhất thời nổi hứng không.

Sơ Chi lớn như vậy, cũng chưa từng thích chàng trai nào.

Coi như là có “Mối tình đầu” Doãn Minh Thạc, sau đó chia tay ngay cả một chút cảm giác cô cũng không có, thậm chí còn thấy hoa khôi trường rất dễ nhìn, lúc hai người “gặm” lẫn nhau giống như trong phim Hàn Quốc, rất đẹp, từ đáy lòng cô luôn bái phục lượng hô hấp của hai người kia.

Nhưng nếu như thay đổi góc độ suy nghĩ cô có đồng ý để Doãn Minh Thạc vào nhà không?

Hình như là không muốn.

Giả sử Doãn Minh Thạc hay bất kỳ người nào khác sinh bệnh đứng trước cửa nhà mình, cô sẽ đồng ý cho anh ta ngủ lại sao?

Dường như cũng không.

Giả sử hành động của người khác giống với Lục Gia Hành, nói rồi làm như anh thì sao đây?

Sơ Chi cảm thấy có thể mình sẽ báo cảnh sát.

Thế nhưng nếu người kia đổi thành anh, không biết tại sao tất cả đều không giống nhau.

Giống như bởi vì là anh, điều đó cũng có thể.

Cô không biết khi đó anh chiếm bao nhiêu phần trong mình, còn ở nơi này anh giống như đã vượt qua trở nên khác biệt.

Nghĩ tới đây, Sơ Chi nhú nhú mày, khuôn mặt nhỏ nhắn than khóc, thở dài: “Vậy đến cùng mình có nên bán chỗ táo này không...”

*

Đêm Giáng sinh đó, Lục Gia Hành trở về nhà.

Lục Hoàng Thanh và Trương Nguyễn đều ở nhà, anh đi vào cửa đã nghe thấy tiếng cười cười nói nói.

Vào đến cửa, trong phòng khách trở nên yên lặng.

Chỉ có Lục Gia Ý trước sau như một, đôi mắt to tròn óng ánh nhìn anh.

Người bạn nhỏ không nhịn được nhếch miệng cười, đập đập đôi chân nhỏ nhắn mập mạp bò xuống, giọng nói mềm mại gọi anh: “Anh!”

Trương Nguyễn ở phía sau đuổi theo thằng bé: “Ý Ý! Xò giày!”

Lục Gia Ý không để ý tới bà ta, tự mình chạy đến trước mắt Lục Gia Hành, dường như nhớ tới cái gì, quay đầu lại, giơ tay đẩy bà ta: “Mẹ cách xa anh trai một chút, mẹ đừng đánh anh.”

Trương Nguyễn hơi thay đổi sắc mặt, vội vã hạ thấp giọng nói: “Ý Ý! Con vừa nói cái gì đó!”

Lông mày Lục Gia Hành hơi nhíu lại, anh giương mắt, cười như không cười nhìn bà ta.

Lục Hoàng Thanh đã nghe thấy được, ngồi trên ghế salon ngẩng đầu lên, nhíu mày: “Chuyện gì xảy ra?”

Trương Nguyễn mím mím môi, hơi thay đổi sắc mặt: “Không có việc gì, là tôi hiểu nhầm thằng bé.”

Lục Gia Hành nhếch nhếch khóe môi, thay giày vào nhà, không lên tiếng.

Dưới sự truy hỏi của Lục Hoàng Thanh, Trương Nguyễn đành áp ứng giải thích cho qua, Lục Hoàng Thanh luôn cho mình là trung tâm thế giới, là chủ của gia đình, vì thế tất cả mọi chuyện nhất định phải nằm trong bàn tay ông ta, mọi việc ông ta đều phải biết, tất cả mọi người đều phải nghe theo, dĩ nhiên lúc này sắc mặt của ông ta không được tốt.

Lục Gia Hành nằm ỏ trên ghế sofa nghe câu được câu không, tựa như việc này không liên quan đến mình, anh duỗi đôi chân dài ra phía trước, mi mắt cúi thấp xuống, dáng vẻ không mấy hứng thú.

Anh chờ một lúc, bên kia vẫn không định im lặng, đôi mắt Trương Nguyễn đã hơi đỏ, giọng nói cất cao: “Lúc đó tôi đã tìm con một buổi trưa rồi! Vừa nhìn thấy nó chính là tình huống như thế, trong lòng tôi có bao nhiêu lo lắng? Trước đó nó cũng không phải chưa cho Ý Ý ăn đào, ai biết nó không cố ý! Nếu không phải nó đưa cho, nó biết Ý Ý dị ứng như thế, tại sao lúc đó lại không ngăn cản!”

Lời bà ta nói rất có đạo lý, trong chốc lát Lục Hoàng Thanh cũng không nói gì.

Lục Gia Hành hơi xóc mí mắt, liếc mắt nhìn màn kịch một nhà ba người.

Lục Gia Ý núp ở góc tường khóc nức nờ, cái đầu nhỏ nhỏ cúi thấp xuống, hai mắt ngấn lệ tha thiết mong chờ, dáng vẻ lại sợ hãi luống cuống.

Lục Gia Hành giương mắt nhìn đồng hồ trên tường, chưa tới sáu giờ.

Đầu ngón tay Lục Gia Hành gõ gõ lên tay vịn sofa, một tay nắm lấy đệm dựa, dáng vẻ thương thức, hờ hững mở miệng nói: “Nếu như bà cảm thấy con trai bà là một đứa ngu ngốc, mới bị vào viện do ăn cái đó, lần này cho nó ăn nó cũng sẽ ăn, vậy bà coi như là tôi cố ý đi.” Anh liếc mắt nhìn về phía

người bạn nhỏ trong góc: “Mây là tên ngọc sao?”

Lục Gia Ý hít hít mũi, cái đầu nhỏ lắc lắc như đánh trống bỏi: “Ý Ý không ăn, Ý Ý không phải tên ngọc.”

Lục Hoàng Thanh cau mày, xoay đầu lại nhìn anh lạnh lùng nói: “Mây có thể nói chuyện cẩn thận không? Ai dạy mày nói chuyện quái gở như vậy hả?”

“Dù sao cũng không phải do ông dạy,” Tầm mắt Lục Gia Hành dừng lại, không kiên nhẫn, “Cuối cùng ông có chuyện gì.”

Ngữ khí này của anh không tốt lắm, dựa theo lẽ thường Lục Hoàng Thanh khả năng sẽ nổi cáu.

Nhưng hôm nay ông lại kiềm chế chịu đựng, nửa ngày cũng không nói, hít sâu một cái, giọng nói đặc biệt ôn hòa nhã nhặn: “Nghỉ đông mày đến công ty thực tập sao?”

À, là chuyện này.

Lục Gia Hành liếm môi, khóe môi chậm chậm nhếch lên: “Đúng vậy.”

“Ông cụ nói với mày thế nào?”

Lục Gia Hành nuốt chút nữa không nhịn được bật cười.

Anh lười biếng rù mắt xuống: “Nói ông khiến cho ông nội có chút thất vọng.”

Quả nhiên, vẻ mặt Lục Hoàng Thanh khê biến, trong nháy mắt ông ta lại khôi phục lại dáng vẻ lúc trước.

Lục Gia Hành quan sát, không biến sắc.

Dường như anh có thể thấy rõ tốc độ xoay chuyển trong đại não ông ta.

Năm nay ông cụ Lục đã gần bảy mươi tuổi, Lục Hoàng Thanh là con trai độc nhất, tuy quan hệ của ông ta và Lục Gia Hành không tốt, thế nhưng dù sao cũng là cha con.

Huống chi, đứa con lớn của ông ta nổi danh trong giới là công tử bột, vô học, hàng năm đều thi trượt, mỗi ngày chỉ biết lêu lổng cùng một đám bạn bè xấu, đứa con gái nào trong hội đẹp nhất có khả năng nó còn rõ, chuyện tình ở công ty e rằng nửa điểm cũng không biết.

Nghĩ tới đây, Lục Hoàng Thanh lại bình thường trở lại, cả người đều thanh tĩnh.

Lục Gia Hành nhếch môi mỉa mai.

Lần thứ hai tầm mắt anh lại rơi xuống chiếc đồng hồ, anh ném gối tựa trên sofa đi, đứng dậy: “Không còn chuyện gì khác đúng không? Không có chuyện gì nữa thì tôi đi, buổi tối có hẹn với bạn bè.”

*

Lục Gia Hành vừa mới tới khu ký túc xá nữ đã nhìn thấy Sơ Chi ôm một túi vải trong tay đi ra.

Xem ra cái túi rất nặng, hai tay cô ôm lấy, thân thể hơi nghiêng về sau, cánh tay căng ra đến mức thẳng tắp, thả túi xuống cạnh chân, đi một đoạn liền dừng lại, như một bé chim cánh cụt ngốc nghếch.

Lục Gia Hành cầm điện thoại hơi nghiêng người, núp sau cái cây: “Một lúc nữa tôi qua.” Anh không đợi đầu bên kia Trình Dật trả lời, trực tiếp cúp điện thoại, đi về phía Sơ Chi.

Bé chim cánh cụt vừa mới đi xuống bậc thang phòng ngủ, đang loạng choạng đi về phía trước, vừa đi vừa nhỏ giọng lầu bầu cái gì đó, đôi môi hồng hào nhẹ nhàng mấp máy, lay động.

Lục Gia Hành vô thức nhếch khóe môi, thả chậm bước chân, đi tới trước mặt cô.

Phía trước có người chặn lại, Sơ Chi ngẩng đầu lên, dáng vẻ ngờ ngác, vừa nhìn thấy anh, cô như bị cái gì đó làm cho kinh hãi liền lùi về phía sau hai bước.

Trước đó bởi vì sắp vào học, hai người cũng chưa kịp nói hai câu.

Cuối cùng nội dung cuộc đối thoại vẫn là anh cầu cái này cầu cái kia, rõ ràng là anh nói ra, thế nhưng Sơ Chi lại cảm thấy hơi xấu hổ, mắt sụp xuống không nhìn anh, nói nhặt nhẻo: “Chào đàn anh...”

Lục Gia Hành buông mắt xuống, nhìn cái túi bên chân cô: “Đây là quả táo?”

Sơ Chi gật gù.

“Tôi tặng cho em?”

Sơ Chi lại gật đầu.

Lục Gia Hành hơi nhíu mày: “Em chuẩn bị trả lại cho tôi sao?”

Sơ Chi lắc đầu, thật thà nói: “Tôi chuẩn bị mang đi bán.”

Lục Gia Hành: “...”

Lục Gia Hành tưởng mình nghe lầm: “Cái gì?”

Sơ Chi rút vai lại, dừng cảm lặp lại một lần nữa: “Tôi định mang đi bán...”

Lục Gia Hành cười khó khăn: “Em định mang táo tôi tặng, bán đi?”

“Sau đó tôi sẽ trả lại tiền cho anh.” Giọng nói cô mềm mại, nhẹ nhàng, đầu cúi thấp xuống, tựa như vẫn đang tức giận với anh: “Nào có ai coi tiền như rác giống anh, bỏ hoa nhiều tiền như vậy lại mua nhiều như thế, ăn không hết, thật lãng phí.”

Lục Gia Hành không lên tiếng.

Một lát sau, anh khẽ thở dài: “Tôi nghe thấy bọn họ nói đêm Giáng sinh đưa một quả táo cho người mình thích, có thể phù hộ cô ấy một năm đều bình an vui sướng.”

Sơ Chi sùng sốt, ngẩng đầu nhìn anh.

Anh cụp mắt xuống, dường như cũng cảm thấy mình có chút áu trĩ, cười nhẹ một tiếng, đôi mắt đen kịt bình tĩnh nhìn cô đầy chăm chú: “Lúc đó liền nghĩ mua hết chỗ này cho em.”

Bạn đang đọc truyện *Đáng Yêu Bao Nhiêu Tiền Một Cân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.